

A photograph of a busy outdoor cafe scene. In the foreground, several people are seated at tables with white tablecloths and metal chairs. The cafe is situated on a sidewalk next to a building with a light-colored facade and blue window shutters. In the background, more people are walking along the sidewalk, and there are large green trees. The sky is bright blue with some white clouds. A large, vibrant red lipstick smudge is visible in the upper right corner of the image, appearing as if it was applied to the photograph. The overall scene is bright and lively.

FORRÓ NYOMON

RONNIE O'SULLIVAN

RONNIE O'SULLIVAN

FORRÓ NYOMON

- Kelepce 2. -

1. fejezet

- Újra itt van, újra itt van, újra itt van a nagy csapat!

Az Ambassador Club zsúfolásig tele volt, mint a metró csúcsforgalomban. A tulaj, Frankié James úgy saccolta, hogy nagyjából 150-en lehetnek. Talán még többen. Ökölbe szorított kézzel csapkodtak a levegőbe, és angol zászlóba csavart felsőtesttel úgy néztek ki, mint egy csapat részeg szuperhős-tanonc, akiknek nem megy a felszállás.

Szpartak Szidarov hatalmas alakja állta el a bejáratot, és csak az aprócska réseken férközött be némi napfény, ahol a széles vállai hagytak egy kis helyet. Frankié régi cimborája többnyire az Oxford Streeten szokta az éjszakai mulatók előtt kígyózó sorokat felügyelni, de ma jól jött, hogy itt volt, mert rengetegen érkeztek a meccs miatt, ráadásul nem akármilyen italosán.

Frankié és Xandra még délelőtt felrakta mind a tizenkét asztalra a farostlemez védőlapokat, miközben Dave felszerelte a két fali kivetítőt, amiket Frankié egy kiárusításon szerzett. Mert a mai vendégek nem sznükerezni érkeztek. Az egész terem cigitől és kiömlött piától búzlott. A dákók és a golyók nem kerültek elő. Az asztalokon túlcsorduló hamutartók és söröskorsók sorakoztak, és egy Shazza nevű fiatal nő a hatos asztalon horkolva aludt - Frankié fél szemmel mindig őt figyelte.

Mindenki más a kivetítőket bámulta. Anglia 1-0-ra vezetett Svájc ellen, és már csak tíz perc volt hátra. Ez volt a '96-os Eb nyitómeccse, amit a közelben játszottak, a Wembley stadionban. Az egész világ ezt a meccset nézte, legalábbis ők így érezték.

- Gyerünk, fiúk! Ne engedjétek a nyomorultakat - mormogta Frankié a nem létező bajsa alatt. Közben egymás után öblítette a söröskorsókat az üvegmosóban a pult mögött, és a válla egyre feszesebb lett, mert megint a svájciak támadtak.

Száz fontot tett az angolok győzelmére. Nem erre a meccsre, hanem az Eb megnyerésére. Hét az egyhez adták az angolok végső sikerét. Ha nyerne, egy kis nyaralásra elszabadulhatna a Sohóból. Karácsony óta nem volt egyetlen szabadnapja sem. Egyetlen egy sem az utóbbi hat hónapban.

A falon függő fényképekre pillantott, amiket még az anyja tett oda. Amikor még együtt voltak az öregével, rendszeresen elmentek a Costa dél Sóira néhány ismerős családdal együtt. Az anyja állt a kép közepén, gyönyörű mosolya átjött a fotón, és átölelte két imádott fiát, Jacket és Frankie-t. Frankié legfeljebb 13 éves lehetett.

Frankie-t hirtelen visszarántotta a jelenbe a kiáltozás és szurkolás zaja. A kivetítőn az óra eljutott a 83. percig. A tömeg a Lightning Seeds himnuszába kezdett, ezúttal még hangosabban.

- Három oroszláán a trikóóón ... és tovább álmodozoom...

Frankié is velük énekelt. Nehéz lett volna nem becsatlakozni. Ez a rohadt dallam annyira magával ragadó, és a tét annyira átkozottul nagy. Dobott egy vigyort Doc Slim és Xandra felé. Mindketten mellette dolgoztak a pultban. Slim megemelte régi bőrkalapját, amiben egyre jobban hasonlított Sanders ezredesre. Borzalmas szürke bajuszát tovább növesztette, és teljes szakállban pompázott.

Xandra új sápicában volt, amiben úgy nézett ki, mint a Cranberries énekesnője. Jobb bicepszén domborodott a párduc tetoválás, amit Frankie-től kapott múlt hónapban, a 19. születésnapjára.

A lány csak öt évvel volt fiatalabb nála, mégis úgy érezte, mintha az apja lenne. Ragaszkodott hozzá, hogy személyesen találkozzon a tetováiéval, és ellenőrizte, hogy megvan-e az engedélye, mielőtt elkezdte volna a munkát. De Frankié mindig is érettebb volt a koránál. Az anyja már akkor is ezt mondta neki, amikor még kiskölyök volt.

- Ne menj el énekesnek - mondta nevetve Xandra, és viccesen grimaszolt. Az ujját a fülbevalókkal telelőtt fülébe dugta. Korábban is mondta már neki, hogy az Antrim farmon, ahol felnőtt, a vajúdo tehének szebben énekeltek, mint Frankié. Pofátlan egy csaj.

Aztán egy hatalmas ordítás. A tömeg zűrzavaros viccelődése egyöntetű fújolássá állt össze. Frankié jégkék szeme a kivetítőre pillantott. A bűdös, rohadt életbe! Stuart Pearce! Összehozott egy kurva tizenegyest! Kezezés. A tizenhatoson belül. Ez hihetetlen! Pont ez kellett Frankie-nek, hogy Anglia döntetlennel kezdje a tornát.

Pearce beceneve - örült, örült, örült! - végigsöpört a tömegben. A svájci csatár, Törkyilmaz - köcsög, köcsög, köcsög! - odalépett a büntetőponthoz. Seaman bámult rá az angol gólvonalról, a

napfényben bajuszával és hosszú hajával inkább tűnt enciklopédiaügynöknek, mint focikapusnak.

Frankié nézni sem bírta. Olyan volt, mintha Tim Henmanra várna, amikor szettlabdánál második szervát kell ütnie. Frankié néha úgy érezte, pusztán azzal képes elütni a szerencséjét, hogy annyira akarja, hogy sikerüljön neki.

A másik irányba nézett, Ash Crowther és Tengeriszél Strinati felé, akik a szokásos székeiken kuporogtak, csak a hátuk látszott, és teljesen beletemetkeztek a sakkpartiba, amit még múlt kedden kezdtek el. Vagy az azelőtti kedden?

Aztán az egész tömeg azt kiáltotta: - Neeem! - Frankié kényszerítette magát, hogy visszaforduljon a kivetítőhöz. A szemetek. A svájciak ölelgették egymást a gyepen. Szó szerint cigánykerekeztek az óraszerelő nyomorultak. Összeszorított fogakkal nézte az ismétlést. Türkyilmaz balra lőtte, Seaman jobbra dőlt. 1-1, és már csak négy perc van hátra.

- Béna Anglia - morogta.

- Ja - csatlakozott a morgáshoz Slim, miközben felnyúlt a bárszekrény tetejére egy üveg rövidért. - Ilyen vészterhes időkben az ember majdnem úgy érzi, hogy jobb lett volna francos németnek születni.

- Hé, haver, két korsó Guinesst! - kiáltott egy pelyhedző állú, ideges tinédzser Frankie-re. - Izé, légy szíves? - tette hozzá gyorsan, mert ahogy Frankié ránézett, és amilyen fekete öltönyt és nyakkendőt viselt, abból azonnal levette, hogy ő itt a főnök.

Öltözz elegánsan. Az örege mindig ezt mondta Frankie-nek. Úgy nézz ki, mint a főnök, és a legtöbben úgy is fognak kezelni.

Igaza volt. Frankié kiszolgálta a srácot, aki máris barátságos mosolyra váltott. Még borralalót is adott Frankie-nek, aki a közös babkonzerves dobozba dobta, mely biztonságos távolságban volt a pulttól, nehogy valamelyik nyomoronc elérje. A mai meccs miatt egész Soho zsebtolvajok paradicsoma lett, mert minden tele volt részeg szurkolókkal, akik lobogtatták a pénzüket.

Frankié félve nézett vissza a kivetítőre. Két perc volt hátra, plusz a hosszabbítás. A rohadt angol csapat a pusztulat svájci kapu közelében sem volt. Nyilvánvalóan más is átélte most azt a bizonyos Tim Henman-féle, zsidbasztó érzést. A szurkolás és az éneklés

abbamaradt, a helyét egy nyugtalan, motyogós, félig-meddig csend vette át.

A sor végre elfogyott a pult előtt, mindenki a kivetítőt fodrozta. Ez most nem volt olyan nagy baj, hiszen az Ambassador fullra volt járva az elmúlt két órában; Frankié hullafáradt volt, és Xandra meg Slim szemét mintha fogpiszkáló tartotta volna nyitva. De legalább a kassza túlcsordult, végre egyszer. A bevétel annál is nagyobb volt, mint amit Frankié remélt, ezért megengedett magának egy kis mosolyt. De az tuti, hogy este akkorát fog aludni, mint egy ház.

- Még egy italt, srácok? - fordult Ash és Tengeriszél felé.

Ash felnézett, de nagyon csúnyán. Tengeriszél csak csúnyán nézett maga elé.

- Jól van, ahogy érzitek. - Frankié visszament Xandrához. - Nyomorult vén szarosok - mondta.

- Még mindig nem állnak szóba veled?

- Nem.

Xandra forán vigyorgott.

- Kicsit sem vicces - morogta Frankié. - Sőt, állati bunkó dolog. Mindkettőt ismerem gyerekkorom óta.

- Pontosan ez a lényeg, öregem - szólalt meg Slim, miközben töltött magának egy szokásos whisky-szódát. - Régebben járnak ide, mint te. Nekik ez a hely a második otthonuk.

- Épp hogy nem olyan, mint az otthonuk - ellenkezett Frankié. - Leginkább azért járnak ide, hogy ne kelljen otthon lenniük a hülye feleségükkel.

- Meg az én nagyvilági, pallérozott társaságomért - tette hozzá Slim.

- Jól van, én is ismerem ezeket a szavakat - mondta Frankié, ami legalább félig igaz is volt.

- Csak arról van szó, hogy úgy érzik, illetett volna megkérdezni őket - mondta Slim.

A kivetítőkről volt szó. A Sky Sports feliratokról odakint. Az új vendégekről.

- Ez üzlet - vetette ellen Frankié -, és az üzletnek...

- Hasznos kell hoznia - ismételte Xandra és Slim, és a szemüket forgatták.

Frankié elvörösödött. Te jó ég, tényleg ennyit mondogatta ezt? Egy halovány ujjongás ment végig a nézőkön, aztán hamar elhalt.

Tony Adams. Teljesen rossz lövés. Aztán megint susmorgás és mozgolódás. Úgy tűnt, senki sem hisz már benne, hogy az angolok itt még be fognak találni. A hangulat teljesen leeresztett.

- Attól, hogy cikiztek, még nem lesz kevésbé igaz - mondta a másik kettőnek. - Haladnunk kell az idővel - *ha nem akarunk lemaradni ...* Majdnem ezt is hozzátette, de még időben elhallgatott. Már látta, hogy megint forgatni kezdik a szemüket. - Tökmindegy, mert az összes bár ugyanezt csinálja a városban.

- Azt hiszem, pontosan ez a lényeg - mondta Slim, és rágyújtott. - Ez itt a kultúra és a hagyomány oázisa. Vagyis - pillantott undorodva a kivetítőkre - az volt...

Frankié megelegelte. - Igen? Hát akkor szívás. Ez ugyanis nem segélyegylet, és nem is egy múzeum. A kivetítők maradnak. A döntőig biztosan. Főleg, ha Anglia is bejut.

- Á, ezek szerint van rá esély, hogy újra rendes klub leszünk az Eb után? - kérdezte Slim. - Ezt eddig nem mondtad. Majd szólok a srácoknak.

Rendes klub? Úgy értette, hogy sznúkerklub, hiszen az Ambassador Club pontosan az volt 1964 óta. És igen, Frankié egy része szerette volna, ha tovább él a tradíció, de ehhez pénzre volt szüksége, és sajnos a régi vendégek, mint Ash és Tengeriszél nem hoztak elegendő bevételt.

- Minden attól függ, hogyan alakul a torna - mondta. A saját tornájára gondolt, nem az Eb-re. Sznúkerre, nem focira - a Soho Openre. Az utóbbi félévben minden szabad percében azon agyait, hogyan tudná összehozni. - Ha abból lesz pénz, akkor rendben vagyunk. Akkor visszatérünk a korábbiakhoz. De addig is maradnak a kivetítők, és ez a szeretette méltó közönség is. Merthogy per pillanat az ő dellájuk tartja életben ezt a helyet. Különben is, nem értem, mi bajotok van velük, mindegyik igazán kedves embernek tűnik...

Ordítás szakította félbe. Gól? Nem, semmi sem történt a mécsesén. Frankié jobbra pillantott. Onnan jöttek a kiáltások. Francba. Gáz van. Csomóan a sarokba zömülnek. Üvegek törnek. Fenébe! Megint egy balhé. Frankié összeszorított fogakkal nézett

szembe az újabb vészhelyzettel. Ez most nagyon nem hiányzott. De hát erről szól az élete.

2. fejezet

Frankié lenyúlt a pult alá az ólmozott dákJáért, de mégsem vette elő. Még nem kell. Ismerte az arcok felét itt, úgyhogy egyelőre nem kell pánikolni. Lehet, hogy sikerül uralnia a helyzetet.

De ekkor újabb kiáltásokat hallott, és még többen mentek a sarok felé. A picsába! Ideje volt tenni valamit, úgyhogy kinyomult a pult mögül, hogy áttörje magát a tömegen.

Sokakat ismert a tömegből, igazi sohói arcok voltak. A szokásos fickók. Piaci árusok a Berwick Streetről, például a tetovált ikrek, Taté és Lyle. Az apjuk stand-upos volt, aki a környékbeli kocsmákban szokott fellépni. Voltak itt kisstílusú gengszterek, mint például Mickey Flynn, akit tavaly megverték Terence Hamilton emberei, és azóta félszemű. A legtöbbször volt annyi esze, hogy kitérjen Frankié útjából. Voltak olyanok is, akik talán mellé is állnának, ha bunyóra kerülne sor.

De voltak ott mások is. Huligánok. Koszos tinédzserek. Drogosok. Sodródók. A felét sosem látta. Úgy néztek ki, mint akik inkább egy félhomályos, mocskos éjszakai klubba járnak, nem a napfényre.

- Szpartak! - kiáltotta.

Az orosz óriás már csörtetett felé a bejárat irányából. Vörös taréja cápauszonyként verekedett át a tömegen. Frankié átgázolt néhány fájdalomtól fetrengő testen, majd átnyomakodott a zenegép és a koszos, régi cigiautomata mellett.

Na most mi a helyzet? Keresett valakit, akit megragadhat, de aztán kénytelen volt megállni, mert észrevette, hogy természetesen - ki más? - a nyomorult öccse, Jack van a verekedés középpontjában. Néhány rohadt kis pöcs állt vele szemben.

Frankié és az öccse sokak szerint nagyon hasonlítottak - Szicíliaból örökölt fekete haj, erős állkapocs, kemény ököl -, de Frankié mostanában semmi mást nem látott, ha Jackre nézett, mint felfordulást.

Jack úgy kiöltözött a mai meccsre, mintha magától Terry Venables-től várna hívást. Mostanra viszont megtépték az angol mezét, és tocsogott a sörtől. A gallérját egy ideges, pattanásos képű elmebeteg szorongatta, nyilvánvalóan azzal a szándékkal, hogy a szart is kiverje öcsikéből.

- Engedd el - kiáltott Frankié a menyétarcú mocsadék orra elé lépve. - Most. Azonnal. Baszod.

Minden szem rá szegeződött, mindenki várta, hogy mi következik. A meccset ekkor fújták le, de senki sem nézett a kivetítőre.

- Tűnj el innen, vagy te leszel a következő - mondta a mocsadék, és még szorosabbra fogta Jack gallérját, amitől a vér a gallér gazdájának arcába tolult.

Frankié ökölbe szorította a kezét. Automatikusan bokszállást vett fel. - Nem mondom még egyszer. Azonnal engedd el.

A kölyök megvetően nézett Frankie-re, aztán gyorsan körbepillantott, hogy felmérje, mivel áll szemben. Frankié is így tett, mert biztosra vette, hogy ez a kis tetű nem lenne ilyen magabiztos, ha egymaga volna.

És ott is voltak, rögtön a kölyök jobb válla mögött. Három haver, mindegyiken csillogó, fehér cipő és vadiúj susogó - mintha ugyanabból a boltból lopták volna. Mindegyik egy-egy söröskorsót tartott a kezében, mintha arra várnának, mikor zúzhatják bele valakinek az arcába. Leginkább persze az ő arcába.

A mocsadék vigyora szélesre húzódott. Úgy érezte, ők vannak fölényben. Nem vette észre Szpartakot, aki a fehércipősök mögé lopakodott - már amennyire egy százhusz kilós volt kommandós, húsz centi magas taréjjal a feje tetején képes észrevétlenül mozogni.

- Mégis ki a faszom vagy te? He? - A mocsadék még egyet csavart Jack gallérján, csak hogy mindenkivel éreztesse, ki a főnök.

Ahogy mondta, abból Frankié tudta, hogy nem helyi a srác. Liverpooli volt az akcentusa. Frankié általában jól kijött a liverpooliakkal, de ez itt nem úgy nézett ki, mint aki barátkozni akar.

A kölyök másik vállánál Frankié ekkor meglátta Tam Jacksont. Nem volt nehéz észrevenni a szögletes állú, betonarcú szekrényt. Ő volt itt az egyetlen Frankie-n kívül, aki öltönyt viselt.

Tam volt itt a legnagyobb hal. A nagy Tommy Riley-nak dolgozott, a helyi *numero unó* gengszternek. Jackkel és Riley további öt-hat emberével érkezett, akik utcai katonák voltak - dealerek, behajtók - feleannyi idősek, mint Tam. Ő már csak szeretett így mutatkozni. A krokodilbőr tárcájából fizette a piákat, mint egy nagymenő. Csak az volt a baj, hogy most láthatóan nem akaródzott neki segíteni. Úgy

nézett ki, hogy inkább csak nézné ezt a soron következő sporteseményt.

- Én? - Frankié visszafordult a liverpooli patkányhoz. - Én vagyok az a fickó, akinek az arcát magad előtt fogod látni a kórházban a következő hónapokban, ha nem engeded el őt azonnal, és nem tűnsz el a picsába a klubomból.

Frankié keményen nézett a csávóra. Nem gond, tőlem kezdhetjük. A vére már eléggé pezsgett ahhoz, hogy ne foglalkozzon a következményekkel. Ez az ő helye, és itt csakis ő parancsolhat. Jöhet a bunyó, ő készen áll. Az biztos, hogy nem fog meghátrálni.

A srác pislogni kezdett. A fogaskerekek működésbe léptek, és egy csöppnyi kétely úszott be az agyába. Felmérte Frankie-t, akin meglátszott, hogy az utóbbi félélet kickbox edzésekkel töltötte.

A fickó haverjai egyre közelebb jöttek, mind a három mocsadék fel volt húzva. Ok alighanem még mindig esélyesnek érezték magukat. Rendben van. Legyen. Frankié rászánta magát a harcra. Már el is döntötte, hogy melyiket fogja először megütni. Egy pillantást vetett Szpartakra, aki a támadók mögött állt a lehető legjobb pozícióban, és bunyóra éhesen nyalogatta az ajkát.

- Srácok, jobb lenne, ha figyelnétek arra, amit ez az úriember mond nektek - harsogta, mire a három nyomorult közül kerten hátra néztek. Aztán kénytelenek voltak felfelé fordítani a nyakukat. - Így, ahogy mondom. És tudjátok, miért? Azért, mert én ma még nem kaptam enni, és különösen szeretem teához az ilyen kis pockokat, mint ti.

Szpartak aranyfoga megcsillant, ahogy a liverpooliakra vigyorgott. Tam láthatóan élvezte az előadást, a támadók viszont mintha elbizonytalanodtak volna. Az egyik a fejét csóválta, a másik az ajtó felé nyúlt.

Frankié egy másodpercig azt hitte, hogy a menyétarcú, aki Jacket szorongatta, ütni fog, de egy idő után ő is megingott.

- Jól van, jól van - mondta, és lassan elengedte Jack gallérját. Hátra lépett, és egy pillanatra sem vette le a szemét Frankie-ről. Oké, mégsem olyan ostoba, mint ahogy kinéz.

Jack köhögött és köpött egyet, majd összegörnyedt, ahogy levegőt próbált préselni a tüdejébe.

- Gyerünk, adj neki! - mondta az egyik kőbalta arcú fickó Tam Jackson mellől. Ezzel a gyerekek piált Jack egész délután. Fekete inget és farmert viselt aranylánccal, és volt benne valami nagyon ellenszenves. Frankié nem bánta volna, ha kimarad az egészből. Egy börtöntetoválás díszítette a jobb öklét, és Frankié biztosra vette, hogy a srác semmit sem vár jobban, mint egy hatalmas bunyót.

Jack előrelépett egy métert, és a liverpooli srác felé intett - Te kis buzi - zihálta.

Most mi van? Frankié a pusztá tekintetével meg tudta volna ölni az öccsét. Máris ő lett a nagymenő? Na ezt a marhaságot gyorsan felejtse el. Jack sosem volt nagy bunyós, kivéve, ha óriási fölényben volt a csapata. Lehet, hogy most is ez a baj, gondolta Frankié.

- Hagyd békén - szólt rá Frankié, és közékük lépett. Kizárt, hogy most meg éppen Jack miatt robbanjon fel a klub. Ezt nem hagyhatja most, hogy már megfélemlítette a liverpooliakat. - Kifelé! - kiáltotta a mocsadéknak. - Nem mondom még egyszer.

A menyétarcú hátralépett. Aztán még egyet. A tömeg szétnyílt, hogy kiengedjék őket. Lassan el is indultak kifelé. Már az ajtónál tartottak, amikor az egyikük „basszátok meg!” felkiáltással a tömeg közé dobta a korsóját. Egy oszlopot talált el, és Tam Jacksonra meg az embereire robbantak a szilánkok és a maradék sör.

Most Frankié mosolyodott el. Vajon látta őt Tam? Nehéz lett volna megmondani, mert az emberei már üldözőbe vették a liverpooliakat. Jack kivételével, akit Frankié visszatartott.

És ezzel egy csapásra véget is ért az egész. Az összes szempár ismét a kivetítőkre szegeződött, és újra énekelni kezdtek.

- Újra itt van a nagy csapat ... Juuuules Rímet még mindig csillog ... haaaarminc év után is ...

3. fejezet

Frankié bekapcsolta a tévét az Ambassador Klub feletti lakásában, Jack pedig lehuppant a kanapéra. A meccset elemezték. John Motson bosszankodott azon, hogy az angol csapat jobban is szerepelhetett volna. Kifejtette, hogy sokkal jobban kell majd játszani jövő szombaton a skótok ellen.

- Szóval, mi volt ez az egész? - kérdezte Frankié. - Min kaptatok össze?

- Seamanen - motyogta Jack.

- Gondolom nem a frizuráján, ugye?

- Haha, nem. Azt mondtam, hogy Seaman a valaha élt legnagyobb kapus. Erre amikor az a svájci köcsög berúgta a tizenegyest, ez a liverpooli seggfej elkezdett arról pofázni, hogy Seaman képtelen kapott gól nélkül lehozni egy meccset.

Frankié elmosolyodott. - Mindig ezzel cikizik. Na és?

- Azt is mondta, hogy aki képes az Arsenalnak szurkolni, annak meg kéne vizsgálni az agyát.

- Kis pöcs.

- Én is ezt mondtam neki. És aztán még tovább ment. Leköpte a zászlót a falon.

Az apjuk zászlójára gondolt. A klubzászlóra. Az Ágyúsok zászlójára. Amit az apjuk az első nap a falra akasztott, miután átvette az Ambassador, még 1984-ben.

- Na ekkor ütöttem meg.

- *Megütötted?*

- Jó, inkább csak meglöktem - vallotta be Jack. - És ne mondd, hogy te nem ezt tetted volna. Vagy akár az öreg.

Frankié nem mondott semmit. Nem lenne értelme tagadni. Az biztos, hogy az öregük csinált volna valamit. Azt mondták róla, hogy sosem volt ellenére egy kis csetepaté. Valószínűleg még a sötét fiatalkorából jött ez, amikor a sohói rosszfiúkkal lógott. Az olyanokkal, mint Riley, akitől az öregük az Ambassador épületét bérelte. És jóban volt Terence Hamiltonnal is. Még azelőtt, hogy Hamilton és Riley gengszterfőnökké nőtte volna ki magát. Még azelőtt, hogy egymás torkának estek volna.

Jacknek igaza volt Frankie-t illetően is. Évekkel ezelőtt ő is biztosan belement volna egy ilyen bunyóba. De azok az idők már elmúltak.

- Azt akarom, hogy ez a hely ne legyen rajta a zsaruk feketelistáján - mondta. - Elég bajom van azzal, hogy szponzort találjak a tornához, nincs szükségem arra, hogy még rosszabb legyen a renoméink, mint eddig.

- Mire gondolsz? Úgy érted, miattam?

- Nézd, ami tavaly történt ... tudom, hogy az nem a te hibád volt. Csőbe húztak.

Rá akarták löcsölni Susan Tilley meggyilkolását, akit vérbe fagyva találtak meg egy nappal azelőtt, hogy feleségül ment volna Dougie Hamiltonhoz, Terence Hamilton fiához. Frankié sosem fogja elfelejteni, ahogy Jack a szerencsétlen lány meggyilkolása utáni reggel odarohant a lakásához. A lány vérében tocsogott a ruhája, és semmire sem emlékezett az előző tizenkét órából.

- Azért húztak csőbe, mert nem bírták a pofámat... meg azokét, akikkel együtt lógtam. Tudom, hogy te is ezt gondold - mondta Jack.

Ez csak részben volt igaz. Jacknek pechje is volt. Egy csomó kisstílű bűnöző közül mást is választhattak volna helyette, hogy elvigye a balhét. De erről nem volt értelme beszélni.

- Sosem fogjuk megtudni, hogy az a beteg állat miért pont téged választott - mondta Frankié. - Az biztos, hogy teljesen őrült volt, ez kiderült a vallomásából.

A valódi gyilkos holttestét egy gépelt levéllel együtt találták meg, amiben leírta, hogyan és miért ölte meg Susan Tilley-t.

- De akkor is a sárba tiportam a klub jóhírét, igaz? - motyogta Jack. - Meg a családunk nevét. Én is megtettem, ahogy az öregünk is.

Hát igen, a sajtó imádta a sztorit, a nyomorult beteg paraziták. Jack James, a fegyveres rablásért elítélt Bernie James fia. Az öregük még mindig a brixtoni börtönben ült, és még kilenc év hátra volt a büntetéséből.

- De rólad kiderült, hogy ártatlan vagy - ellenkezett Frankié. - Ahogy majd apáról is ki fog derülni. A zsaruk, a firkászok ... és

szegény lány családja, mindenki tudja, hogy ami azon az éjszakán történt, ahhoz neked semmi közöd.

Nem mintha ettől Jack elkezdett volna tiszta életet élni. Továbbra is ugyanazokkal a sötét alakokkal mászkált, akikkel közösen dolgoztak bűnözői életük és hírnevük megalapozásán.

Frankié megpillantotta a saját tükörképét a számítógép elsötétült képernyőjén. Csak két olyan ember él, aki tudja, hogy valójában mi történt Susan Tilley-vel azon az éjszakán. Frankié és Terence Hamilton. Frankié jött rá, hogy ki volt a valódi gyilkos. És Terence Hamilton ... nos, ő a kezébe vette az ügyek intézését Frankié nyomozása után. Mindketten tudtak annyi mocskos részletet egymásról, hogy bármikor börtönbe juttassák a másikat, ha eljárna a szája.

- Akárhogy is, ez már a múlté - szólalt meg Frankié. - Ne foglalkozzunk vele.

- Ez minden másra is igaz, nem?

Az anyjukra gondolt. Meg az apjukra. Az egész csomó szarságra, ami oda juttatta őket, ahol most tartottak.

- Igen, minden másra is. Hagyjuk.

Jack sóhajtott és a szemét dörgölte.

- Mikor ettél? - kérdezte Frankié.

Babos pirítóst készített, és az öccse mellé ült. Jack óriási étvágygal nekilátott, villámgyorsan befalta. Miután kiengedték a börtönből, Frankié néhány hónapig nagyon odafigyelt rá, rendszeresen ellenőrizte, hogy a jó úton maradjon. De aztán elengedte a gyepelőt, mert megint elkezdett inni, és elfeledkezett a kötelességéről. Mostanáig jóformán nem is találkoztak, és ez csakis Frankié hibája volt.

Jack böfögött, és egy hatalmas, elégedett sóhajjal hátradőlt. Frankié elmosolyodott. Jó volt így látni az öccsét. Most az egyszer hagyta, hogy a bátyja a gondját viselje.

- Hihetetlen, hogy még mindig itt laksz - mondta Jack.

Két évvel ezelőtt ők kerten még lakótársak voltak itt, de egyszer csak Jacknek babszem nőtt a seggébe, és közölte Frankie-vel, hogy az egyik egyéjszakás csajához költözik. Persze az az ügy hamar befuccsolt, de Jack talált magának egy másik helyet, aztán egy következőt, és végül megtalálta a mostani lakását a Warren Streeten. Egy igaz pöcegödör volt.

- Mert a te lakásod annyival jobb, mi? - kérdezte Frankié reménykedve. Még mindig arra gondolt, hogy Jacknek jobb lenne itt nála, ahol szemmel tudja tartani.

- Hétfőtől jobb lesz.

- Miért?

- Mert elköltözöm.

- Hová?

- A Ladbroke Grove-ra.

Közelebb az olyanokhoz, mint Stav Christoforou és Mo Bishara - dealerek, stricik és más bűnözők. - Biztos, hogy az a legjobb környék? - Stav volt az egyik nyomorult, aki Frankié szerint szerepet játszott Jack csőbe húzásában. Bár ezt nem tudta bizonyítani. Egyelőre.

- Nem a társaság miatt költözöm oda - felelte Jack. - Inkább befektetésnek nevezném.

- Úgy gondolod, hogy *venni* tudsz egy lakást? - Frankié nem tudta elnyomni a meglepetést a hangjában.

- Nemcsak gondolom, hanem meg is teszem, bratyó.

- Tudod, hogy kell előleg, ugye?

- Már meg is van.

- Honnan? És ne mondd nekem, hogy a haverjaiddal ennyi pénzt kerestek azzal a szaros techno bulival Shepherd's Bushban.

- Techno? - nevetett Jack. - Le vagy maradva, bratyó. Az a szarság már kihalt, mint a dodó.

- Jól van, akkor jungle, triphop, vagy mi a szar. - Frankie-t valójában egyáltalán nem érdekelte ez a sok marhaság. Néhány hónapja megnézte, hogy mit csinál Jack a haverjaival. Egy csomó lúzer tolja a bogyókat, ugrálnak egész éjszaka, és ölelgetik egymást, mintha mind szerelmesek lennének. És ami a zenét illeti, az egy monoton vacakság. Fogalma sem volt, hogyan lehet erre táncolni. Mivel Jack apjaként működött az utóbbi években, sosem tudott annyit bulizni, mint a vele egyidős srácok. Nagypapa, ahogy Szpartak nevezte néha. Öregebb volt a koránál.

- Riley - mondta Jack.

Mármint hogy ő adta a pénzt. Tommy Riley. A nagyfőnök maga.

- Miért?

Frankié tudta, hogy Jack néha még mindig dolgozik neki, de csak alacsony szintű dolgokat. A csajait viszi el autón, elintézi ezt-azt, de semmi olyat nem csinált, amiből összejönne egy lakás. Semmi olyat, ami miatt bajba kerülhetne, legalábbis ezt remélte Frankié.

- Csak a szokásos. Apróságok.

Frankié nem hitt neki. - Megesküdtél nekem, hogy csak átmenetileg fogsz Riley-nak dolgozni. Hogy keresel rendes melót.

- Így van, és meg is próbáltam!

- És? Már nem próbálkozol? Máris feladtad? Mert úgy hangzik, ha egyszer Riley-től kérsz előleget egy lakásra. Úgy tűnik, egyre mélyebben bele akarsz süllyedni a világába, egészen a nyakadig.

- És mi mást csinálhatnék? - vágott vissza Jack. - Ne mondd nekem, hogy millió tisztességes meló közül válogathatok! Azok után, hogy tavaly írtak rólam az újságok. És végzettségem sincs. Vagy esetleg elfelejtetted, hogy milyen volt az oktatásom, miután anya lelépett és apát lecsukták rablásért?

- *Nem* lépett le - mondta Frankié. - *Valami* történt vele. Apa meg nem bűnös, csak csőbe húzták.

- Különben te meg mitől vagy annyira más? Te is Riley pénzéből élsz!

- Minden penny-t én kerestem meg! - kiáltotta Frankié. - A klubbal, apa klubjával, a mi klubunkkal. És már százszor elmondtam neked, hogy gyere ide, és dolgozz velem a klubban. Csak annyit kell tenned, hogy megkérsz, és segíték.

Jack elvigyorodott. Frankie-nek vissza kellett fognia magát, hogy ne szorongassa meg a torkát.

- Hogy itt dolgozzak? Alig van itt annyi bevétel, amennyiből azt a kettőt ki lehet fizetni... Különben is, ez nem apa klubja, és nem is a miénk. Mert Riley-é az épület, igaz? Te neki fizetsz bérleti díjat. Ma is fizettél Tamnek.

Igaza volt. Tam nem a focimeccs miatt jött ma a klubba, hanem hogy begyűjtse a havi bérleti díjat Frankie-től.

- És bármikor kiránthatja alólad a talajt, amikor csak akarja - tette hozzá Jack. - Mert még mindig ő a nagyfőnök.

Ez nagyon is igaz volt. Frankié a plafont nézte. Riley-é volt itt minden egyes téglá. És éppen ezért kell, hogy bejöjjön neki a

sznűkerverseny. Hogy megszabaduljon Riley-től. Hogy esetleg meg tudja venni tőle ezt a helyet. Vagy ha nem, hát kitalál valami mást.

- Én igyekszem. Megteszek mindent, amit csak tudok.

- És én is - mondta Jack. - És ez most azt jelenti, hogy Riley-nak dolgozok. Nem csinállok semmi butaságot. Ezt megígértem neked, és be is tartom. - Dealerkedésre gondolt és behajtásra.

De ettől még egy gengszternek dolgozik. Aki háborút vív a területek uralmáért Terence Hamiltonnal. Az utcákon csatáznak, és egyikük sem szándékozik abbahagyni a harcot.

- Mindegy - mondta Jack, és rágyújtott. - Amit letettem a lakásra, az nem a bérekből jött össze.

Bérek? Atyaég. Már nem is próbálja titkolni. Egyértelmű, hogy teljes mértékben Riley-nak dolgozik.

- Hanem?

- Tommy azt mondta, hogy tekintsem bonusznak.

- Mi van? Mi vagy te, kereskedelmi bankár? - gúnyolódott Frankié.

- Azért, mert nem jártattam a pofámat - mondta Jack. - Róla. És arról, amiket csinál. Nem köptem semmit sem a zsaruknak, amikor a börtönben ültem tavaly - mondta, és lepöckölte a hamut a tányérjára.

Frankié kikapta a kezéből a tányért, és dühödten a konyhába csörtetett.

- Istenem - kiáltotta Jack -, miért nem tudsz együtt örülni velem most az egyszer?

4. fejezet

Frankié másnap korán kelt és tette késznek érezte magát. Az alkoholelvonás egyik hatalmas előnye, hogy az ember úgy ébred, mint gyerekkorában. Éber volt, fűtötte az energia, és olyan fehér volt a vizelete, mint az ásványvíz. Korábban mindig rosszul kelt, a szájíze olyan volt, mint egy papagájketrec alja, és aranyszínű volt a vizelete.

Gyorsan lezuhanyozott, és felvette a futócuccát - egy Rolling Stones pólót, susogós rövidnadrágot, Adidas cipőt. Szerette a régi dolgokat, nem izgatta az Umbro meg a Reebok. Negyed kilenckor már el is indult, a futás az új szenvedélyévé vált - hetente háromszor futott tíz kilométert, és a köztes napokon kickboxra járt.

Sokat változott december óta. Az volt a mélypont. Nem bírta elviselni az előző év nyomását. Nappal is bele-belekortyolt valami italba, esténként meg jöhettek a sörök a bárpult mögött. Simán kimaradt egész estékre piálni. Szerencsejáték, kokó, egyedül töltött esték a lakásában. Mindig is ez volt a problémája. Sosem tudott egyikét sörnél megállni, sosem volt elég egyeden cigi vagy csík, ha elment bulizni a haverokkal. Vagy visszautasított mindent, vagy addig tolta, amíg össze nem roppant.

És megint összeroppant, Szilveszterkor. Felcsípett egy lányt az Atlantic bárban. Felcsípte, és benyomtak egy üveg whiskyt meg két gramm speedet. Felcsípte, és nem vett fel kotont. Felcsípte, és aztán rájött, hogy pasija van, aki egyszer csak megjelent, miután véget ért az éjszakai műszakja a kórházban, kiverte a szart is Frankie-ből, aztán kihajította az utcára.

Ez az élmény nagyon kellett ahhoz, hogy észrevegye, nem ő irányítja a dolgokat, és hogy végre összeszedje magát. Ilyen szar helyzetbe soha többé nem szabad kerülnie.

A Poland Streetre fordult, és próbált nem gondolni a tegnapi beszélgetésére Jackkel. Nem volt egyszerű kiverni a fejéből, miután a fél éjszakát ébren töltötte. Egyrészt aggódott, másrészt azon agyait, hogyan tudná Jacket eltávolítani Riley bandájától. Tényleg, hogyan? Csakis úgy lehetséges, ha valami jobbat tud ajánlani neki. És erre csak úgy lesz képes, ha összehozza a sznükerversenyt.

Ehhez nem kellett külön motiváció, mert úgyis folyton ezen járt az agya.

Próbált inkább a futásra koncentrálni. A Broadwick Streetre fordult és a Shepherd Markét felé vette az irányt. Elképzelte magát úgy, mintha valódi sportoló lenne, mint mondjuk Linford Christie, és éppen az aranyéremért futna. Nem volt könnyű, mert közben összetört korsókat és gyorskajás csomagolásokat kellett kerülgetnie. Arról nem is beszélve, hogy hiányzott az őrjöngve szurkoló tömeg. Valójában alig volt valaki az utcán, csak néhány utcaseprőt látott, meg egy önmagával beszélgető drogot, aki a saját tükörképét nézegette egy pornóüzlet kirakatában.

De hát a Soho már csak ilyen egy vasárnap reggel. Mindenki alszik, kipihenik az éjszakai tivornyát. Vagy pedig mindenki hirtelen vallásos lett, és a templomban térdel, megbánva bűneit. Hát kurvára nem.

Útközben beugrott a Bar Italiába a Frith Streeten, és kért egy dupla eszpresszót elvitelre. Fél tíz körül a hely máris zsúfolásig tele volt. Turisták és helyiek vegyesen. Olasz beszédet is hallott, amitől mindig büntudat töltötte el, mert ő maga sosem tanulta meg a nyelvet. A nagyapja, Tadeo Balistreri, szicíliai volt. Frankié sajnos sosem találkozott vele. Autós balesetben halt meg, és Frankié nagymamája így egyedül maradt Londonban, ahol felnevelte Frankié anyját.

Slim kiült a napra, mint egy gyík, kivitt magával egy kisasztalt és két széket a járdára az Ambassador elé. Amikor Frankié visszaért, éppen a szivarját szopogatta, és az első whiskey-szódáját szűröcsölte. Frankié tudta, hogy ahogy telik a nap, egyre erősebbek lesznek az italok, és estére megszűnik az igény a szódára. Amikor Slim meglátta Frankie-t, egy lusta füst pamacsot fújt felé, és megpöckölte régi szalmakalapja peremét.

- Reggelt, főnök. Hogy vagy ezen a kibaszott csodás reggelen? - kérdezte.

- Jól, kösz.

- Örülök. Szíves Üdvözlettel épp most ment el. Ezt hagyta itt. - Slim egy kupac papír felé biccentett a fejével. Frankié kibontotta a legfelső borítékot. - Az apád ügyének részletei, ahogy ígértem - állt rajta Szíves Üdvözlettel ismerős írásával.

Az örege legjobb haverja és egyben unokatestvére volt Szíves Üdvözlettel. Ő védte az öregét az első tárgyalásán. Nem a látványos védőmunkát végezte a tárgyaláson - nem mintha az olyan csillogó lett volna, hiszen végül vesztek- hanem a háttérben dolgozott. És most minden háttéranyag itt volt Frankie-nél. Lehet, hogy van egy fontos részlet, ami elkerülte az ügyvédek figyelmét?

Szíves Üdvözlettel megpróbálta elvenni Frankié kedvét attól, hogy tovább tanulmányozza az ügyet. Többször is. Elmagyarázta neki, hogy hányszor elmondta a bíróságnak, hogy a tizenöt év értelmetlenül túlzó ítélet, de süket fülekre talált. És most, új és meggyőző bizonyíték hiányában még az is nehezen ment, hogy fellebbezést nyújtson be.

De Frankié képtelen volt annyiban hagyni. Felkapta az aktákat. Lehet, hogy csak friss szemmel kell rájuk nézni.

- Fontos cucc? - kérdezte Slim.

- Nem. - Frankié nem akart belemenni. Slim és az örege régi jó cimborák voltak, és Slim a mai napig meglátogatta őt a börtönben minden szerdán, kivétel nélkül. Ha Frankié elmondta volna neki, hogy megpróbál keresni valamit, amivel segíthet az apján, akkor Slim is segíteni akart volna. De mi értelme lett volna felcsigázni a reményeit, amíg nem tudja, hogy tényleg van az akták között valami használható?

- Mr. Listerman volt olyan kedves, és telefonált - mondta Slim.

Dániel Listerman. Tommy Riley ügyvédje. Egyben a tanácsadója is, aki persze sosem mocskolta be a saját kezét. Ezt meghagyta Riley többi emberének. A Tam Jackson-féléknek.

- Mit akart?

- Hallott róla, hogy tegnap volt itt egy kis balhé a liverpooli srácokkal.

- A hírek gyorsan terjednek. - Főleg a rossz hírek. - Mit mondtál neki?

- Hogy megoldottad. Ahogy mindig is.

Az örege is mindig ezt tette. Mielőtt '84-ben átvette a klubot, a tag, aki bérelte Riley-tól, a bérleti díj felett fizetett védelmi pénzt is. Frankié apja azonban nem folytatta ezt a hagyományt. Valahogy megegyeztek Riley-val. Frankié nem tudta, hogyan. Nem is akarta

tudni. Addig biztosan nem, amíg Riley nem akarja visszaforgatni az időt, hogy még jobban megpumpolja őt.

- És mit szólt hozzá? - kérdezte Frankié.

- Örült neki. Legalábbis azt hiszem.

- Remek. Kösz. - Lehet, hogy Listerman csak erre járt és beugrott.

Talán csak ellenőrizni akarta, hogy nem érte kár az ingatlant. Mert, ahogy Jack olyan idegesítően felhívta rá tegnap a figyelmét, a klub bizony még mindig Listerman főnökének a birtoka.

- Azt is mondta, találkozunk jövő pénteken - tette hozzá Slim.

- Igen? - Ezek szerint hallott a Soho Open indítórendezvényéről is. Ez sem volt meglepő. De nem is jó hír, mert Frankié szerette volna a helyi hatalmasságok nélkül megrendezni az eseményt. És eddig jól is ment a dolog, mert Szíves Üdvözlettel egyik ismerősével vette fel a kapcsolatot, Andy Topperrel, egy haymarketi sportügynökkel. „Topster” volt a beceneve, és ismert mindenkit a bizniszben. 20%-os részesedést vásárolt Frankié cégében, a Soho Open Kft-ben, amit Szíves Üdvözlettel segített létrehozni. Péntek estére az volt a terv, hogy a lehető legtöbb potenciális befektetőt és partnert zsúfolja össze az Ambassador Klubba, akik a reményei szerint segíteni fognak a verseny jövő évi elindításában.

- Listerman azt mondta, Tommy is el fog jönni - mondta Slim -, és még néhány emberük.

Frankie-nek egyre kevésbé tetszett a dolog. Riley a legutóbb tavaly tette be a lábát az Ambassador Klubba, amikor Jacket kiengedték a börtönből. Máskülönben nem szokott benézni, és láthatóan nem izgatta a sznúker - de akkor meg miért akar itt erőt fitogtatni?

- Gondolod, hogy csak egy baráti látogatás? - kérdezte Slim.

Frankié nem gondolta. Azt sem, hogy Riley ismeri ezt a kifejezést.

- Nemtom, de asszem hamar kiderül.

Elindult befelé, és közben próbált arra gondolni, hogy nem kell üldözési mániába esni. Végül is mi van akkor, ha Riley is be akar nézni? Tényleg annyira meglepő? Hiszen ő ismer mindenkit Watfordtól idáig, nyilván ismeri a legtöbb bükit és promótert, akiket Frankié meghívott péntekre. Valószínűleg csak meg akarja mutatni az erejét. Emlékeztetni akarja az embereket arra, hogy ez a városrész még mindig az övé.

- Ó, és betöltöttem neked a Breville-t - kiáltott utána Slim. - Organikus, mézzel pirított devoni sonka. A második legjobb boltból szereztem. Csak be kell kapcsolni.

- Köszí! - kiáltott vissza Frankié, és máris érezte, hogy megkordul a gyomra.

Pirítós szendvics, az istenek eledele, ahogy Slim szokta mondani.

Frankié anyjával mindig versenyeztek azon, hogy melyikük tud különlegesebb szendvicset készíteni. Akkoriban az anyja még a bárpult mögött dolgozott, még mielőtt az öregével szétmentek volna. Brie és szőlő. Pesto és rák. A '80-as években mindenre volt megoldás.

Frankié a pultra rakta az iratokat, bekapcsolta a szendvicssütőt, aztán lement a pincébe. Felvette a régi, koszos overállját, és felvitte magával a festőfelszerelést.

Még van egy órája nyitásig. Tehát van még egy órája, hogy befejezze a dekorálást, mielőtt felmenne a lakásába lezuhanyozni. Kivette a szendvicset a sütőből, és kiment, hogy megköszönje Slimnek.

- Isteni - mondta. - Markáns íze van, imádom.

- Az a Fortnum Piccadilly piccalilli szósz. - A Fortnum & Mason boltban vette, ami a Harrods után a második kedvenc boltja volt. - A hűtőben van egy üveggel.

- Szuper vagy!

Frankié a fülébe dugta a fülhallgatót, és bekapcsolta az övére rögzített discmant. Small Facest hallgatott. Az Itchycoo Parkot, az egyik kedvencét. Az ecsettel nekilátott az utolsó falszakasznak, amit még le kellett festeni. Szépen, egyenletesen csinálta, hogy profi munkának tűnjön.

Ő maga hozta rendbe a klubot a pénteki összejövetelre, hogy pénzt spóroljon. Eszméletlen sokat kértek a felújításért a vállalkozók. Xandra segített neki. Nagyszerűen felújította a saját kis lakását a klub hátuljában, amikor beköltözött az utcáról, és Frankié örült, hogy gyakorlatilag a lány irányította a klub felújítási munkálatait. Egy építőipari cégnél dolgozott Észak-Írországban, mielőtt lelépett volna. Aztán elhagyta a szerencséje, és egyszer csak a londoni utcákon találta magát.

Frankié nemcsak belülről festette ki a klubot, hanem a külső falat és a bejárati ajtót is újramázolta. A falakat fehérre, az ajtót zöldre festette. Állítólag szerencsét hoz, legalábbis Pekingi Barry szerint, aki a kínai gyógyboltot vezette a sarkon. Azt mondta, jó a feng shuija, bármit is jelentsen ez.

Az ajtó festéséből már csak a keret volt hátra. Maszkolószalaggal leragasztotta a zsanérokat és a kulcslyukat, ahogy Xandrától tanulta. Aztán lemosta a fát cukros szappannal, és nekiállt a smirglizésnek.

- Mi a ...! - Frankié óriásit ugrott ijedtében, és kitepte a fülhallgatóját.

- Héé! Nyugi, Chuck Norris, csak köszönni akartam neked, oké?

Xandra felemelt kézzel vigyorgott. Frankié ugyanis védekezőállásba ugrott, mintha támadásra számítana.

- Francba, sajnálom - mondta.

Xandra nem volt egyedült. Egy lány állt mellette, csillogó kékszemű, hatalmas mosolyú. Koromfekete haja tökéletesen harmonizált kis fekete koktélsruhájával. Nem is volt olyan kicsi a ruha, csak a lányhoz képest. A lány ugyanis legalább öt centivel magasabb volt Frankie-nél, Xandránál pedig egy egész fejjel. Nem mintha ez zavarta volna őket. Kézen fogva álltak.

- Te vagy Frankié - mondta a magas lány. - Xandra főbérője és főnöke.

„Főbérő”. Frankié sosem gondolt magára főbérőként. Valószínűleg azért, mert sosem kért egy fityinget sem Xandrától.

- És haver - tette hozzá Xandra.

- Így van - mondta Frankié. - Nem szeretném, ha a barátnőd azt hinné rólam, hogy olyan vagyok, mint valami gonosz földesúr.

- Maxine - mutatta be Xandra félénken a partnerét. - Ő az én...

- Tegnap este találkoztunk. A Mescalitosban.

A sarki tequila bárban. Oda ment Xandra, Slim és még néhányan, miután Frankié bezárta a klubot.

- És elég jól alakult az este, mert végül itt kötöttünk ki - folytatta Maxine.

- És hány pohár tequila fogyott? - kérdezte Frankié. Ezt viccnek szánta, de inkább atyáskodásnak hangzott. Xandra csak a szemét forgatta, Maxine ügyetlenül mosolygott, hiszen egyértelmű volt, hogy

mind a kerten elég nagyok és elég tapasztaltak ahhoz, hogy vigyázzanak magukra.

- Hoppá - törte meg a csendet Xandra.

- Mi az?

- Kimaradt egy darab. Ott. - Felkapta az ecsetet a festékesdoboz tetejéről, majd lábujjhegyre állva ráházolt arra a kimaradt kis részre, amit Frankié nem vett észre. - Különbén szép munka - mondta, és visszatette az ecsetet. - Első ránézésre nem mondanád meg róla, de elég gyorsan tanul - folytatta. - Nem csak jóképű.

- Nagyon vicces - mondta Frankié. - Ha nem bánjátok, elhúznátok a picsába? Nekem még bőven van dolgom.

- Elmegyünk a Berwick Streetre egy kávéra. Kérsz valamit?

- Nem, kösz, nem kérek semmit. Örülök, hogy találkoztunk - mondta Frankié Maxine-nek.

- Én is - válaszolt a lány, és elindultak Xandrával, kéz a kézben.

- Ó, a szerelem csodákra képes - szólalt meg Slim bölcsen.

Igaza volt. A két lány úgy nézett ki, mintha már évek óta együtt lennének. Jó nekik. Amíg ez a Maxine jól bánik Xandrával, addig minden rendben van. Akárcsak Slim, most már Xandra is családtagnak számít.

Frankié átment az utca túloldalára, hogy távlatból nézze meg a munkája eredményét. A klub állati jól nézett ki az új festéssel. Az apja régi haverja, Dickie Bírd délután jön fotót készíteni a klubról, amit majd rátesznek a kis tájékoztató füzetére, amit a hétvégén fog osztogatni a lehetséges szponzoroknak és üzleti partnereknek. A klub belsejét már múlt héten lefényképezte. Dickie inkább csak pornót szokott fotózni, de Frankié nem ismert mást, akinek jó kamerája van. Dickie elvállalta a fotózást és megcsinálta a nyomtatást is, bár elég sokat kért érte. Volt egy számítógépes programja, amivel össze tudott rakni pornólapokat mayfairi úrifiúknak és belvárosi srácoknak, akik úgy szerettek maszturbálni, hogy közben önmagukat nézték, ahogy kiverik.

- Tudod tartani a frontot? - kérdezte Frankié Slimtől. - Meg kell keresnem Dickie-nek azt a szöveget, amit írtam a versenyről.

- Persze - mondta Slim. - És mielőtt elfelejteném, felvittem a tegnapi postádat a lakásodhoz. És tartozol nekem két fonttal.

- Miért?

- Jött valami képeslap Spanyolországból. Nem tudom, ki küldte, de nem rakott rá elég bélyeget. Ki kellett fizetnem a postásnak, csak úgy adta ide.

- Spanyolországból? - Kitől jöhetett? Frankié senkit sem ismert onnan. És olyan ismerőse sem jutott eszébe, aki épp ott nyaral. - Oké, köszönöm. Nemsokára jövök - mondta. - Ha valaki keresne, csöngessen fel hozzám.

- Vagy - szólalt meg egy kellemetlenül ismerős hang - az a legegyszerűbb, ha megspórolok egy kis időt, és most beszélgetünk.

5. fejezet

Frankie-nek már a hangtól felállt a szőr a hátán. Mielőtt megfordult, már tudta, hogy az a szemét Snaresby szólta hozzá. Az a nyomozó, aki egy éve megpróbálta Jacket sítire vágni.

Naná, hogy ő volt az. 190 centi magas, sovány alak, úgy néz ki, mint egy hatalmas pók, sárgán vigyorog Frankie-re, és a napfény megcsillan kopaszodó, ősz fején. Öltönyben, fekete cipőben, még vasárnap is. Templomba készül? Frankié kételkedett benne. Abban a pillanatban, ahogy belépne, azonnal lángba borulna a teste.

Frankié semmit se mondott. Nem tetszett neki a helyzet. Közel egy éve nem látta ezt a nyomorultat. Most mégis mi a frászt keres itt nála? A zsarú Frankié felé lépett, egészen addig, amíg sovány, csontos arca néhány centire került Frankie-étől. A srác érezte az ízét vesztett gyümölcsös rágót a leheletében.

Megcsörrent a telefon a bárban.

- Felvegyem? - kérdezte Slim.

- Igen. Felvennéd? Köszönöm!

Snaresby Slim után nézett, majd visszafordult Frankié felé, és megeresztett még egy rövid mosolyt.

- Gondolom, ismered a Kray fivérek történetét, ugye? Ronnie és Reggie, a Mogorva Tesók?

- Mi van velük?

- Csak éppen gondolkodtam, hogyan kezdték a ... hogy is mondjam ... karrierjüket. Egy lepusztult biliárdtermet vittek, ami eléggé hasonlított ehhez.

A Regentre gondolt. A Mile Enden. És valóban, Frankié hallott róla, és nagyon sok csúnya sztorit is hallott arról, hogy mi minden folyt náluk. De hogy jön ez ide?

- Mit akar mondani?

- Hogy néha a legcsodálatosabb birodalmak is a lehető legszerényebb körülmények közül indulnak... - Snaresby széles mozdulattal az Ambassador Klub felé intett, és közben Frankié érezte az Old Spice illatát.

- Lenyűgöző - mondta Frankié, miközben ellenállt a kísértésnek, hogy hátráljon egy lépést. Tudta, hogy Snaresby a gyengeség jelének venné.

- És találó - tette hozzá Snaresby. - Mert úgy hallom, magad is egy saját kis birodalom kiépítésén fáradozol.

- Nem tudom, miről beszél.

- Szerintem nagyon is jól tudod. A sznükerversenyedről. A Soho Openről.

- Ami teljesen legális.

- Ezt nagyon is remélem.

- Ha nem hisz nekem, ellenőrizze az önkormányzatnál. Vagy a cégjegyzékben, ha akarja.

- Ó, már meg is tettem.

- Akkor jó, mert láthatta, hogy minden rendben van. Teljesen legális, amin dolgozom.

- És igazán lenyűgöző. Habár azt nem mondanám, hogy meglepő volna. Mert, és azt hiszem, ezt már említettem, mindig is tudtam, hogy nem vagy olyan ... *lobbanékony*, mint a családod többi tagja.

Lobbanékony. Micsoda gyönyörű kifejezés. Tisztességtelen, úgy értette. De Frankié nem volt hajlandó belemenni. Tudta, hogy ez a szemét csak fel akarja hergelni, pedig ő nem csinált semmi rosszat.

- Akkor miért jött ide? - Snaresby-re sok mindent lehet mondani, de azt nem, hogy ostoba lenne. Ha egyszer idejött, ráadásul szabadnapon, akkor annak biztosan jó oka van.

- Nincs rá okom. - Snaresby piszkálni kezdte a fogait. - Vagy minden okom megvan rá. Attól függ.

- Mitől?

- Attól, hogy a versenyed hoz-e magával valamiféle problémát.

- Mint például?

Snaresby kinyomta a nyelvével az ajkát, mert még mindig nem tudta kipiszkálni a fogai közül, ami odaszorult. - Gondolom emlékszel arra a tavalyi incidensre, amikor egyesek azzal fenyegettek meg, hogy felgyújtják a klubodat.

A betörésre gondolt, amikor valaki benzint locsolt az egyik asztalra és Frankié szüleinek fényképére, és egy üzenetet hagyott neki, hogy hagyja abba a nyomozást az öccse ügyében. Nem vált be a dolog, de az biztos, hogy szerzett neki néhány álmatlan éjszakát.

Snaresby hidegen elvigyorodott, egyértelműen élvezte, hogy Frankié emlékezetébe idézte az esetet. - És tegnap délután - folytatta -, csapatunk csalódást keltő döntetlenje során, ahogy

hallom, ismét volt itt egy kis civakodás. Valami liverpooli ifjonccal, ha nem tévedek.

- És meg is oldódott anélkül, hogy bárkinek is baja esett volna.

- Ezt örömmel hallom - mondta Snaresby. - Tudod, az utolsó dolog, amit szeretnék, sőt, az utolsó, amit tolerálnék itt a birtokomon, az valamiféle zűrzavar vagy bűncselekmény.

Snaresby elővett egy réz Zippót és egy csomag cigarettát a zakója zsebéből. Meglepően gyorsan rágyújtott, és közben megcsillant az órája a napfényben. Egy Breitling. Drága darab. Lefoglalt cuccnak tűnt, mint a zsarú öltönye.

- Úgy értem, és biztos vagyok benne, hogy te is így látod - tette hozzá, majd nagyot szívott a cigarettából, amolyan elgondolkodó -, szomorú lenne, ha egy butaság miatt elbukna egy olyan nemes és újszerű vállalkozás, mint a tiéd, ráadásul egy olyan erőszakos bűncselekmény miatt, amihez nincs semmi közöd.

Ez meg mit jelentsen? Figyelmeztetés? - Maga most fenyeget engem? - Frankié előbb mondta ki a szavakat, mint hogy megállíthatta volna őket. Pedig nyilvánvaló, hogy még Snaresby sincs olyan tökök, hogy fényes nappal ilyen otrombán belekössön.

- Ki? Én? - Snaresby röviden és vakkantásszerűen felnevetett, majd rögtön elkomolyodott. - Nem, Frankié, illetve Mr. James. Én csak azért jöttem, hogy adjak egy jó tanácsot. Csak annyit kérek, hogy a vállalkozásod maradjon jogtiszta. Hogy maradj a jó emberek oldalán. És mindig tartsd szem előtt az ő érdekeiket és a tiédet.

Frankié szóhoz sem jutott. Mit mondott ez a görény? Jól értette? Valamiféle üzenetet hozott neki? De kitől? Ki az a jó ember, akinek az oldalán kell maradnia? *Riley* Snaresby tényleg a zsebében van, ahogy azt már tavaly gyanította? Vagy Hamiltonében? Ez is felmerült Frankie-ben. Ezek mind együtt nőttek fel, az apjával és az anyjával, és minden elképzelhető volt. Akármennyire is elbaszottak itt a kapcsolatok, mindenki évtizedek óta ismeri a másikat.

- Úgy látom, kifogytál a szellemes visszavágásokból - mondta Snaresby.

Frankié a legszívesebben megütötte volna. Szerette volna letörölni azt a felsőbbrendű vigyort az arcáról. Azt a vigyort, ami azt mondja, hogy mindegy, Frankié mit gondol, mert Snaresby úgyis jobban tudja, és úgyis többet tud.

De nem. Nem teszi meg neki ezt a szívességet. Boldog lenne ez a szemét, ha Frankié hibázna. Erkölcsi fölénybe kerülne, és biztosan belenyúlna Frankié életébe.

De annak sincs értelme, hogy megkérdezze tőle, ki küldte. Vagy hogy kinek az érdekeit kellene Frankie-nek szem előtt tartania. Snaresby régi motoros, tudja, hogy az információ aranyat ér. Az égvilágon semmit sem árulna el, nehogy elveszítse a lépéselőnyét.

Úgyhogy Frankié csak állt, rezzenéstelen arccal. Mélyen belenézett a zsaru cápaszürke szemébe. Hadd érezze ez a szemétláda, hogy nem fél tőle. És azt is, hogy nem bízik benne. Tudnia kell, hogy ők egyenrangú felek.

- Egyszer azt mondta nekem, hogy ne avatkozzak az ügyeibe - szólt meg Frankié. - Most én mondom ugyanezt magának.

- Á, csakhogy nekem *te* vagy az ügyem. - Snaresby keményen állta Frankié tekintetét. - *Ez...* - széttárta pókszerű, hosszú karjait - ... ez itt mind az én ügyem. Minden. A Soho. Mayfair, Green Park, Piccadilly, Haymarket, Fitzrovia. És a St James's Park. Ez mind-mind az én királyságomhoz tartozik, minden egyes négyzetcentiméter. És minden egyes lélegző emberke, aki itt lakik, legyen akár jó, vagy rossz az ő kis lelke...

Frankie-nek elege lett belőle. Sarkon fordult, ott hagyta a zsarut, aki valamit kiáltott utána, de Frankié nem törődött vele. Bassza meg magát és a királyságát ez a tetű. Amit Frankié épít magának, az csakis az övé. És senki sem veheti el tőle. Teljesen mindegy, hogy mit gondol erről Snaresby, vagy az a faszkalap, akinek dolgozik.

6. fejezet

Frankié felkapta a leveleket, amiket Slim a pulton hagyott neki. Ledobta a lakása előszobájában álló kisasztalra, ami az örege golftáskája és az antik kalaptartó között állt. Megpróbálta elfelejteni Snaresby-t, hogy a sznúkerversenyre tudjon koncentrálni.

Már bánta, hogy maga vállalta a marketingszöveg megírását. Kapott ajánlatot az egyik közeli médiaügynökségtől, de nagyon sokba került volna, és inkább megspórolta az összeget. Végül is majdnem leérettségizett angolból, úgy gondolta, hogy nem lehet olyan nehéz megírni egy tízoldalas reklámszöveget.

Most már tudta. Nagyon is nehéz. Kibaszottul nehéz. Majdnem két hétig dolgozott vele, minden szabad percében ezzel foglalkozott. Rájött, hogy a Macbeth-ről és a gonoszság természetéről írni ezerszer könnyebb, mint felturbózni azt az eseményt, amitől az egész jövőd függ.

Akárhogy is, mostanra elkészült vele, és megvolt már a lógója is, amit ő tervezett. Dickie azt mondta, tudja majd használni. Egy ajtó volt rajta, felette neonfény, amin az állt: „Soho Open”, és az égők helyett csupa sznúkergolyó fénylett. Állati menő volt, Frankié legalábbis így gondolta. A művészet tantárgyból közel járt az ötöshöz, mielőtt letartóztatták az öregét. A tanára most minden bizonnyal nagyon büszke lenne rá.

Leült a nappaliban a számítógép elé, és alaposan végigolvasta az írományát. Rámásolta egy floppyra, és elsietett Dickie boltjába a Beák Streetre.

- Minden rendben, Ed? Itt van Dickie? - kérdezte Frankié a pultnál álló, állig tetovált fickótól.

Ed, akinek egy igen fontos szerve rendszeresen szerepelt Dickie pult alatti kiadványaiban, átnézett a hölgy feje felett, akinek épp egy rózsaszín dildót csomagolt, és az üzlet túlsó felében lógó üveggyöngy függöny felé intett.

- Lent van - mondta, és lerítt az arcáról, hogy nem élvezzi a nemrég bevezetett vasárnapi munkanapot.

Frankié átment a helyiségen, kikerült néhány fickót, akik elmerültek a különböző pornómagazinok, DVD-k és szexjátékok között.

A függöny mögött egy rozoga csigalépcső volt. Frankié lemerült a zsúfolt pincébe.

Vazelin és gumi szaga csapta meg az orrát. Először a raktárba nézett be, de ott senkit sem talált, csak magasodó magazinhalmozatok és néhány kupac szexi fehérneműt. A kis hálóban sem volt senki, csupán csillogóan fehér falak, és egy hatalmas, rézkeretes franciaágy. Frankié nem bánta, hogy üres a szoba, mert még élénken élt benne a pár hónappal korábbi eset, amikor beugrott, hogy kölcsön kérjen néhány indítókábelt a Caprihoz, és Dickie éppen szorgosan recskázott egy nácijelmezbe bújt öreg fickóra, akit egy törpe egy tanári pálcával vert félholtra, miközben tejszínt nyomott a pucér fenekére.

„Tűnj a picsába, dolgom van”, állt a sötétszoba ajtaja feletti piros neonfelirat a folyosó végén.

- Dickie, te walesi majom! - kiáltotta Frankié, miközben hangosan kopogtatott az ajtón. - Frankié vagyok. Itt vagy?

- Egy perc - hallott egy fojtott hangot a szobából.

A piros felirat fél perccel később kialudt, és Dickie előjött a sötétszobából, az ajtót becsapva maga után. Rózsaszín szemüveg, fehér alsónadrág és egy fél pár zokni volt rajta. Frankié igyekezett visszatartani a nevetést, de nem igazán sikerült neki.

- Ne is törődj vele. Állati meleg van ott bent - mondta Dickie izzadságtól csillogó arccal. - Mindegy is. Ennél most érdekesebb, hogy a múlt héten lőttem néhány szuper képet a klubodban. Pont most hívom elő őket.

- Fantasztikus!

- Az én ízlésemnek ugyan kissé steril a hely, de azt mondtad, ezt akarod...

- Steril?

- Olyan, mintha egy cégben készült volna. De végül is ezt akartad, ugye?

- Igen.

Dickie nagyot sóhajtott.

- Miért? Gond ez neked? - kérdezte Frankié.

- Nem ... nem feltétlenül.

- Igen?

- Csak annyi - és távol álljon tőlem beleszólni a dolgaidba

hogy végig arra gondoltam a klubban, hogy jobban festenéek az asztalok, ha egy kicsit... egy kicsit díszesebbek lennének.

- Díszesebbek?

- Igen, hát tudod, talán lehetne ott néhány csaj is. És akár játszhatnának is az asztalokon - no nem egymással, semmi mocskosra nem gondoltam.

- Hmm. Nem hiszem, hogy ez az a kép, amit sugallni szeretnék a versenyről.

- De komolyan mondom, ízlésesen meg tudnám csinálni. Nem is látszanának a mellbimbók meg a sunák. El se hinnéd, mi mindent el lehet takarni egy-két jól elhelyezett golyóval.

- Kösz az ötletet, de nem szeretném - mondta Frankiék. - Egy-két sima fotó a klubról kívülről és belülről teljesen jó lesz.

- Jól van, te tudod, de ha meggondolnád magad...

- Nem fogom. Péntek este ugye át tudsz majd jönni ellőni néhány fotót? Topster, az ügynök azt mondta, hogy jó lenne, ha a nézőkről is lenne néhány képünk, meg persze a profikról is, akiket leszervezett a bemutatóra, hogy később is tudja használni a fotókat. Jó lesz, mind a két fickó épp a százon kívül van a világranglistán. Mind a kerten helyiek, úgyhogy haveri alapon jönnek. Csak a költségeiket kell kifizetnünk.

- Ott leszek. - Dickie elővett egy félig megevett süteményt, isten tudja, honnan, és egy óriásit harapott belőle. - Nem gond, ha viszek valakit? - kérdezte, és ahogy beszélt, a sütemény morzsáit köpködté a levegőbe.

- Nem hát, hozz csak, akit akarsz. A szórólapokat meg tudod csinálni időben?

- Persze, ne aggódj.

- Szuper. Itt a zseton. - Frankiék egy borítékban átadta az összeget, amiben megegyeztek. - És itt van a szórólap terve.

- Oké, Shakespeare, mehetsz - mondta Dickie, elvette a floppy-t Frankie-től, és benyomta az arcába az utolsó hatalmas falat süteményt.

Frankié visszaért a lakásába, és csak ekkor jutott eszébe a sok levél, amiket reggel az asztalon hagyott. Átfutotta őket, miközben kiment a konyhába kávéfőzni. Számlák, számlák, és még több számla. Ez a rohadék klub olyan, mint egy átkozott szita. Minél több pénzt öntesz bele, annál gyorsabban folyik át rajta.

A képeslapot hagyta utoljára. Spanyolországból jött, pontosabban Mallorcáról. Meglepődött, mert mindig azt hitte, „j”-vel kell írni. A képen egy sor étterem és bár turistáknak, csupa mosolygó ember, kék ég, és rengeteg pohár sangria. Mintha maga a mennyország lenne.

De kinek érkezett? Megfordította, mert nem gondolta, hogy neki jött. Valószínűleg tévedésből hozta ide a postás. De nem, az ő neve volt rajta. Frankié James, csupa nagybetűvel. És a cím is rajta volt. Valahogy ismerős volt a kézírás. És ettől nagyon furcsán érezte magát.

Csak ennyi volt az üzenet:

Segítettél, mikor szükség volt rád.
Tudtam, hogy így lesz.

Csak ennyi állt rajta. Semmi aláírás, csak egy elmosódott rúzsfoltt a lap szélén.

Frankié már hallotta ezt a kifejezést. Szinte szóról szóra ugyanígy. Nyolc évvel ezelőtt. Az anyja rózsaszínre festett szájából. Azon a napon, amikor eltűnt.

7. fejezet

Hétfő reggel volt, és Frankié még mindig nem tudta kiverni a fejéből az anyját. A Cápájában ült, Clerkenwell Green felé tartott A1 raktárába, hogy lealkudja a székek árát péntekre.

Egymást érték a kérdések a fejében. Tényleg az anyja írt neki? És ha igen, akkor miért most? És miért nem személyesen?

Mit jelent az, hogy *segítették amikor szüksége volt rád?* Ha ez Frankie-re vonatkozik, akkor nyilván Jack a másik, akire utal. Mert Frankié valóban segített neki tavaly, amikor Jacknek mindennél jobban szüksége volt rá, ahogy az anyja megígértette vele sok évvel ezelőtt.

- Azt hiszi, hogy tud vigyázni magára, de nem tud. - Ezt mondta azon a napon, amikor eltűnt. Az öccse épp az utcán biciklizett. - Te is tudod. Ígérd meg nekem - mondta, és olyan erősen megmarkolta Frankié csuklóját, hogy fájt -, hogy mindig ott leszel mellette. Akármi is történjék.

Frankié minden szóra emlékezett. Milliószer is visszajátszotta gondolatban. Tudta az anyja, hogy el fogja hagyni őket azon a napon? Nemcsak arra kérte, hogy vigyázzon az öccsére, hanem egyben el is köszönt?

És még ennél is nagyobb kérdés, hogy honnan tudta meg, hogy mi történt vele és Jackkel tavaly nyáron. Ami Jackkel történt, arról mindenki tudott. Megírták az újságok is. De Frankié neve sehol sem szerepelt. És az sem, hogy milyen szerepe volt az ügyben.

Ami azt illeti, összesen négyen vannak életben azok közül, akik bármit is tudnak Frankié szerepéről Jack ügyében. Az örege, aki azt mondta, hogy tegyen meg mindent, amire csak képes. Tommy Riley, aki segített Frankie-nek rájönni, hogy ki volt a valódi gyilkos. Snaresby helyettese, Sharon Granger, aki majdnem összerakta, hogy mi mindent tett Frankié azért, hogy Jack kiszabaduljon. És maga Terence Hamilton.

Elképzelhető, hogy valaki közülük beszélt az anyjával? Vagy beszélt valakivel, aki az egész elmondta az anyjának? De ki? És miért? És hogyan? Ki tudta volna ezt megtenni anélkül, hogy korábban is kapcsolatban lett volna az anyjával?

Az egésznek semmi értelme. Hacsak nem valaki más küldte a képeslapot. Valaki, aki össze akarja zavarni Frankie-t. Ha ez a helyzet, akkor csak gratulálni tud neki, mert jó munkát végzett.

Amikor visszaért a Sohóba, Taffy épp a klubasztalokat pakolta egy platós teherautóra, és a helyükre felállította a versenyasztalt, ami péntek este a középpontban lesz.

Aztán átment Dickie-hez a szórólapokért. Dickie éppen „meghallgatást” tartott, ezért nem tudott feljönni, de a szóróanyagokat otthagya egy dobozban Ednél. Meglepően profi munkát végzett, egyetlen merev pénisz sem volt a lapokon. A lógó és a klubról készült fotók remekül néztek ki. Még a betűk is rendben voltak.

Frankié biztonságba helyezte a szóróanyagokat a lakásában, és lement a klubba. Xandra volt a pultban, épp az üzenetrögzítőt hallgatta, kezében a pénteki vendéglistával.

- Jól állunk - mondta Frankie-nek. - Ez a Ladbrokes központos pasi volt. Ő is eljön.

- Kitűnő. - Frankié elmosolyodott. - Úgy néz ki, tényleg össze tudjuk hozni.

- Hívhatom Maxine-t is? - kérdezte Xandra. - Szívesen eljönne.

- Persze. - Frankié megint elmosolyodott. Örült, hogy lát egy kis csillogást a lány szemében. Teljesen jól megvoltak ők hárman Slimmel, de itt az ideje, hogy Xandra is szerezzen barátokat.

- És mi van veled? Hozol valakit?

- Kit? Courteney Coxot?

- Inkább Sharonra gondoltam. Még mindig elég sűrűn emlegeted.

- Tényleg? - Frankié elpirult. Nem vette észre, hogy sokat beszélne a lányról.

Sharon Granger Snaresby helyettese volt. Annak idején osztálytársak voltak Frankie-vel, és tavaly, amikor Jack ügyében nyomozott, egy kissé összemelegedtek. Ennek nem lett volna szabad megtörténnie, és ezt Sharon egyértelművé is tette. Viszont miután Jacket szabadon engedték, megváltoztatta a véleményét, de akkor már késő volt. Frankie-t bosszantotta a visszautasítás, és továbblépett. Sharon meglátta, ahogy egy másik lánnyal csókolózik, és azóta nem beszéltek.

- Nem biztos, hogy ez jó ötlet. Itt lesz a fél alvilág. Listerman, az ügyvéd félretett tíz jegyet Tommy Riley-nak. Ami azt jelenti, hogy Sharon jó eséllyel találkozna itt tíz olyan arccal, akiket a rendőrkapitányságon szokott látni a falra ragasztott rajzokon.

Végignézett a hatalmas termen. Nagyon furcsa volt, hogy csak egyetlen versenyző van itt, semmi más. Ezen az estén fog eldőlni a jövője. És ki tudja megmondani, hogyan alakul majd ez az este?

- Hello, srácok - köszönt Slim, és egyenesen az asztalhoz sietett.

Frankié elmosolyodott. Remélte, hogy Slim előkerül, és tud vele játszani egy kicsit. Slim izgatottan vigyorgott, ebből Frankié azonnal tudta, hogy ő is ugyanerre gondol.

- Állítsd fel, Öregfiú - mondta neki. - Egy font egy frame. Lássuk, mit tudsz.

- Te meg addig keverj egy italt. Nekem a szokásosat, öregem.

Álíg egy órával később Frankié három fonttal beljebb volt, és épp belökte a feketét. Slim is elég jól játszott, de Frankie-nek egyre jobban ment a sznúker, az utóbbi hónapokban sokat fejlődött. Sokat játszott reggelente, mielőtt a vendégek megérkeztek volna. Xandra egy idő után kerített egy pár füldugót, hogy ne ébredjen fel a folytonos golyócsattogásra a klub melletti kis lakásában.

Frankié teljesen rákattant a sznúkerre. A játék háttérbe szorította a démonait, és átvette a hatalmat Frankié felett. Képes volt minden másról megfeledkezni, és ezt még a futás sem hozta ki belőle. Amikor elkapta a fonalat, akkor tökéletesen koncentrált, és ilyenkor, egy rövid ideig semmi más nem létezett, csak az a csodálatos négyszög. A zöld posztón semmi sem számított, csak az adott pillanat, az adott szög, az adott forgató, az adott lökés.

És már lökte is az utolsó feketét, és nézte, ahogy a zseb benyeli, a fehér golyó pedig megáll a hosszú falon. Íme a tökéletesség. Egy másodperc törtrészig. Erről van szó, amikor minden sikerül, akkor nincs a világon semmi, ami ennél jobb érzés lenne.

- Szép volt - dörmögte Slim, és felállt a székéről. Egyik kezében a whisky-szódát szorongatta, a másikkal finoman végigsimított a frissen vasalt posztón. - Lehet, hogy neked is játszaniod kellene a bemutatón.

Frankié felegyenesedett, a pillanat varázsa megtört, ismét elárasztotta őt a valóság. - Kizárt - válaszolta. - Ezek a fickók, akik

jönnek, feltörölnék velem a padlót.

Meg aztán bénán is nézne ki, ha ő is fellépne a saját rendezvényén, nem? Ennek a műsornak ő a rendezője, nincs értelme áltatni magát, még akkor sem, ha szívesen kipróbálná, mire megy a profik ellen.

- Lehet - felelt Slim. - De az is lehet, hogy nem. Szerencse kisasszonynál sosem lehet tudni. - Megemelte a poharát a Frankié anyjáról készült fotó felé, mely a bárpult mögött lógott a falon.

Szerencse kisasszony. Ezzel a becenévvel cukkolta az anyját régen, amikor együtt dolgoztak a klubban.

- Eszedbe jut néha? - kérdezte Frankié.

- Persze - felelte Slim, de nem nézett Frankie-re.

- És arra is, hogy mi történt vele aznap? Hogy hová ment, mi lett vele?

- Igen, de hiába.

Őt is ugyanúgy szíven ütötte Priscilla James eltűnése, mint mindenki más. Majdnem annyira kiborult, ahogy Frankié visszaemlékezett, mint az örege, Jack, vagy Frankié.

Eszébe jutott a képeslap. Megmutassa Slimnek? Sokszor látta a kézírását, hiszen évekig dolgoztak együtt. Vajon felismerné, ha az anyja írta? De nem tudta rávenni magát. Slim gyakorlatilag családtag, de ez *tényleg* családi ügy. Először Jackkel kell beszélni. Meg persze az öregével.

- Jól vagy? - kérdezte Slim, és furcsán nézett Frankie-re.

- Igen.

- Még egy frame?

- Nem, kösz. El kell intéznem valamit odafent.

*

Felment a lakásba, és hívta Jacket. Nem vette fel. Persze, ma költözik az új lakásába. Felmondta az üzenetrögzítőre, hogy holnap beugrik hozzá.

Az asztalról felvette a képeslapot. Megfordította, és megsimította a rúzsfoltot. Hátrtolta a székét, és az íróasztal fiókjain akadt meg a tekintete.

Zárva volt mindegyik. Miért? Mert az örege így hagyta itt. Kulcs nélkül. Mert a privát dolgai voltak benne. Papírmunka, azt mondta. De vajon miféle? Lehet, hogy van közte olyan is, amit az anyja írt alá? Frankié újra elolvasta az üzenetet, és megvizsgálta a betűket. Az r furcsán jobbra dőlt a *segítettében*, ugyanúgy, mint a *szükségben*. Mi lenne, ha találna néhány mintát az anyja írásával, amikkel össze lehetne ezt hasonlítani? Akkor talán be tudná bizonyítani, hogy tényleg ő küldte a lapot.

Megpróbálta kinyitni a fiókokat. Először pusztá erővel próbálkozott. Nem sikerült. Mindegyik feszesen zárt. Elhúzta az asztalt a faltól, hátha hátulról be tud jutni, de onnan is erősen tartottak a fiókok.

Fenébe. Pedig nagyon kellene. A szekrényhez ment, ahol az örege szerszámai voltak. És nemcsak szerszámok. Frankié kissé aggodalmasan nézett a kis lyuk felé a falban, amiről tavaly az örege beszélt neki. Ott tartotta a pisztolyát, ami több bajt okozott Frankie-nek, mint jót. Kivett két csavarhúzó, egy ráspolyt és egy kalapácsot az örege szerszámosládájából. Ez elég kell hogy legyen.

Két perc sem kellett, máris kinyitotta az első fiókot. Öt perccel később megvolt az összessel.

8. fejezet

- Hát, mindenképp előrelépés az előző helyedhez képest - mondta Frankié az öccsének, amikor másnap beugrott hozzá.

- Kösz a fantasztikus lelkesedést, bratyó.

Pedig Frankié nem viccelt. Akárcsak a közmondásos macska a kilenc életével, úgy tűnik, Jack is mindig a talpára esik. A lakás, amire Tommy Riley kiköhögte a foglalót, egy egy hálósobás apartman volt a Bonchurch Road és a Ladbroke Grove sarkán. Semmiképp sem lehetett hatalmasnak nevezni, de legalább tiszta volt, és egy fejlődő környéken helyezkedett el. Öcsiké haszonnal tudja majd eladni, ez teljesen biztos.

Persze Frankie-nek még mindig voltak fenntartásai. Nem tetszett neki, hogy Riley fizeti a lakást. Az sem, hogy Jack még mindig Riley-nak dolgozik, még akkor sem, ha az öccse elmondta, hogy nem a frontvonalban ténykedik. De azt is el kellett ismernie, ahogy állt az új lakásban, hogy megvan az előnye is ennek a segítségnek. És ki tudja, ha ügyes lesz, és okosan keveri a kártyákat, és sikeres lesz a tornája, akkor talán sikerülhet Jacket kicsempésznie Riley szárnyai alól, úgy, hogy meg is tarthatja a lakást.

- Tudod majd fizetni a hiteled törlesztéseit? - kérdezte Frankié.

- Ja. Tommy összekötött egy pénzügyi tanácsadó fickóval. Jó hitelt ajánlott.

- De a te neveden van, ugye?

- Jaja, nyugi, minden oké. Most az egyszer valami végre teljesen legális és rendben van.

- A kilátás sem rossz - mondta Frankié. A konyha ablakából egy éttermet látott az utca túloldalán. Brasserie du Marché. Egy fiatal nő állt előtte, fehér blúzt és fekete kötényt viselt és telefonált.

- Csinos, mi? - kérdezte Jack.

- Ki? - Frankié úgy tett, mintha nem tudná, kire gondol az öccse.

- Tiffany-nak hívják. Másodállásban pincér. Egyébként személyi edző. Állati szexi.

- Tiffany? Drágának hangzik. Barátod?

- Nem, nem közeli barát. Nem *annyira* közeli. Nem mintha nem próbálkoztam volna ...

- És?

- Azt mondja, túl fiatal vagyok hozzá. A cuki szót használta.

- Végül is mindig is cukika voltál, igaz? Te kis patkány - mondta, miközben összeborzolta Jack haját.

- Menj a francba - mondta Jack jókedvűen.

Frankié elvigyorodott. - Biztos vagy benne, hogy nem ettől ment el a kedve? - Elpöckölte Jack hajtincsét, ami a feje felett volt összefogva. - Egyébként mi a tököm ez?

- Varkocs.

- Mi van?

- Divatos.

- A fodrász kukájában lenne a helye.

- Hahaha! Jobb, mintha úgy néznék ki, mint valami statisztá a Kutyaszorítóbanból - mondta Jack, és megpöckölte Frankié zakójának hajtókáját. De sosem lehet tudni. Lehet, hogy neki épp ez jön be.

- Kinek?

- Tiffany-nak. Gyere, menjünk le egy szörbetre, meg valamit ehethénk is. Francia hely, steak és *frites*, semmi sült krumpli. - Felvette a kalapját, ami Frankié szerint nem sokat dobott rajta, de legalább eltakarta azt a borzadályt a feje tetején.

- Jó - mondta Frankié. Szép idő volt, ragyogott a nap. Miért is ne? A steak és a *frites* betalált. - Én fizetek, nevezzük lakásavató ajándéknak.

- Inkább ágyavatónak, ha ügyesen kevered a kártyákat - tette hozzá Jack.

Frankié nem foglalkozott vele. Kisfiúk beszélnek így. Ő is sokszor mondott hasonlókat régebben. Mostanában már kinőtt ezekből. Ha az ember egy klubot vezet, akkor látja a rossz oldalát is. Xandra tudta kezelni az ilyesmit, de Frankié még mindig elképedt, hogy milyen sokan hiszik, hogy a lány is a bár menüjéhez tartozik.

A kaja a francia sörözőben pontosan olyan jó volt, ahogy Jack ígérte. Legutóbb egy lepattant gyrososbódéba vitte enni Frankie-t, ez a mostani hely igazi megkönnyebbülés volt. A pincéernő, Tiffany, ugyancsak kedves volt. És közletről még csinosabb, mint a fenti ablakból. És vicces is volt. Amíg fizettek, elmondott nekik egy pajzán viccet a három pasiról, akik elmentek síelni. Frankié sírt a nevetéstől.

- Nem is kéred el a számát? - kérdezte Jack, amikor kiléptek az étteremből.

- Nem.

Nem mintha nem tetszett volna neki a lány. És úgy érezte, kölcsönös a vonzalom, mert a lány jól megnézte magának, ez egyértelmű volt. Egy kis szikra is volt köztük a levegőben, de Frankié tudta, hogy most teljesen használhatatlan lenne. Egyáltalán nem képes most kapcsolatba kezdeni. A feje még mindig elég zizi attól, hogy hiányzik a pia és hiányzik Sharon, máskor meg túlságosan koncentrálna a versenyre vagy az öregére. És akkor még nem is említette ezt a nyomorult képeslapot, ami napok óta gondolkodóban tartja.

- És most? - kérdezte Jack. - Elmegyünk piálni? Bedobunk néhány sört meg tequilát? - Szomorkásán mosolygott, és átkarolta a bátyját, közel húzta magához. - Csak viccelek, bratyó. Tudom, hogy nehéz volt leszokni. De nagyon jól csináltad, büszke vagyok rád.

Jack ... büszke Frankie-r& Atyaég, feje tetejére állt a világ? Lehet, hogy öcsike mégis kezd felnőni?

- Őszintén meg kell, hogy mondjam - tette hozzá Jack vigyorogva -, az utóbbi időben eléggé pöcsfej voltál, amikor berúgtál.

Frankié erre nem tudott mit mondani.

- Menjünk inkább a Lisboába? - kérdezte Jack.

- Még megvan?

- Persze, az örökké meglesz. Ha ledobnak egy tíz megatonnás bombát, ott akkor is a legjobb kávéfőzőt fogják adni.

És nem csak a kávéjük jó, jutott Frankié eszébe, hanem a portugál sütit is isteniek.

Az árnyékuk előttük magasodott, ahogy Jack átkormányozta magukat a Portobello Roadra.

- Emlékszel? - kérdezte, miközben rágyújtott. - Arra az estére, amikor innen egészen a Notting Hillig elmentünk, és közben minden egyes kocsmánál megálltunk egy piára?

Hogyan felejtette volna el? - Ja. Szép idők voltak. - Néhány évvel ezelőtt, amikor Frankié még képes volt pusztán jókedvében inni. Aztán egyszer csak életformává vált az ivás, és hamarosan majdnem belehalt.

Az orrlyukaiban érezte Jack cigijének illatát, és valami megmozdult benne. Egyszer csak elkezdett vágyakozni a régi időkre. Amikor a cigi és a pia volt minden, ezek vitték előre. A Portobello Road sütkérezett a napfényben. Mindkét oldalán sorakoztak a szebbnél szebb kocsmák, ameddig csak a szem ellát. Elég könnyű lenne újra elkezdni a piálást.

- Régen volt - szólalt meg Jack, ahogy bekanyarodtak a Golborne Roadra. - Gyere, igyunk egy jó kávé.

Elmentek a halas mellett, aztán az antikvitásboltok és a bútorüzletek mellett, majd leültek egy kellemes, napos asztalhoz a Lisboa teraszán, és rendelték két eszpresszót. Jack még egy utolsót szívott a cigijéből, aztán elnyomta. A füst beterítette Frankié arcát, de most már nem okozott neki gondot ellegyinteni. A pillanat elszállt, már nem vágyott rá. Nem kellett már egyik sem, se a cigi, se a pia.

Jack elment a vécére, Frankié pedig tett egy kis cukrot a kávéba. Szüksége volt minden lelkierejére, mert most már nem lehetett tovább halogatni a dolgot. Igazából tudta, hogy teljesen mindegy, hogyan adja elő, mindegy, hogy mit mond, úgyis veszekedés lesz belőle.

Elővette a képeslapot a zakója zsebéből, és képpel felfelé az asztalra tette. Miután átkutatta a feltört fiókokat, egészen bizonyossá vált előtte, hogy a lap csakis az anyjától jöhetett. Senki mástól.

Rengeteg levelet és képeslapot talált a fiókokban, meg egy csomó érdektelen dolgot, az örege régi számláit, lejárt biztosítási papírokat, térképeket.

Minden levél és képeslap az anyjától jött. Az anyjától az öregének. Fordítva egyet sem talált. Lehet, hogy az anyja máshol tartotta a leveleit? Vagy az örege valamiért kidobta a saját leveleit? Vagy nem is írt sohasem?

A levelezés egészen az első találkozásukig ment vissza. Valami táncmulatságról kísérte haza az örege az anyját, és az első közös vacsorájukról is volt levél. Még az első együtt töltött éjszakájukról is szó esett. Frankié még most is zavarba jött, pusztán attól, hogy rágondolt. Arról is szó esett, amikor az örege először találkozott az anyja anyjával, Frankié nagymamájával, meg arról is, amikor Szicíliába utaztak az anyja távoli rokonaihoz - csupa kimondhatatlan név, mint Vaccaro, Giordano, Ferrara. Az egyikben talált egy rúzsoltot

is. Aztán összeköltöztek, és véget ért a levelezés. Nem sok értelme van írogatni egymásnak, ha egy tető alatt laktok, gondolta Frankié.

Összehasonlította a kézírást azzal, amit a képeslapon talált. Annyira izgatta a dolog, hogy szerzett kopírpapírt, és átmásolta a betűket, hogy egymásra tudja tenni a mintákat. Egészen addig csinálta ezt, amíg meg nem győződött róla, hogy a két kézírás minden kétséget kizáróan egyezik.

Mást is talált az egyik fiókban. Újságkivágások is voltak benne, '88-ból, abból az évből, amikor az anyja eltűnt. A helyi újságokból, és még a Standardbői is talált felhívásokat, hogy ha valaki látta őt, akkor jelezze, illetve hogy az anyja értesítse a rendőrséget, és a családját, hogy jól van. De más kivágásokat is talált. Mindenféle nőkről - azonosítatlan holttestekről. Hajléktalanokat találtak holtan. Drogtúladagolások. Vízbe fúltak a Temzéből. Mindegyiküket áthúzták, amint a szerencsétleneket sikerült azonosítani. Nemcsak londoniak voltak, hanem Essexből, Kentből, sőt, Írországból és Franciaországból is talált kivágásokat. Úgy tűnt, hogy az örege, akármennyire is tagadta, végzett egy kis magánnyomozást.

- Miért vágsz olyan komoly képet, bratyó? - kérdezte Jack, amikor visszaült az asztalhoz.

9. fejezet

- Ezt kaptam - kezdett bele Frankié, miközben a képeslapot áttolta az asztalon Jackhez pár napja érkezett.

Jack felemelte a lapot, ránézett a képre, és zavartan megfordította, hogy elolvassa az üzenetet.

- Nem értem - mondta.

- Ami rajta van, azt mondta nekem anya majdnem szóról szóra azon a napon, amikor elment.

- Miről beszélsz?

- Megígértette velem, hogy mindig segítek neked, ha szükséged van rám. Akármilyen is történjék.

Jack arca megnyúlt. - Ügy érted, hogy előre tudta, hogy...

- Elmegy? Nem tudom. Még mindig nem tudom, hogy ezért mondta-e.

- És te miért csak most beszélsz erről nekem? - Jack nem tudta elrejtteni a haragját.

- Azért, mert egyáltalán nem biztos, hogy jelentett valamit. Lehet, hogy csak azért mondta, mert az anyák szoktak ilyeneket mondani. Csak azért, hogy figyeljek oda rád, és kész.

- De mi ez a képeslap? Jézus! - Jack felugrott izgalmában. - Azt mondod, hogy ez tőle jött? Hogy életben van, és újra szeretne...

Jack képtelen volt kimondani. De Frankié nagyon is jól tudta, hogy mit akart mondani. *Hogy életben van, és újra szeretne találkozni velünk.* Frankié azt is tudta, hogy Jack már rég kizárta ezt a lehetőséget a fejéből. Amikor Frankié megemlítette az anyjukat, Jack mindig csak félrenézett. Mintha Frankié valami idióta lenne, amiért egyáltalán gondol rá. Most látta először megcsillanni a reményt Jack szemében.

- Ki más írhatta volna? - kérdezte Frankié.

Jack megint megfordította a képeslapot. - És? Azt gondolod, elhiszem, hogy ott él valahol Mallorcán? És egyszer csak úgy döntött, hogy itt az ideje jelet adni magáról?

- Tudom, furcsa. És nem sok értelme van. De gondolj bele, emlékszel, hogy mi történt tavaly, ugye? Amit érted tettem, arról lehet, hogy most hallott.

Jack nem pontosan tudta, hogy Frankié mi mindent tett azért, hogy bebizonyítsa az ártatlanságát. Azért nem tudott mindent, mert az egyetlen alkalommal, amikor rákérdezett, Frankié semmit sem mondott neki. De látta Frankié arcát. Látta, hogy milyen durván megverték. Akármilyen is tett érte Frankié, Jack nagyon jól tudta, hogy nem lehetett sétagalopp.

- És most mit csináljunk? - kérdezte Jack.

- Mire gondolsz?

- Semmire - suttogta Jack. - Csak arra, hogy ha igazad van, és tényleg ő küldte a lapot, akkor jó lenne tudni, hogy mi a fenéért írt neked. Mit akar?

- Mit *akart* Hogy érted, hogy mit *akart* Hát nem érted? Ez lehet a legjobb hír életünkben. Ez a képeslap lehet, hogy azt jelenti, hogy...

- Mit, bratjó? Hogy nem szarik ránk?

- Nem. Igen. Hogy életben van. Hogy van anyánk.

Jack remegő kézzel rágyújtott egy újabb cigire. Dühös volt, félt, vagy talán reménykedett? - De az is lehet, hogy nem ő írta - mondta.

- Hanem ki?

- Nem tudom. Bárki. Valami idióta.

- Miért írna csak úgy nekem valaki?

- Nem tudom, miért ne? Valaki, aki nem szeret téged. Nem szeret minket. És fel akar zaklatni ezzel.

- De az van ideírva, amit aznap mondott nekem. Honnan tudna erről bárki más? Senki más nem volt ott, amikor ezt mondta nekem. Csak én meg ő.

- Lehet, hogy csak beképezted az egészet. Lehet, hogy csak pont az történt, amire vágytál. Lehet, hogy nem is arról van szó, mint amire te gondolsz.

- De mi van, ha mégis?

Jack visszadobta a képeslapot Frankie-nek. - Még ha ez tőle is jött, és még ha nem is halott, mint ahogy apa mondta, és valamiért most hirtelen jó ötletnek látta felvenni a kapcsolatot ... én akkor sem akarok tudni róla. - Pislogás nélkül nézett Frankié szemébe. - Tényleg így gondolom. Ha egész idő alatt életben volt, és ha hamarabb is visszajöhetett volna, de mégis úgy döntött, hogy nem jön...

- Lehet, hogy jó oka volt rá. Lehet, hogy muszáj volt mostanáig távol tartania magát tőlünk.

- Nem lehet. Erre nem lehetett elég jó oka. Kizárt. Elhagyott minket, pontosan ez történt. Nem tudom, mi történt vele azután, de elhagyott minket.

Elhagyott, Jack mindig ezt a szót használta.

- Becsomagolt, nem igaz? - folytatta Jack. - Ezt ne felejtse el.

- Valaki becsomagolt - válaszolta Frankié. - Valaki elvitte a cuccait. De nem biztos, hogy ő volt. Nem biztos, hogy jószántából ment el.

- Mindig ezt mondd, bratyó. De mi van, ha tévedsz? Mi van, ha azért ment el, mert el akart menni? Mert már nem akart minket?

Frankié látta, hogy Jack ujjai remegnek. Majdnem elvette tőle a cigit, hogy betegye a saját szájába. Szeretett volna visszavágni valamivel, de nem tette, mert az öccsének akár igaza is lehetett.

- Akkor is tudni akarom - mondta. - Így vagy úgy, ki akarom deríteni, hogy tőle jött-e ez a lap.

Jack elnyomta a cigijét. Frankié azt hitte, hogy mindjárt elviharzik, de nem tette. Behunyta a szemét, és megdörzsölte a szemöldökét.

- Megmutattad apának? - kérdezte végül.

- Nem. - Csütörtöki látogatásra volt időpontja, holnaputánra. Minden héten csütörtökön ment be hozzá.

- De meg fogod?

- Nem tudom. - Tényleg nem tudta. Hogyan reagálna az örege? Valószínűleg még rosszabbul, mint Jack. Évek óta alig beszél anyáról.

- Nálunk jobban meg tudná állapítani, hogy az ő keze írása-e - mondta Jack. - Majdnem húsz évig együtt voltak, mielőtt apa ezt is elbaszta volna.

Apa. Vagy anya. Frankié sosem kérdezte meg a szüleitől, hogy miért mentek szét. Emlékezett, hogy egy nap leültették őt és Jacket, és megmondták nekik. Anya mondta el. Hogy néha elmúlik a szerelem. Hogy egyre gyakrabban veszekszenek. Hogy úgy döntöttek, mindenkinek jobb lesz, ha egy ideig külön fognak élni.

- Igen - felelte. - Én is erre gondoltam.

- Végül is joga van tudni róla, nem? Mármint ha tényleg anyáról van szó. És nem állítom, hogy ez a helyzet. Egy hangyafasznyit sem

állítom. De apának akkor is joga van tudni róla. Ha, nem is tudom ... ennyi idő után egyszer csak hírt ad magáról...

Jack nagyot szívott a cigiből, és az utcaköveket bámulta. Frankié tudta, hogy megrémült. Tudta, hogy Jack azt akarja, hogy ez az egész sztori az anyjával múljon el. Menjen vissza a dobozba, ahova száműzte évekkkel ezelőtt. Hogy visszatérhessen a saját életéhez.

- Gyere, menjünk - szólalt meg Frankié. Ez a beszélgetés véget ért. Frankié visszatette a zsebébe a képeslapot, és egy ötöst hagyott az asztalon a kávékra. Már nem volt kedve süteményt enni. Elmúlt az étvágya.

Csendesen visszasétáltak Jack lakásához. Tiffany most is az étterem előtt állt. Intett nekik, és rájuk mosolygott. Frankié csak biccentett, teljesen kimerült. Te jó ég, ha az öccsével ennyire kemény volt beszélni az anyjukról, akkor mennyivel lesz rosszabb, amikor az öregével beszél?

Hamarabb hallották az autó hangját, mint ahogy meglátták volna. Nem a környékre jellemző kerékcsikorgás vagy tuc-tuc zene tette különlegessé, hanem a jazz. Klarinét hangját hallották, édesen, szinte kísértetiesen szállt a levegőben. Olyan volt, mintha egy másik korból szólt volna a zene. Frankié megfordult, mert egyre hangosabb lett a zene, és látta, hogy egy felsőkategóriás Merci áll meg mellettük.

Az ablakok annyira csillogtak a napfényben, hogy Frankie-nek el kellett takarnia a szemét. Próbált benézni, hátha felismeri, ki ül az autóban. Az anyósülés ablakát lehúzták, és egy nő nézett ki rajta. Harmincvalahány lehetett, rövid, fekete haja volt, és erős sminkje. A gyémánt nyakéke versengett az autó csillogásával.

- Frankié és Jack James? - kérdezte.

- Igen? - Frankié és Jack egyszerre feleltek, amivel mosolyt csaltak a nő arcára.

- Üzenetet hoztam.

- Mit? - megint egyszerre kérdeztek.

Frankié mintha még egy hangot hallott volna. Valaki más is ül az autóban? Megpróbált bekukucskálni, de semmit se látott.

A Kleopátra-nőtől nem látta a sofőrt, a sötétített ablakok miatt pedig semmi sem látszott hátul.

- Nem kellene, hogy más is hallja - mondta a nő, és most csak Jackre nézett.

- Nem? - kérdezte Jack mosolyogva. Elkezdte élvezni ezt a játékot.

- Nem. Titok. Gyere közelebb, és elmondom.

- Tényleg? - Jack már csaknem nevetett.

- Tényleg.

Jack az autóhoz lépett. A nő kinyújtotta a karját, mintha meg akarná ölelni. Drága körmök. Vékony ujjak. Volt valami a csuklóján, vagy inkább a karján, ami nem stimmel.

- Várj! - kiáltotta Frankié, amikor meglátta.

Elkésett. A nő egyik karja villámgyorsan Jack nyaka mögé került, a másikat a torkához szegezte. Szorosán tartotta Jacket.

A Merci motorja felbőgött. Az autó kilőtt, a gumik füstölve csikorogtak. Jack ment az autóval. Azonnal kirepült alóla a lába, de nem esett el. Ahogy Frankié észrevette a nőn - lehet, hogy angyali az arca, de a karja olyan, mint egy birkózóé. Elég erős volt ahhoz, hogy az autó elindulása után is tartsa Jack nyakát. A Merci egyenesen egy villanyoszlop felé haladt, mely a járda szélén áll.

De Frankié is akcióba lendült. Abban a pillanatban ugrott, amint az autó elindult. Nekiesett a nő karjának, próbálta letépni Jack nyakáról.

És sikerült. Épp időben. Frankié és Jack is elesett, lábaik összegabalyodtak. A villanyoszlopot épp csak néhány centivel kerültk el, és a járdára gurultak lihegve.

Kurva anyád. Frankié az autó után nézett, de a rendszámtábla már elmosódott. A következő pillanatban már be is kanyarodott az első sarkon, és eltűnt.

- Minden oké, Jack? Jól vagy?

Jack kiterült, zihálva vette a levegőt, és a torkát dörzsölte ott, ahol a nő szorította.

- Jack! Kapsz levegőt?

- Ja... - Jack felhúzta a lábát és összekuporodott.

Tiffany átrohant a szemközti étteremből, Jack mellé guggolt, és a kezébe fogta a srác fejét. Aztán egyszer csak a semmiből előkerült egy bringás férfi, leugrott a bicikliről, hagyta, hogy eldőljön, és odarohant hozzájuk. Már messziről kiáltott, hogy orvos, és kérdezte, hogy jól van-e a fiú.

Frankié erőlködve talpra állt. Az öltönytadrágja mindkét térdén kilyukadt. Az egyik cipőjét másfél méterrel odébb látta meg, egy csatornafedőn. A keze csupa vér volt.

- *Kurva anyád!* -kiáltotta abba az irányba, amerre eltűnt a Merci.

- Ki a fasz volt ez? - kérdezte Jack lihegve. Nagy nehezen, de fel tudott ülni. Csupa mocskok volt, a szája vérzett, de ettől eltekintve úgy nézett ki, csodával határos módon, hogy rendben van.

Frankié nem a lány után kiabált, hanem a férfi után, akit a hátsó ülésen végül meglátott. A pasi, ebben Frankié 90%-ig biztos volt, a rohadék Dougie Hamilton volt, Terence Hamilton fia, aki nemcsak hogy tudta, hol lakik Jack, de nyilvánvalóan még mindig holtan akarta őt látni.

10. fejezet

Frankié aznap este és szerdán is egész nap a munkába temetkezett, készült a bemutatóra az Ambassador Klubban. De nem tudta kiverni a fejéből a Kleopátra-nőt. Meg a pasit sem a hátsó ülésen. Tényleg Dougie Hamilton volt? Frankié nem volt benne elég biztos ahhoz, hogy beszéljen róla valakivel, vagy tegyen bármit is. Jacket megkérte, hogy legyen nagyon óvatos, és szóljon neki, ha történik valami. Frankié abban reménykedett, hogy bárki is volt az, kiszórakozta magát, és békén hagyja Jacket. Reménykedett, de egyáltalán nem volt biztos benne.

*

Csütörtök reggel Frankié halálosan idegesen ült a Caprijába a Raymond Revü Bárja feletti parkolóházban, pár száz méterre az Ambassadortól.

Előző éjszaka végre volt egy kis ideje, hogy átnyálazza az örege aktáit. Öt perccel később máris iszonyatosan dühös lett, miután meglátta a három nyomozó nevét, akik a legfontosabb szerepet játszották az örege leültetésében.

Az egyik Snaresby volt. Ezt az információt sem az örege, sem Szíves Üdvözlettel nem osztotta meg vele, még akkor sem, amikor tavaly Snaresby Jacket is dutyiba akarta ültetni.

Frankié azonnal felhívta Szíves Üdvözlettel, hogy megkérdezze, miért nem mondták el neki. Azért, mert tudta, Frankié hogyan reagált volna. Ott is összefüggést talált volna, ahol nincs is. Szíves Üdvözlettel őszintén úgy gondolta, hogy Snaresby csak a munkáját végezte, de legalábbis nem tudja bebizonyítani ennek az ellenkezőjét.

Frankié viszont úgy gondolta, hogy bosszúhadjáratról van szó.

Ahogy a Hyde Park Corner körüli elágazásoknál próbált eligazodni, eszébe jutott a papírlap, amire felírta a három zsarú nevét.

JOHN STENSER SNARESBY

CRAIG STANLEY FENWICK JAMES NICHOLLS

Sosem hallotta a másik két nevet. Meg akart tudni róluk mindent, amit csak lehet, és Snaresby-ről is. És azt is, hogy bármelyiküknek lehetett-e valami oka arra, hogy ártson Frankié családjának. És hol kezdhetné jobb helyen a nyomozást, mint magánál az öregénél?

Már a Grosvenor Place-nél járt, amikor észrevette a fehér BMW 525-öst. Egy éles kanyar után eltűnt, de nem sokkal később megint meglátta a visszapillantó tükörben, miközben parkolóhelyet keresett a Brixton börtön körüli kis utcákban.

Ez most ugyanaz az autó? És ha igen, akkor őt követi, aki benne ül? Nem, ez csak üldözési mánia. De azért lelassított, hogy meg tudja nézni a rendszámot és lehetőleg a sofőrt is. De amint lassított, a BMW gyorsított, és bekanyarodott egy kis utcába.

Az örege már várta a beszélőben. A *Végítéletet*. bújta, Stephen King könyvét, amit Frankié hozott neki előző héten.

Frankié felismerte az egyik bentlakót az asztalnál, Stanley Lomaxet, Riley egyik behajtóját, aki súlyos testi sértés miatt ült, és már a büntetése vége felé járt. Tavaly ő vigyázott Jackre, amíg előzetesben volt Wandsworthben. Ezek szerint azóta átirányították ide. Egy intelligens szemű, idősebb férfival beszélt, akinek csontos volt az arca, mintha épp lejött volna a kokóról.

- Ismered Dolfot és Lomaxet, ugye? - kérdezte az örege halkán, miközben Frankié leült vele szemben.

- Lomaxet igen, régebben néha benézett a klubba. Mit mondtál, hogy hívják a másik fickót?

Az örege a kezével eltakarta a száját, hogy ne lehessen leolvasni, mit mond. - Dolf. Mint Adolf.

- Viccelsz?

- Az apja nagy rajongó volt. Te meg tartsd magad távol tőle, mert kurva veszélyes a fickó.

Frankié bólintott. Az örege keményen a szemébe nézett. - Szóval Snaresby-ről akarsz beszéni.

- Mi van? Honnan tudod?

Az örege vékony mosolyt eresztett meg. - Szíves Üdvözlettel hívott.

Frankié nyelt egyet. Ezt utálta. Mindig úgy érezte, hogy az örege fölényben van, akármiről is beszélgetnek.

- Oké, szóval miért nem árultad el? - kérdezte Frankié. - Tavaly, amikor mondtam, hogy Snaresby vezeti a nyomozást Jack ügyében, miért nem mondtad el, hogy annak idején ő ültetett le?

- Mondtam, hogy vigyázz vele, nem? Mondtam, hogy egy mocskos disznó. Mit kellett volna még mondanom?

- Hogy a családuknk ellen küzd. Mindnyájunk ellen.

- Ezt nem tudom.

- Persze, Szíves Üdvözlettel is ezt mondta. De mind a ketten gyanakodtok rá, nem? Biztos vagyok benne. Együtt nőttetek fel, nem gondolhatod, hogy véletlen lenne...

Az örege szemöldöke még lejjebb húzódott. - Nincs bizonyítékom. Gondolod, hogy ha lenne egy fikarcnyi bizonyítékom is arra, hogy miatta, vagy egy másik zsarú miatt kerültem ide, akkor még mindig itt ülnék ebben a szarkalitkában?

- Jó, de mi van, ha én szerzek bizonyítékot?

Az örege elkapta a csuklóját, és erősen megszorította. - Beszélj halkabban! - sziszegte.

Frankié olyat látott az örege szemében, amit korábban még sosem. Olyan volt, mintha félne. Lomax és Dolf felé pillantott. Vajon hallották őket?

- Van még valami - mondta Frankié.

- Mi? - az örege még mindig izgatott volt.

- Nem a te ügyedhez tartozik. Tessék. - Elővette a képeslapot a zsebéből, és képpel felfelé az örege elé tette.

Az örege feltette a szemüvegét. - Mallorca. Nagyon szép. Mindig is szerettem volna elmenni oda, de sosem volt rá időm.

- Nem akarod elolvasni?

Az örege megfordította a lapot. - Úgy látom, nem nekem címezték.

- Olvasd el.

Frankié ezt hangosabban mondta, mint szerette volna.

Az örege elolvasta, aztán visszatolta Frankié elé.

- Nos? - kérdezte Frankié.

Az örege megvonta a vállát. - Ha arra gondolsz, hogy értenem kellene, hát nem értem.

Frankié elmondta neki, amit Jacknek is elmondott. Hogy ez volt az anyja utolsó mondata, mielőtt eltűnt. Az örege végighallgatta, de nem nézett a képeslapra.

- Szóval? Semmi? - kérdezte Frankié. - Nincs mit mondanod?

- Mit mondjak? Hogy ez az ő írása? Hogy lehet az ő írása?

- Szerinted lehet?

- Nem tudom. Talán. De nem lehet.

- Miért?

- Mert nem... - az Örege mordult egyet. - Jézusom, tudom, hogy azt szeretnéd ... hogy ha ő még...

- Élne.

- Igen. De nem él. Az nem lehet.

Úristen, mintha megint az öccsével beszélne. Miért ő az egyetlen, aki csak a tényekkel foglalkozik?

- De miért?

- Azért, mert ha életben lenne, ha hazajöhetne, akkor már hazajött volna. Hozzád és Jackhez. Mert imádott titeket. Sosem hagyott volna el benneteket.

Ugyanoda jutottak, mint Jackkel. De mi van akkor, ha nem csak ő hisz benne, hogy az anyja életben lehet? Mi van, ha csak ő képes kimondani, de az örege vagy Jack is így gondolja?

- Megőriztél mindent - szólalt meg.

- Mit?

- A leveleket. A képeslapokat. Mindent, amit tőle kaptál. Azok után sem dobtad ki a leveleket, hogy szétmentetek. Egyet sem. És azután sem, hogy anya eltűnt. És ott vannak az újságkivágások. Olyan nőkről, akik...

- Átkutattad a dolgaimat? - az örege arca lila lett a haragtól. A fogai között sziszegett, nehogy meghallja valaki. - Nem volt jogod hozzá! Be voltak zárva a fiókok.

Annyira mérges volt, hogy Frankié egy pillanatra azt hitte, meg fogja ütni. De gyorsan elpárolgott a dühe.

- Mi már szakítottunk, vége volt - mondta. - De igen, egy részem talán vágyott arra, hogy minden megint a régi legyen. Azért tartottam meg a leveleit, hogy hátha rájövök, hol romlottak el a dolgok.

- És a kivágások?

- Csak mert vége egy kapcsolatnak ... csak mert a másik már nem szeret téged...

Ahogy ezt mondta, egyértelmű lett Frankié számára, hogy csak az anyja akart szakítani, az örege nem. *Kölcsönös*. Mindig ezt a szót használták. De ha egyedül az anyja hozta meg a döntést, akkor vajon mi lehetett az oka? Volt valaki más? Vagy az örege csinált valamit?

- ... attól még figyelemmel kíséred, hogy mi történik vele, meg hogy hol lehet...

- Pontosan erről van szó - vágott közbe Frankié, ujjával a képeslapra bökve. - Én is tudni akarom, hogy mi van vele, és hogy hol lehet.

- Fel akarsz kutatni mindent? Ki akarod nyomozni, hogy mi történt? Abban reménykedsz, hogy valami jót találsz, hogy még mindig él? Azt hiszed, happy end lesz a vége, de én mondom neked, ez nem igaz.

- Ahogy ezt mondod...

- Mit?

- Ahogy nézel. Olyan, mintha tudnád, mintha pontosan tudnád, hogy mi történt vele. Vagy ha nem is tudod, de nagyon erősen gyanítod.

Az örege megint Dolf és Lomax felé pillantott. És Frankié mintha megint ugyanazt látta volna a szemében, amit az előbb. Félelmet. De ha hallották is őket, akkor mi van? Miért kellene félni tőlük?

*

Frankié beült a Capriba. Már beindította a motort, amikor észrevette az összehajtott papírdarabot az ablaktörlő alatt. Kiszállt a kocsiból, kihajtogatta a papírt, és elolvasta a szép, rendezett betűket.

A félelem a múltban rejlik

Mi van? Gyorsan körülnézett, hátha még meglátja azt, aki ezt írta. De az utca üres volt. Azonnal arra az autóra gondolt. A fehér

bömbire. *Mégis* követte valaki? És ha igen, akkor *ugyanaz* követte, aki ezt írta?

Elolvasta még egyszer. Mit jelent ez? Nyilvánvalóan óva intik valamitől, de mitől? Azt akarják, hogy hagyja békén a múltat? De milyen múltat? Az apja ügyét? Az anyja eltűnését? De ki volt az - Jacket, Szíves Üdvözlettel, Slimet és az öregét kivéve aki egyáltalán tudott róla, hogy foglalkozik ezekkel az ügyekkel?

Megint maga előtt látta az öregét. Azt a tekintetet a szemében.

Dolf mintha Frankié előtt hagyta volna el a beszélőt. Elég gyors volt ahhoz, hogy időben ideérjen az autóhoz? És egyáltalán honnan tudta, hogy melyik Frankié autója? Hacsak nem ő volt az is, aki követte. És ha ő hagyta itt neki ezt az üzenetet, akkor mi volt rá az oka? Mi köze volt az örege elítéléséhez, vagy pláne az anyjához?

A félelem a múltban rejlik. És mi van, ha ez az üzenet nem az apjára vonatkozik, és nem is az anyjára? Mi van, ha Jackhez van köze és a tavalyi ügghöz? Hantikon, Dougie Hantikon ... lehet, hogy az egyik embere egészen idáig követte őt? De mire akarta figyelmeztetni? Hogy a tavalyi borzalom sosem fog véget érni?

Frankié arca elsötétült. Adrenalin áradt szét az ereiben. Az utca közepére sétált, és jobbra, balra elnézett. Lehet, hogy még mindig figyeli őt az, aki ezt írta? Hát bassza meg, akárki is az. Nem fog megijedni tőle. Nem fél ő senkitől sem. És ha azt hiszik, hogy ki tudnak babrálni vele, hát nagyon tévednek. Itt az ideje, hogy ezt tudassa velük.

Széttépte a papírt, feldobta a levegőbe, és a fecnik szép lassan leesetek körülötte, mint a hó.

Ekkor egy erős hangot hallott. Egy motor indult be, látta is az autót. A fehér bömbi 525-ös elindult úgy száz méterre tőle, és villámgyorsan elhajtott, mielőtt Frankie-nek esélye lett volna leolvasni a rendszámát.

Ennyit a paranoiáról. Valaki egészen biztosan követte őt. Csak az a kérdés, hogy *kicsoda!* És *miért!*

11. fejezet

Aznap éjszaka, hajnali 3 után csörgött Frankié telefonja. A paddingtoni sürgősségiről hívták. Fogott egy taxit, és tíz perccel később már Jack ágyánál volt.

- A picsába - mondta, ahogy megfogta Jack kezét. Az öccse arca csupa vér volt.

- Jól vagyok - mondta Jack. Illetve ezt akarta mondani. Megvágott és felduzzadt ajkai közül nagyjából annyit lehetett érteni, hogy *gyovagyo*. Ezzel együtt egy fog, némi vér és köpet is kijött a szájából.

Bassza meg. Valaki szétverte Jacket. Kőkeményen. Frankié látott ennél rosszabbat is a bokszteremben, és őt is eltángálták néhányszor, de az öccse látványától libabőrös lett. Az egyik szeme fekete volt, a szája újra felrepedt a múltkori mercis incidens után, kitört néhány foga, és a homlokán is volt egy csúnya seb.

- *Laás.*

- Mi?

- *Fiaás.*

- Fulladás?

- *Itt...* - Jack körbenézett, és egy kicsit el is tudott mosolyodni.

Tényleg, Frankié most már emlékezett. Akkor voltak itt legutóbb, miután Frankié kihalászta Jacket a vízből. Jack leugrott egy hídról a Regent's csatornába, még gyerekkorukban. Fogadásból. Nem sokkal azután, hogy az anyjuk eltűnt.

- Mi történt? - kérdezte Frankié. Olyan szorosan szorította össze a fogait, hogy fájt.

- *Beee ugan.*

- Ugrani?

- *Be elet.*

Á. Frankié már értette. - Be kellett ugrani? Ki kényszerített?

- *Debto.* Nem tudom.

Frankié az öccse szemébe nézett, abba, amelyik nem dagadt a háromszorosára. Jack állta a tekintetét. Nem is pislogott. Tehát biztos volt abban, amit mondott.

- Láttad, ki volt? - Egy név. Csak ennyi kell Frankie-nek. Mondd meg ki volt, és megfizet az a mocsadék.

- Nem.

- Semmit se láttál?

- Nem.

Francba. Akárki is volt az, jól csinálta.

- Fáj?

- *Gyoji...*

Jól van, kapott fájdalomcsillapítót.

Valaki ordított a folyosó végén. Egy doktornő sietett Jackhez.

- Elnézést, uram - mondta. - Össze kell varrnunk a sebeket.

Jack nem engedte el Frankié kezét.

- Rendben, de én itt maradok - mondta Frankié. - Ne aggódj, öcskös - biztatta Jacket, miközben arrébb húzódott a székével, hogy helyet adjon a doktornőnek. - Túl leszel rajta, minden rendben lesz.

- Így van - mondta a doktornő. - Ön családtag?

- Frankié vagyok, a bátyja.

A doktornő felírta egy noteszba. - Indra vagyok az arcsebészetről. Én fogom összevarni az arcát.

Jack csuklójára nézett, a műanyag lapocskára. - Meg tudja mondani a nevét, és hogy mikor született?

- *Dzsedzsém.*

- 76. április 2. - tette hozzá Frankié.

Indra mérgesen nézett rá, de nem nagyon mérgesen, csak annyira, mintha csalt volna a Monopoly-ban.

- Jól van, Jack - mondta a doktornő. - Úgy látom, a kollégáim már megvizsgálták, és nemsokára elviszik CT-re, hogy megnézzék, vannak-e belső sérülései, illetve a vállát is megvizsgálják.

- *Lendeba.*

- Rendben van - fordított Frankié.

- Azért mi megnézzük, hogy biztosak lehessünk benne. És az eredménytől függetlenül bent tartjuk éjszakára az agyrázkódás miatt.

- *Dics ajjásszod.*

- Azt mondja, nincs... - kezdte tolmácsolni Frankié.

- Lehet, hogy most így érzi, de a mentősök azt mondták, hogy félig eszméletlen volt, amikor megtalálták, és nagyon zavarodott.

- Tudja, hogy hol találták meg? - kérdezte Frankié.

- *Gáftn.*

A Grafton kocsmánál. A Warren Streeten. Jack egyik kedvenc piálós helye volt. Alighanem jó hír, hogy emlékszik rá, már ami a fejét illeti.

- Minden rendben lesz - mondta a doktornő. - Nem tudom, a kollégáim említették-e, hogy lesz egy kis csúszás a vizsgálatnál, mert a szokásosnál nagyobb a forgalom. Két helikopter is volt.

A helikopter nagyon súlyos esetet jelentett. Úgy tűnt, a doktornő szerint Jack esete nem annyira súlyos, annak ellenére, hogy pépes az arca.

- Ez azt jelenti, hogy most van időm rendbe tenni az arcát, és összevarrni a sebeket. Rendben van? Ért engem?

Jack biccentett. A folyosó végén valaki megint ordított. Jack működő szeme riadtan tágra nyílt, amit a doktornő is láthatott, mert nyugtatóan mosolygott.

- Ne aggódjon, rendkívül gyengéd leszek - mondta. - Azt olvastam a kórlapján és a rendőrségi jelentésben is, hogy ... mivel is ütötték? Baseball ütővel?

Mivel? Frankié szédülni kezdett. A doktornő lehámozta Jackról a lepedőt. A pólója vérfoltos volt, a jobb válla csúnyán zúzódott, a karja fel volt kötve. Nyilván a mentősök csinálták útközben. Jack szerint nem tört el. Akkor? Kificamodott? És hogyan? Védte magát? Frankié úgy látta, ez történhetett. Szinte látta, ahogy a baseball ütő lendül felé a levegőben.

A doktornő elővett egy tűt. A picsába. Akkora, mint az ujjá.

- Helyi érzéstelenítés. Csak egy kis szúrás fog érezni.

- Nem ez lesz az első, igaz, öcskös? - motyogta Frankié.

- Nagyon köszönöm, Mr. James - mondta a doktornő. - Ha a továbbiakban is viccekkel szeretné felvidítani a testvérét, megtenné, hogy egy kicsit eredetibbeket mond?

- Jogos - mondta Frankié. Jack szeme megcsillant. Lehet, hogy elmosolyodott? Nehéz lenne megmondani. - Oké, mehet, öcskös? - kérdezte Frankié. Jack bólintott. - Akkor kezdheti - mondta Frankié a doktornőnek.

A doktornő kicsit bosszúsan, de egyúttal kedvesen mosolygott rá. Ők kerten egy csapatot alkottak. Frankié gyűlölte a tűket, de nem nézett máshová egyszer sem. Pedig a doktornő hét utálatos injekciót

szúrt Jack fejébe, mielőtt elkezdte megtisztítani a sebeket. És Frankié a tizennégy öltés alatt is végig az öccsét nézte.

*

Frankié még három órát várt a sürgősségin. Jack szerencsére az idő nagy részében aludt, a rengeteg fájdalomcsillapító megtette hatását. És a kis hülye még mosolygott is alvás közben. Élete egyik legjobb estéje lehetett.

Aztán elvitték CT-re, és reggel 8 körül átszállították egy kórterembe. Az ápolónő azt mondta, 10-re meglesz a vizsgálat eredménye. Nem sok értelme volt hazamenni, pedig bőven lett volna teendője. Ma este kezdődik a bemutató, amiért annyit dolgozott az elmúlt évben.

Talált a folyosón egy telefont, felhívta Xandrát és Topstert. Üzeneteket hagyott nekik, elmondta, mi történt, és megkérte őket, hogy tartsák a frontot, amíg visszaér a klubba. Amint tud, már megy is. Amint kiderül, hogy Jack rendben van.

Elindult a kórházban kávé és valami kaját keresni, de a kávézó még nem nyitott ki, ezért kénytelen volt beérni egy automatás kávéval. Az udvaron leült egy padra, süttette magát a reggeli napfényben.

Baseball ütő. Ez a két szó nem ment ki a fejéből. És egy arc. Doug- las kibaszott Hamilton. Tényleg ő volt az autó hátsó ülésén, amikor a Kleopátra-nő meg akarta ölni Jacket? És az éjszakai támadást is ő intézte?

Dougie menyasszonyát egy baseball ütővel verték agyon. Erről van szó? Dougie még mindig nem fogadta el, hogy Jacknek semmi köze a gyilkossághoz? Még mindig bosszút akar állni?

Frankié a fejét csóválta. Abban a pillanatban, hogy megtalálta a cetlit a kocsija szélvédőjén, cselekednie kellett volna. Valószínűleg az is egy figyelmeztetés volt. Mindent meg kellett volna tennie, hogy Jacket távol tartsa az utcától.

De nem tette. Gyenge volt. Hazament, és azt mondogatta magában, hogy semmire sincs bizonyítéka. És hogy éppen ezért nem kérhet segítséget Riley-től.

Végül csak annyit tett, hogy felhívta Jacket, és megkérdezte, minden rendben van-e. Semmit sem csinált, csak reménykedett. Abban, hogy aki Jacket végighúzta a járdán, az eleget szórakozott, és nem lesz új felvonás. Hogy ennyi volt, vége.

Nos, állati nagyot tévedett. Mert ez nagyon nem úgy nézett ki, mint valaminek a vége. Sokkal inkább, mint az eleje.

És legalább ilyen rossz, hogy talán az egészet ő maga idézte elő. Mert az is lehet, hogy semmi köze Dougie-hoz. Lehet, hogy minden azért történt Jackkel, mert Frankié óvatlan volt. Mert összetépte azt a cetlit és feldobta a levegőbe. És aki az ablakán hagyta, úgy gondolta, hogy megleckézteti. Hogy máskor ne kutakodjon. Hogy mi iránt, azt Frankié nem tudta.

Eszébe jutott, hogy nézett az örege, amikor megragadta a csuklóját és azt mondta neki, hogy álljon le. Vajon kitől félhet? Dohtól? Vagy Lomaxtól? Vagy valakitől, akit ők ismernek? Vagy valaki egész mástól? Akitől Frankie-nek is félnie kellene?

- Jó reggelt, Frankié. Felteszem, elveszett a postán, ugye?

Frankié felismerte a hangot, és dühösen megfordult. Snaresby. Elállta a napot, úgy magasodott Frankié fölé, mint egy ronda sírkő. A szolgálati öltönye és nyakkendője volt rajta már ilyen korán is, mintha abban aludt volna.

- Micsoda?

- A meghívóm.

- Mire?

- A kis partidra, természetesen. Az egynapos, talán nem is olyan kicsi tornádra. Jól tudom, hogy ma este lesz, ugye? Függetlenül ettől a kis kitérőtől, amibe keveredtél, ugye? Vagy lehet, hogy nem is küld- tél nekem meghívót? - Snaresby mosolygott, válaszra várt, de Frankié csak megrázta a fejét. - A, nem baj, semmi gond. Az a helyzet, hogy úgyis elfoglalt vagyok ma este. - Lassan végighúzta a nyelvét az ajkai között. - Mrs. Snaresby születésnapja van, és kap tőlem egy kis meglepetést, a szerencsés szuka. Talán majd legközelebb, igaz?

- Hogy talált meg? - kérdezte Frankié.

- Az a kedves kis nővér, aki az öcséd kórtermét viszi, tudod, az, amelyiknek olyan csinos, kemény... - A mellkasához emelte a kezét, kisujját előreszegezte.

Frankie-t a hányinger kerülgette. - Nem, úgy értem, ki beszélt magának Jackről? Ki mondta magának, hogy itt van?

- Ugyan már, galambom. Mostanra már tudhatnád, hogy egy jó detektív sosem fed fel a forrásait.

- És egy vacak detektív? - kérdezte Frankié gonosz vigyorral az arcán.

- Ó, roppant tréfás. - Snaresby elővette a Zippo öngyújtóját, és rágyújtott.

- Komolyan kérdezem. Honnan tudta?

- Nem hallottál róla, Frankié? Az egész világ belebuzult a számítógépekbe. Bármit meg lehet tudni egyetlen gombnyomásra.

- Aha, és ezt higgyem is el? Hogy az összes nyomorult támadás közül, amit elkövettek tegnap éjszaka ebben a kibaszott városban, éppen az ő neve került az asztalára?

Snaresby savanyúan elvigyorodott. - Semmi sem kerüli el a figyelmedet, igaz, galambom? Jól van. Bizonyos nevek benne vannak a rendszerben, és néha ellenőrizzük őket.

- És az Öcsém is köztük van?

- Nemcsak az öcséd...

Úgy értette, hogy Frankié is.

- Az igazi kibaszott Nagy Testvér.

- Nos, igen. Szó szerint, ez esetben.

- Ez rendőri zaklatás.

- Vagy rendőri védelem. Attól függ, honnan nézzük. Remélem, megérted, hogy semmit sem szeretnék kevésbé, mint hogy megisméltődjön a tavaly nyári pittypatty Riley és Hamilton bandái között.

- Ki mondta, hogy meg fog isméltődni? - Frankié úgy gondolta, hogy Dougie van emögött, de nem tudta bizonyítani, mint ahogy nyilván a rendőrség sem. Az biztos, hogy Jack semmit sem tudott mondani nekik tegnap éjszaka.

- Érdekes egybeesés nem, hogy Jacket is egy baseball ütővel támadták meg, ahogy Dougie menyasszonyát is? Nem beszélve Danny Kale-ről, aki szintén érintett volt a tavalyi bandaháborúban.

Tehát ő is levonta azokat a következtetéseket, amikre Frankié is gondolt. Snaresby hosszú ujjával végigszántott kopaszodó fején.

- Vissza akar emlékezni, hogy milyen lehetett hajjal élni?

Snaresby nem reagált. - Tudod, hogy hol találtuk meg az öcsédet? Egy kocsmá mögötti sikátorban. Őszintén szólva nem is értem, miért törődsz vele. Csakis azért mehetett oda, hogy leszopassa a kis faszát, vagy dugjon egyet.

- Vigyázzon a mocskos szájára! - Nem volt ott rajtuk kívül senki sem, tehát neki nem kellett tartania a száját. - Megint ugyanazt csinálja. Bűnözőként kezeli Jacket, pedig itt ő az áldozat. Azt gondolja, hogy nyakig van a szarban? Hát nincs. Ez zaklatás, magának nincs hozzá joga. Az öcsém ártatlan, ez bebizonyosodott.

- Azért elég gyenge volt a bizonyíték, nem gondolod?

- Valaki más bevallotta a gyilkosságot. Milyen kibaszott bizonyíték kell még magának?

- Egy vallomás nem a legerősebb bizonyíték. Főleg nem olyasvalakitől, aki már nem él.

- Ahhoz elég volt, hogy lecsukja az apámat. - Egy helyi bandavezér, Manny Thompson bevallotta, hogy ő követte el a mayfairi rablást, és nem sokkal később felakasztotta magát a börtönben. De előbb megnevezte Frankié öregét, mint tettestársat, elmondta a rendőröknek, hogy hol vannak a pénzzel és ékszerrel teli elrabolt páncéldobozok, melyek tele voltak Thompson és az örege ujjlenyomataival.

- A, szóval végre rájöttél, hogy én nyomoztam apád ügyében is? Kíváncsi voltam, mikor találod ki.

- Szóval az apám nem volt elég magának? Az öcsémet is be akarja zárni?

- Csak a munkámat végzem. Eddig is ezt mondtam neked.

- És Craig Fenwick meg James Nicholls is csak a munkájukat végezték?

- Látom, megcsináltad a házi feladatot. - Snaresby megeresztett egy vigyort. Frankie-t megdöbbenette, hogy nem lepődött meg. - Igen, galambom, ők is a munkájukat végezték.

- Ártatlan.

- Úgy hiszem, ezt már mondtad.

- Nem csak Jackre gondolok.

Snaresby ezúttal széles mosolyra húzta a száját. Mint a mesebeli farkas. - Hohoho, Frankié James, az apádról sok mindent el lehet mondani, de azt nem, hogy ártatlan.

- Úgy értem, a rablásban ártatlan. Amiért ráhúzták a vizes lepedőt.
- Tudta, hogy az örege nem élt büntelen életet, de a fegyveres rablás nagyon távol állt tőle. Megesküdött, és ez elég volt Frankie-nek. - Valaki belekeverte.

- Gondolod, hogy én voltam? Nyugodtan ki is mondhatod. Ahogy elnézlek, elég nyilvánvaló, hogy a legszívesebben letépnéd a fejemet.

- Vagy maga, vagy Fenwick, vagy Nicholls. Vagy valaki más a csapatukból.

- Az az ügy, Mr. James, teljesen tiszta. És már a múlté. Ahogy az apád is. Amíg ki nem szabadul. És ez ellen az égvilágon semmit sem tehetsz.

- Nem? Lehet, hogy megkeresem Fenwicket és Nichollst, és megkérdezem, ők hogyan látják a dolgot.

Snaresby vigyora még szélesebbre húzódott. - Jól van, sok szerencsét kívánok. Az egyik Ausztráliába költözött, a másik pedig már nem él.

12. fejezet

Elindult a taps, aztán hujjogás és füttyök is csatlakoztak, ahogy a fekete beesett. A két profi bemutató mérközése véget ért, Frankié vendégei nagyszerűen érezték magukat.

Al emelkedő széksorokat állított fel négyzet alakban a sznúkerasztal köré. Ahogy mondta, olyan, mint a bokszolok ringje. Mindegyik oldalon öt sor volt, összesen kétszáz hely. És nem volt üres szék.

Oké, itt a beszéd ideje. Frankié ivott egy korty vizet, ahogy a taps elhalkult. Úgy érezte, mintha a Szahara lenne a szájában. Úristen, mennyire jó lenne valami rendes ital, hogy megnyugodjon.

Xandra Maxine-t ölelgette, és egy óriási mosolyt küldött Frankie-nek a terem túloldaláról. Egy biccentéssel is bátorította. Igaza volt, meg tudja csinálni. Józanul is. Jobb is lesz, ha nem iszik, de nagyon vágyott egy italra egész este.

Már beszélt a szakma meghívott arcainak úgy a felével. Lehetséges szponzorok, promóterek, menedzserek, játékosok és sportújságírók voltak jelen. Még a tanács egészségügyi és biztonsági embere is. De még mindig hátra volt rengeteg pofázás.

Felállt, és megköszöri a torkát. Úristen, úgy érezte, ettől is visszhangzik a terem. Xandra megint biccentett felé, a szeme ragyogott. Vagy hússzor elmondatta vele este, miután Frankié megérkezett a klubba. Nem sokkal előtte vitte haza Jacket a kórházból.

Csak ne siesd el, mondta. Nézz a szemükbe, mosolyogj, és csak *azután* kezd el a beszéded. Meg tudja csinálni. Gyerünk, mindent bele, itt az ideje megszólalni.

- Először is szeretnék köszönetét mondani a játékosoknak - kezdte, és a profik felé biccentett, aki félórás bemutatót adtak a közönségnek hosszú golyó belökésből és trükkökéből. - Biztos vagyok benne, hogy sokat fogjuk látni őket a tévében az elkövetkező években, és remélem, hogy itt, az Ambassador Klubban is.

Szórványos taps, ahogy a két játékos meghajolt. Dickie Bird kamerája csattogott, ahogy megörökítette a pillanatot. Szerencsére ma este több ruha volt rajta, nem csak egy alsónadrág. A csaj viszont, akit magával hozott, és aki ragaszkodott hozzá, hogy kezelje

a számlálót, fekete bőrszerkót viselt, ami nagyon keveset hagyott meg az ember fantáziájának, és még kevesebb kétséget hagyott afelől, hogy a hölgy mivel keresi a kenyerét.

- Ugyancsak köszönet jár nektek - folytatta Frankié -, a régi barátainak... - Szíves Üdvözlettel és Slim felé biccentett - ... és az újaknak. - Most Andy Topper felé emelte a poharát, aki két menedzser között ült, London egyik bukmékerláncolatából. - És természetesen óriási köszönet mindenkinek a szakmából, aki időt szakított arra, hogy megnézze, mivel készültünk itt ma este. Andy és én boldogan beszélgetünk veletek az este előttünk álló részében.

Újabb taps, kiáltások, füttyögés, és egy biccentés Andy-től. Egyáltalán nem tűnt zavartnak. Végül is ő pontosan ebben a szarban él. Fel is ajánlotta, hogy ő mondja a beszédet, de Frankié nem engedte. Akármennyire is nehezebb esett kiállni ennyi ember elé, neki kellett megtennie. - Te legyél a főnök. Ez a te bulid - mondta neki Szíves Üdvözlettel néhány hete. - Különben egy nap valaki el fogja venni tőled. - És igaza volt. Nincs értelme mellékszerepet vállalni a saját operádban, igaz? Nem, itt, ma este ő lesz Pavarotti.

- És végül, egy köszöntés - folytatta Frankié. - A versenyre, amit jövőre fogunk elindítani. A Soho Openre. Eltökélt célunk, hogy rendszeres esemény legyen a versenynaptárban. Ide akarjuk hozni a legjobb játékosokat és a legjobb rajongókat a világon, a világ legjobb városába.

Hatalmas ujjongás követte a szavait. Frankié magasba emelte szénsavas vízzel teli poharát, és megvárta, hogy a nézők elcsendesedjenek.

- Ennyit akartam csak mondani - folytatta. - Kérlek benneteket, hogy maradjatok itt, gyerek még az este, és az Ambassador mindig is az otthonosságot helyezte előtérbe. - Ash és Tengeriszél felé biccentett, és örült, hogy legalább egy kis mosolyt kicsikart belőlük. - Kérlek benneteket, érezzétek otthon magatokat!

Xandra és Maxine hatalmas ovációba kezdtek, amivel elindítottak még egy tapsvihart. Aztán mindenki felállt a helyéről, hogy ismerősöket keressen, vagy a bárpulthoz menjen italért. Frankié érezte, ahogy legördül a válláról a teher.

Mindent elmondott, amit el kellett mondania? A szíve még mindig olyan erősen dobogott, hogy érezte a fülében. Kicsit szeretett volna

besüppedni egy székbe. Vagy felmenni a lakásba, és magára zárni az ajtót.

De ez is hozzá tartozik, ha az ember vezet egy helyet. Néha ki kell állni mások elé. Férfinak kell lenni.

- Szép munka - lépett hozzá Andy, és egy jó nagyot vágott a hátára. - Megtaláltad a tökéletes hangot.

Széles mosollyal hátrafésülte szőke, ausztrál szörfösre emlékeztető haját. Hibátlan a fickó. Mintha most bújt volna elő egy Ken baba dobozból. És csak néhány évvel idősebb, mint Frankié.

Gyönyörű, testre szabott öltönyt viselt, olyan újat, hogy szinte még rajta volt a cetli. Ilyen volt a Topster személyesen. Okos, gyors és a velejéig profi. Számtalan embernek bemutatta az este folyamán Frankie-t, és mindenkinek emlékezett a nevére, sőt, a házastársak és a gyerekek nevére is, amitől mindenki úgy érezte, hogy nem csak az üzlet miatt vannak itt, hanem azért is, mert barátok.

- Nélküled nem jött volna össze, haver - mondta Frankié, és ez így is volt.

Kapott még egy hatalmas, szikrázóan fehér mosolyt. - Kedves, hogy ezt mondod. De folytassuk, bőven vannak még itt olyanok, akiket meg kell dolgoznunk.

*

A következő fél óra több tucat vérprofin levezényelt beszélgetést hozott, és Frankie-nek csak ezek után jutott egy lélegzetvételnyi idő. Nem mintha panaszkodott volna. A promóciós szóróanyagok, melyeket Xandra helyezett el a teremben már csaknem elfogytak. A lány Slimmel együtt vitte a pultot, de közben Maxine segítségével arra is jutott ideje, hogy aki elhagyja a klubot, mindenképp vigyen magával szóróanyagot.

És ami még ennél is fontosabb volt, úgy látszott, hogy mindenki komolyan vette Frankié beszédének utolsó szavait. A vendégek láthatóan remekül érezték magukat. A jóisten se tudja, hogy mennyi lesz a fogyasztás, de ezzel elég lesz majd reggel foglalkozni. Most azonban az volt a legfontosabb Frankié számára, hogy beszéljen valakivel, aki nélkül nem jött volna létre ez a bemutató, és akitől bocsánatot is akart kérni.

A bárpult végén találta meg Szíves Üdvözlettel, aki épp egy Cuba Librét kortyolgatott, és egy cigi felénél járt. Makulátlan volt a ruhája, mint mindig. Frankié néha arra gondolt, hogy ez az ember még a strandra is biztosan nyakkendőben megy.

- Csak köszönetét akartam mondani - szólította meg.

- Miért? - Szíves Üdvözlettel aggodalmasan vakargatta őszülő halántékát. Nem beszéltek azóta, hogy Frankié rácsapta a telefont.

- A tanácsért, amit néhány hete adtál.

- Melyikre gondolsz?

Frankié elmosolyodott. Mikor fordult elő, hogy Szíves Üdvözlettel nem adott neki tanácsot? - Arra, hogy legyen férfi, hogy merjek kiállni mások elé, hogy viselkedjek úgy, mint akit komolyan kell venni.

- Ügyes voltál.

- Köszönöm. És elnézést is akarok kérni. Kiabáltam veled apám miatt.

- Semmi vész. Alighanem megérdemeltem. - Akármit is gondolt, megkönnyebbültnek látszott.

- Nem, te mindig a javamat akarod. Tudom jól. De ez a dolog Snaresby-vel és apámmal, ez olyan ... nem is tudom, ettől mindig bepipulok, amíg csak rá nem jövök, hogy mi van a háttérben...

- Még mindig úgy gondolod, hogy képes vagy rá?

- Nem tudom. Majd kiderül.

Snaresby. Frankié gyomra a gondolatától is összerándult. Még mindig agyait a reggeli találkozásukon. Sok szarságot mondott a zsarú. A legjobban az izgatta, hogy már csak egy zsarú van, aki esetleg elmondhatná neki az igazságot az örege elítéléséről.

- Jack hogy van? - kérdezte Szíves Üdvözlettel. Frankié korábban hagyott neki egy üzenetet, amelyben beszámolt az éjszakáról. - Holnap beugrom hozzá, megnézem, mi a helyzet.

- Jól van. Azt mondták, nincs maradandó sérülése. A jónál is jobban van. - Frankié szélesen elvigyorodott. - Tejben-mézben fürösztik.

- Kicsoda?

- A szomszédos étterem pincérnője. Tiffanynak hívják. Úgy látszik, megkedvelte Jacket, miután kedden majdnem kinyírták a szemé

láltára, ma meg én vittem haza cafatokban. Azt mondta neki, átvisz egy tálca kaját, ha véget ér a műszakja.

Érdekesen működnek a dolgok. Frankié úgy látta, Jacknek még nem esett le, hogy Tiffany mennyire kedves vele. A friss vértől és a varratoktól lehet. Most már nem tűnik olyan cukinak.

Szíves Üdvözlettel is elmosolyodott. - Jó lenne, ha egy normális ember is kerülne az életébe. - Aztán megkeményedett az arca. - Bernie-nek is elmondtad?

Bernie ... az örege. - Nem - mondta Frankié.

Szíves Üdvözlettel meglepettnek látszott. Frankié azt olvasta le róla, hogy ha nem mondja el hamarosan az apjának, akkor Szíves Üdvözlettel fog beszélni vele.

- Előbb még valaki mással kell beszélnem - mondta Frankié. - Talán ő tud segíteni. - Frankié Tommy Riley-ra gondolt, akit a bár túloldalán pillantott meg a kíséretével. Remek, mert muszáj volt beszélnie Riley-val.

- Ha jónak látod... - Szíves Üdvözlettel nem látszott igazán lelkesnek, inkább egy kissé meglepettnek tűnt.

- Van még egy gyors kérdésem.

- Igen?

- Azokról az iratokról, amiket nekem adtál. Lehet, hogy más is tudott róla, hogy újra megnéztük őket?

- Nem tudom elképzelni. Egyetlen dolog van: a tárgyalás jegyzőkönyveit a bíróságtól kértem ki, ott biztosan feljegyezték, hogy nekem küldték ki a másolatokat...

Tehát ha valaki figyelte a bíróság feljegyzéseit, akkor tudhatta, hogy valaki érdeklődött az ügy iránt. *Bármit meg lehet tudni egyetlen gombnyomásra.* Ezt mondta Snaresby. Nem csoda, hogy meg sem rezzent az arca, amikor Frankié megemlítette a két volt kollégája nevét.

Frankié észrevette, hogy Riley egyik embere őt bámulja. Magas, vékony, sportos csávó volt, világoskék öltönyben. Rövid, szőke haja és olyan horgas orra volt, hogy annál fogva fel lehetett volna akasztani. Annyira barna volt, mintha túl sokáig maradt volna a grill alatt. Ismeri őt Frankié? Nem. Olyan jellegzetesen feszült karakter, akire biztosan emlékezne.

- Igyál még egyet - mondta Szíves Üdvözlettelnek. - Egy perc, és visszajövök.

13. fejezet

A valódi bűnözőknek, mint Tommy Riley, nincs szükségük VIP-szektorra, mert aki elég fontos, az úgymint kiköt mellettük. Mindenki más meg elmehet a picsába.

Négy keményfiú állta körül Riley-t, olyan izmosak, mint négy tulok. Tam Jackson volt a beengedő ember, ő állt Frankié útjába.

- Egy pillanat, fiam. Lehet, hogy ez a te kibaszott klubod, de azért rajtam át kell menned, ha Tommy-val akarsz beszélni.

Fiam. Pofátlan rohadék. Mintha Frankié valami ostoba kisgyerek lenne. Frankié elé állt, ők ketten egyforma magasak voltak, hasonló testalkattal. Most is olyan kicsinek tűnik?

- Jól van, nyugi, apafej - kiáltott oda Tommy Riley. Félreintette Tamet, és magához hívta Frankie-t.

Apafej. Ez már tetszett Frankie-nek. Nem tudta levakarni a vigyort az arcáról. Tamnek nem kerülte el a figyelmét.

- Valami vicceset hallottál? - kérdezte, miközben lassan félrehúzódott az útból. Lassabban, mint egy szaros gleccser.

Tommy Riley úgy nézett ki, mint egy profi birkózó. Mindig is ilyen volt Frankié apjának elmondása szerint, akkor is, amikor ők ketten még gyerekek voltak. Csillogóan barna szeme, ami majdnem annyira sötét volt, mint sűrű, hátrafésült haja, azonnal Frankie-re szegeződött. Elképesztő önbizalma volt, lerítt róla, hogy egy percig sem merül fel benne, hogy ne ő lenne itt a császár. Megrázta Frankié kezét. Az övé akkora volt, mint egy tégl. Kemény fickó.

- Frankié James, bemutatom Ritz Azizt - mondta, és a mellette álló férfi felé biccentett. Üzletembernek látszott, eszméletlenül drága fehér öltönyt viselt. - Személyes jóbarátom.

- Örülök, hogy találkozunk, Mr. Aziz - mondta Frankié, ahogy kezét ráztak. - És köszönöm, hogy eljött. - Ismerte már a nevét. Egy befektető, akármilyen bűnlajstroma is van.

- Szép ez a klub - szólalt meg Aziz, erős leedszi akcentussal. - És tetszik az ötlet. Igazán ambiciózus a torna ötlete. Tetszik, hogy néhány év alatt fel akarja futtatni. És akkor jöhetnek a tévés jogok. Tommy mesélt róla.

Valóban? Ez érdekes, mert Frankié még tavaly beszélt neki a versenyről nagy vonalakban, mindenféle részlet nélkül. Ez azt jelenti,

hogy Riley kérdezősködött, és azt is, hogy valaki köpött. Frankie-nek gombóc ült a torkába. Ha Riley hasznót szimatol, akkor érti, hogy miért jött el. De Frankié egy kicsit sem akarta őt bevonni. Ez az ő ötlete volt. Ő teheti naggyá a versenyt. És ha sikerül, akkor örökre megszabadulhat az olyan emberektől, mint Riley.

- Itt a névjegyem - mondta Aziz. - Ha tanácsra van szüksége, hívjon nyugodtan. Szerveztem már néhány hasonló eseményt odafent északon. - Kacsintott. - El tudom mesélni az összes buktatót, amiket érdemes elkerülni.

- Oöö, köszönöm - mondta Frankié. - Keresni fogom.

Aziz Riley-hoz fordult. - Ideje elindulnom - mondta a tenyerét dörzsölgetve. - Hívnak a gyönyörök.

Riley elmosolyodott. - Jó étvágyat a vacsorához. A kollégám... - a fickó felé biccentett, aki az előbb Frankie-t fixírozta, és most is elkezdte - ... el fog menni érted a Quo Vadis elé, és elvisz a St James's-be.

Ez volt a bordélyháza. Ő persze nem így hívta, inkább úriemberek klubjának. A csokibarna fickó bólintott, majd határozottan elindult a kijárat felé, utat törve Aziznak. Frankié így egyedül maradt Riley-val az erőemberek gyűrűjében.

- Igazán érdekesen alakul ez az este - mondta Riley, miközben rágyújtott egy szivarra. - Izgalmas jövő felé nézel, ha jól látom.

Megemelte üres whiskys poharát Slim felé. Kristályból volt. A monogramja belevésve. Nyilván az egyik embere hozta neki. Frankié arra gondolt, hogy vajon mi minden lehet még náluk? Személyre szabott kézigránátok? Vagy szamurájkardok? A családi címerrel ellátva - koponyával és csontokkal, kétségkívül.

- Emlékszem a régi időkre - mondta Riley a Slim mögötti fotók felé biccentve, miközben Slim töltött neki négy adag Dalwhinnie-t. - Ismerem az összes arcot. Mindegyiket. A picsába, annyira közel voltunk egymáshoz annak idején. - Az arca elkomorult. - És ti, fiatalok? Ti nagyon sokat változtatok. - Összeszűkült a szeme. - El is felejtettem, hogy ti ismeritek egymást.

Milyen fiatalok? Kikre gondol? Melyik fotóról beszél? Frankié nem értette. A falon rengeteg fotó volt, köztük sok csoportkép. Az arcok felére nem is emlékezett.

- Maga sosem jött velünk nyaralni, igaz?

- Nem, mindig túl sok dolgom volt. De elég a múltból. Igyunk a jövőre! - Felhajtotta az italát, és elmosolyodott. - Ügyes beszédet mondtál. - Vajon most ugratja? Frankié nem tudta eldönteni. - Más vagy, mint az apád. Ő szeretett inkább a háttérben maradni. Ahogy én is.

Ha Frankie-nek erre mondania kellett valamit, hát nem tudta, mit. Az örege és Riley barátsága - már ha egyáltalán ez a helyes szó - fura kapcsolat volt, és az örege sosem beszélt róla. Frankié csak annyit tudott, hogy bár Riley felajánlotta a belső védelmet az öregének, de Frankié szerint sosem látogatta meg őt a börtönben.

- Elégedett lehetsz az este alakulásával.

- Igen, köszönöm. Sokan eljöttek - válaszolta Frankié.

- És ami még fontosabb, a jó fajta emberek.

Pat O'Hanaganre nézett, amikor ezt mondta. Egy északír bukmékerhálózat feje, akit Andy korábban már bemutatott Frankie-nek. Néhány éljátékost is menedzsel, és abból ítélve, hogy két öltönyös verőember kísérettel, alighanem ennél sokkal keményebb üzletekben is mozog. Frankié nagyon nem akart ilyenekkel üzletelni. A névjegyét máris összegyűrtte a zsebében.

- Beugorhatnál később - mondta Riley. Hozhatnád a többieket is. A St James's-be. Vagy még mindig nem csinálod? Ilyenekkel?

Jó a memóriája. *Nem csinálom. Ilyenekkel.* Pontosan ezeket a kifejezéseket használta Frankié, amikor visszautasította Riley ajánlatát egy kis ingyenes szórakozásra.

- Úgy hallom, a piálást is abbahagyta.

- Igen, így van.

- Előnyös tulajdonság egy menedzsernél. - Hát megint itt tartunk. Újra nyilvánvalóvá teszi, hogy ki a hely tulajja. - Nem lett volna baj, ha az öcséd kicsit kevesebbet iszik tegnap este. Hogy van a kis patkány?

Szóval már hallott a támadásról. Nem meglepő. - Rendbe jön.

- Örülök. Mit gondolsz, ki tehetette?

- Nem tudom.

Riley oldalra hajtotta a fejét. - Tényleg? Ötleted sincs? Egy ilyen okos fiúnak, mint te?

- Jack nem látta a fickót. Senki sem látta. - És Frankié aztán biztosan nem fog találgatásokba kezdeni a puszta megérzése miatt.

Pláne nem bizonyíték híján.

- Úgy hallottam, az ifjú Dougie Hamilton ... igyekszik elszakadni az apjától, és rá akar pakolni egy-két lapáttal. Igazi bajkeverő lett belőle.

Azt akarja mondani ezzel, hogy Dougie Hamilton áll a támadás mögött? És ezt vajon biztosan tudja?

- Persze nem meglepő - folytatta Riley. - Azok után, ami szegény öreg apjával történt.

Most ezzel megint mit akar mondani? Hogy Terence Hamilton kezdi elveszíteni a saját üzlete irányítását? A fia kezdi átvenni a kontrollt, és mindennek a tavaly nyári esemény a kiváltó oka? Vagy arra gondol, hogy kiderült, amiről Terence beszélt Frankie-nek, hogy szép lassan felemészti őt a rák?

Frankié arra várt, hogy Riley még beszéljen. De ő csak passzívan nézett Frankié szemébe. Semmi értelme kérdezősködni. Az információ hatalom ennek az embernek. Egyetlen szótagot sem fog elárulni ingyen.

Itt az ideje arról beszélni, amiről eredetileg akart. Hátha Riley tud neki segíteni.

- Valamit meg kell kérdeznem - mondta Frankié.

- Hadd találjam ki. Szívességről van szó? - Riley vékony mosolyra húzta a száját. - Bárcsak annyi fontom lenne, ahány szívességet kértek tőlem ... és ha már itt tartunk, te nem jössz nekem eggyel? Egy elég naggyal, úgy emlékszem!

Arra gondolt, hogy tavaly nyáron ő adott egy tippet Frankie-nek, ami alapján meg tudta találni Susan Tilley valódi gyilkosát.

- Igen.

- És most mégis kérsz tőlem még egyet. Megmondom, mi lesz - hajolt közelebb Frankie-hez, pecsétgyűrűjét a poharához ütögetve. - Annyira jó kedvemben vagyok, hogy meghallgatlak.

- Azt akarom, hogy eltűnjön az utcáról.

- Ki? Dougie Hamilton? - Riley meglepődött. Az ujjával pisztolyt formált, és a hüvelykujjával elsütötte. - Bamm-bamm, bassza meg?

- Nem. Jack. Tűnjön el az utcáról, kerüljön ki a tűzvonalból.

- Á értem. És én mit tehetek ezért? *Rúgjam ki* - Újra meghúzta a képzeletbeli ravaszt. Riley elmosolyodott, láthatóan élvezte a beszélgetést. - Az a baj, hogy az öcséd egy igen hasznos ember. Ha

nem is annyira, mint Tam. - Riley a hüvelykujjával Tam felé intett, aki épp Dickie Bírd kísérlőjének dekoltázsát bámulta. - De mindenkinek el kell kezdenie valahol. És ha Jack jól figyel, és megtanulja azt tenni, amit mondanak neki, akkor messzire eljuthat néhány év alatt.

Korán eljuthat a temetőbe, ez lett volna az egyetlen értelmes válasz. Ahogy Danny Kaié, és isten tudja még hány Jackkel egykorú srác, akik Riley ágyútöltelékai voltak az évek során.

- Valójában nem azt kérem, hogy rúgja ki őt - mondta Frankié, amivel ismét meglepte Riley-t. Most óvatosnak kell lenni. Ahhoz, hogy biztonságban tudja Jacket, ügyesen kell kevernie a kártyákat. - Nincs értelme, Jack túlságosan hűséges magához.

Riley elismerően elmosolyodott. A hűséget mindennél többre tartotta.

- Akkor mit akarsz? - kérdezte.

- Hogy adjon neki valami legális munkát.

Jack szokta használni ezt a szót. *Legális*. Legális munkát. Olyat, amelyet a képzettség és a normális munkatapasztalat hiányában nem tud szerezni. Olyat, ami veszélytelen, amihez nem kell az utcán élni. Akármilyen sok kétes és törvénytelen üzletben volt benne Riley kapzsi keze, voltak mellettük kóser üzletei is - mint például az Ambassador Klub.

- Olyanra gondolok, ahol az előbb említett potenciál kiteljesedhet. Főleg, ha ... nem is tudom ... pozitívnak érezné a változást. Ha előléptetésként élhetné meg. - Ne essen szó arról, hogy a bátyja közbenjárt, ezzel ezt akarta mondani.

Riley nem válaszolt, csak meredten nézte Frankie-t néhány hosszú másodpercen át. - És mi van, ha nem tud *kiteljesedni* Mi van, ha elbasz valamit?

- Akkor ... végül is tudja, hol talál.

- Ezt hogy érted? Felajánlod magad, mint valami biztosítékot?

- Csak azt akarom mondani, hogy én össze tudom őt kapni, ha valami gond lenne vele. Tudok rá figyelni. Hogy azt helyezze előtérbe, ami a legfontosabb. - Amíg ki nem találom, hogy tudnám elcsábítani tőled.

Újabb hosszú, kemény pillantás Riley-től. Csak hogy Frankié tudja, hogy ez most komoly. Hogy ha úgy alakul, akkor őt fogja elővenni. Aztán végül bólintott.

- Túl sok időt töltesz az apád unokatestvérével - szólalt meg.

- Hogy érti? - Frankié Szíves Üdvözlettel felé pillantott, aki még mindig a bárpult végénél ücsörgött. Az örege aktáira gondol? Valaki elmondta neki, hogy Frankié belenézett? De ki? Snaresby? Vagy Lomax, vagy Dóli?

De nem, nem az aktákra gondolt.

- Jól beszélsz. Értem, hogy honnan fúj a szél. Lehet, hogy a mi Jackünknek tényleg jobban állna egy másfajta szerep.

A *mi Jackünk*. Frankié libabőrös lett. De ez most nem a kötözködés ideje volt.

- Az időzítés sem rossz - folytatta Riley. - Épp most akadt egy meló, ami tökéletes lenne. - Elvigyorodott, majd megbökte Tamet és a mellette álló dagadt fickót. - Hé, ti kerten, ne bámuljátok a csaj csöcseit, figyeljetek rám.

Mindketten villámgyorsan megfordultak.

- Frankie-nek épp arról beszéltem, hogy épp most került a látóköruinkbe egy üzlet, ami tökéletes lehet az öccsének. Ugye tudjátok, mire gondolok? - Felemelte az öklét, és tett egy kis lépést.

- Oöö, nem igazán, bácsi - szólalt meg a kövér fickó. Kicsit kancsal volt, farmert és a méreténél két számmal kisebb, műbőr kabátot viselt.

Riley borúsan nézett Frankie-re. - Az unokaöcsém, Darren - mondta halkan. - Ötéves korában a fejére ejtették.

- Én értem, főnök, megvan! - szólalt meg Tam vigyorogva. - A Szorítókötélre gondolsz.

- Pontosan.

- A bokszklub? - kérdezte Frankié. - A Hanway Streeten?

Riley bólintott. - Úgy van.

- Életemben először ott volt rajtam bokszkesztyű - lelkesedett Frankié. - Apa elvitt engem és Jacket, miután elvert egy gyerek az iskolában. Azt mondta, keményebbnek kell lennünk. Akkoriban még Szivacs Eddy vitte a helyet.

- Ja, egészen a kibaszott csődig - mondta Riley. - Ő és az idióta fia, Eddy Junior szépen tönkretették a helyet. Ahelyett, hogy ilyen szépen futtatták volna, mint te a klubot, ők semmit sem csináltak. És én voltam az egyik befektetője ennek a két szemétládának.

- Mire gondol? - kérdezte Frankié. - Jack segíthetne ennek az Eddy Juniornak?

- Nem. Bassza meg Eddy Junior, ő már a múlté. Korai nyugdíjazást kapott, igaz, Tam?

- Igen, korait. Úgy reggel öt körülit.

- Vicces vagy! De komolyan mondom Frankié, neki mennie kellett, folyt ki a pénz a kezéből.

- Kiesett az első emeleti ablakon - mondta Tam, miközben Frankie-t fixírozta. - Nagyon óvatlan volt. Talán ivott, vagy alva járt. A szerencsétlen fasz feje szétnyílt a járdán, mint egy érett dinnye, de szerencsére előbb aláírta a bérleti papírokat a főnöknek.

Ahogy ezt mondta, abból egyértelmű volt, hogy ilyesmi könnyedén megtörténhet Frankie-vel is egy napon.

- Ennyi elég is a részletekből, Tam - mondta Riley. - Az a jó hír, hogy terveim vannak a hellyel. Szeretném rendbe hozni. Hogy többen járjanak oda. És arra gondoltam, hogy talán Jack is kaphatna szerepet ebben a munkában.

- Jack? - kérdezte Tam hitetlenkedve.

- Igen, baszod, bizony hogy Jack - mondta Riley. - Amennyire tudom, hasonlóan jó agya van a béna varkocsa alatt, mint Frankie-nek. Lehet, hogy csak egy kis tuning hiányzik.

- Igen - szólalt meg Frankié. - Lehet, hogy csak ennyi kell. - Ügy tűnik, jókor kapta el Riley-t. Lehet, hogy sikerül jó útra terelni Jacket? Elképesztő lenne, ha sikerülne.

- Jó. Akkor ezt meg is beszéltük - mondta Riley. - Tam, hozz össze egy találkozót. Frankié és Jack nézzék meg a helyet, aztán kitaláljuk, hogyan tovább.

- Köszönöm - mondta Frankié.

- Ó, ne köszönd meg nekem. - Riley megint elővette az átható pillantását. - Ez egy szívesség. És mindnyájan tudjuk, hogyan működnek a szívességek, igaz? Egy nap én is kérni fogok valamit.

- Tudom - mondta Frankié.

- Helyes. - Riley a falra akasztott képekre emelte poharát. - Boldog napok, mi? - mondta, aztán visszafordult Tamhez. - Hozd ide azt a nagycsöcsű csajt, beszélni akarok vele. Elvinném egy körre a limuzinnal, hogy beakasszak neki.

14. fejezet

A hétvége teljesen összefolyt, de nem úgy, ahogy egy éve lett volna, nem a tequila mámorában, hanem a kőkemény munka és a kipurcanás jegyében telt.

A péntek esti indítóbuli hajnali 3-ig tartott, ekkor sikerült végre kitessékelni az utolsó vendégeket is. Két elázott bukméker volt, akik mindenképp meg akartak inni egy üveg whiskyt, és közben rendkívül rosszul sznükereztek - egészen addig, amíg már a dákót sem tudták kézben tartani. Frankié bedugta őket egy taxiba. Aludt öt órát, aztán már meg is szólalt az ébresztő.

Persze jó lett volna az egész hétvégét kivenni. Megérdemelte volna. De Tafly már reggel 9-kor átjött a versenyzasztalért. Korán kellett kezdenie a szétszedést, hogy eltűnjön az asztal délutánra, amikor megérkeznek a szurkolók az Anglia - Skócia focimeccsre.

Xandrával és Szpartakkal befordították a minilelátókat úgy, hogy a kivetítőt lehessen látni. A rádió szakította félbe a munkát. Fél Manchestert ki kellett üríteni egy IRA-telefon miatt. Jézus. Aztán felrobbant a bomba, és így is több százan megsérültek. Frankie-ék döbbenten és szomorúan néztek egymásra, de akármilyen nyomasztó volt a hír, az élet ment tovább. Dél körül már folyamatosan érkeztek a vendégek, 2-ig már elég sokat ittak, és 3-kor, amikor elkezdődött a meccs, már ordítottak a kivetítő előtt. Szpartak sólyomként figyelte a bejáratot, nehogy bejöjjenek a svájci meccs alatt kötekedő alakok. De ezen a délutánon egyeden izgalom volt: Anglia 2-0-ra legyőzte a skót válogatottat. Frankié fogadása jól állt.

Aznap éjszaka úgy aludt el, hogy a Mallorcáról érkezett lapot tartotta a kezében, és ugyanazokkal a nyugtalanító kérdésekkel a fejében ébredt. Nem volt a lapon se cím, se telefonszám. Csak egy utca képe egy idegen városból. Mintha tűt keresne a szénakazalban.

Vasárnap délután átment Jackhez, hogy megnézze, hogy van. Jó passzban találta, gyorsan gyógyultak a sebei. Kifejezetten virgonc volt, ami Frankié szerint alighanem annak köszönhető, hogy Tiffany nála aludt előző éjszaka. Frankié beszámolt a beszélgetésről az öregével, arról, hogy az apjuk nem gondolja, hogy a lap az anyjuktól jött volna. Jack csak bólintott, aztán témát váltott. Végül is ő is így

gondolta. Még egy ok arra, hogy ne higgyen benne. Frankié arról is akart beszélni, amit Riley mondott, de végül nem tette. Egyrészt azért, mert nem biztos, hogy valóra válik, másrészt azért, mert ha Jack megtudja, hogy Frankié van mögötte, akkor feleannyira sem lesz lelkes.

Hétfőn Frankié elment Andy irodájába a Haymarket House-ba. Az indítóparti, úgy tűnt, remekül sikerült. Andy nagyon lelkes volt, mert számos új találkozót hozott neki a péntek este. Úgy tűnt, a Soho Open tényleg létre fog jönni. És akkor Frankié élete végre elindulhat felfelé.

És aztán kedden jött a hívás.

*

- Szóval, miről van szó? - kérdezte Jack, ahogy Frankie-vel az Oxford Streeten sétáltak a Szorítókötél felé. A varratok a fején szépen gyógyultak. Szerencséje volt, a legcsúnyább seb a koponyáján volt. Azt meg remekül eltüntette a varkocsa. Mintha Frankenstein állt volna modell egy Gap reklámhoz.

- Nemtom - hazudta Frankié. - Tommy üzent nekem, velünk akar találkozni.

- Remélem, nem kerültünk bajba.

- Miért mondod ezt?

- Nem tudom. Olyan érzés, mint amikor hivatott az igazgató az iskolában.

Frankié reggel futott, ezért melegítő és edzőcipő volt rajta. Visszafogta magát, nem akart túlságosan lelkesnek látszani, nehogy Jack megsejtse, mit akar Riley a teremmel. Főleg addig nem, amíg nem mondja el nekik a feltételeit. - Emlékszel, amikor egyik hétvégén belógtunk a suliba, és az összes héliumos lufit elengedtük a tornateremben az évfűzáró előtt?

Jack nevetett, és eldobta a cigijét. - Naná! Kancsal Keats milyen ideges lett, nem tudta leszedetni a lufikat!

Kancsal Keats. Ő volt az igazgató. A lufikra ráírták fekete filctollal, hogy „SEGG”, „CSÖCS”, meg „HÜLYE”. Nem a legdurvább szavakat, nehogy kirűgják őket, ha kiderűl, hogy űk csinálták, de

ahhoz bőven elég volt, hogy az ünnepségre összegyűlő gyerekek sikoltozva nevéssenek.

- Azt hittem, ott helyben szívrohamot kap - mondta Frankié, ahogy a Hanway Streetre fordultak Bradley Spanish Barja mellett.

- Roham, roham, szívroham! - kiáltották egyszerre az egykori igazgatót utánozva. Mindig ezzel csúfolták a háta mögött.

- Min nevettek ti ketten, ha szabad kérdeznem? - hallottak egy mély, dörgő hangot.

Tam Jackson állt előttük a falat támasztva. Olyan hatalmasnak tűnt, mintha az egész épületet ő tartaná. Egy Adidas edzőtáskát szorongató fickó volt vele. Tíz évvel fiatalabb Tamnál, és ugyanazt a világoskék öltönyt viselte, amiben péntek este is látta őt Frankié.

- Tam... - szólalt meg Jack zavartan.

- Jack... - biccentett Tam.

- Szevasztok - köszönt Frankié. - Hogy hívják a haverod?

- Jézus.

- Heszusz?

- Ja. Mint Jézus. - Tam mindig kifejezéstelen arca megrándult egy kisé.

Jézust Frankié próbálta elfojtani a mosolyát. De nem sikerült.

-Vicces valami? Rajtam nevensz? - Jézus lépett egyet Frankié felé. Volt valami furcsa a kiejtésében. Spanyol? Frankié nem volt benne biztos.

- Dehogya, haver. Semmi sem vicces. Te végképp nem vagy vicces.

Jézus egy ideig meredten nézett Frankié szemébe. Aztán megnyugodott, aminek Frankié örült, mert nem akarta balhéval kezdeni a hetet. Jézus elővett egy csomag gumimacit a zsebéből, és a szájába tömött néhányat. Meg se kínálta Frankie-t.

Frankié szeme az épületre tévedt. Egy átlagos vöröstéglás ház, olyan, mint a többi az utcában. Egy fából készült kocsmacímer lógott egy rozsdás láncon. Két barna folt volt rajta, ami valószínűleg bokszesztyűket akart ábrázolni. Repedt, koszos ablakok mindenhol, az egyik teljesen be is volt törve. Vajon onnan esett ki Eddy Junior? Frankié megnézte a járdát az ablak alatt, félig-meddig arra számított, hogy egy vörös foltot fog látni, de szerencsére nem volt ott más, csak a Londonban szokásos utcai köpet és elszáradt rágógumik keveréke.

Tam Jackson a lefolyóba pöckölte a cigijét, és egy biccentéssel behívta őket a házba. Szemében villant valami, mintha olyat tudna, amiről a fiúk nem tudnak. Ahogy Frankié belépett az utcáról a homályos terembe, arra gondolt, vajon Tam arca volt-e az utolsó, amit Eddy Junior látott, mielőtt szétfroccsant az agya a járdán.

- Úristen, most már emlékszem - mondta Jack, ahogy körbesétált.

Frankié fintorgott. Ő is emlékezett mindenre. Az izomlazító krém, az izzadság, a vécék és a doh összekeveredő bűze mindent az eszébe juttatott. Riley nem túlzott, valóban látott szebb napokat ez a hely.

A plafon közelébe szerelt hangszórókból megszólalt a rádió. Egy szám indult el, valami gyújtogatóról. Abszolút passzolt a helyhez, talán egy nagy tűz tisztíthatná meg a leginkább.

- El is felejtettem, mekkora szarkupac ez a hely - suttogta Jack a bátyja fülébe.

Frankié nem törődött vele. Körülnézett a hatalmas, tátongó teremben, melyet nyögések, parancsok és a súlyemelés zaja töltött be. Dupla magasságú helyiség, mint az Ambassador, üvegfalú iroda a félemeleten, és körbefut egy kis nézőtér a felső szinten, ahonnan jól lehet látni a két ringet.

Az egyik ring üres volt, a másikban két srác buzgón püfölte egymást. Akármilyen bűdös volt, Frankie-t elkapta a régi hév, és egyenesen a szorítóhoz sietett. A teremben nyolc-kilenc fickó edzett. Volt, aki ugrókötelezett, volt, aki súlyózott, volt, aki lábra gyúrt.

A két bokszolót egy legalább hetvenéves edző buzdította. GoGo JoJo. Ugyanaz az ürge, aki annak idején Frankie-t is bedobta a ringbe. Még mindig állati keménynek látszott. Meztelen karján duzzadtak az izmok, mint a hajókötelek. Ő maga is bokszoló volt, azonkívül biztonsági ember. '63-ban Muhammad Alinak is dolgozott, és Frankié biztosra vette, hogy a mai napig a pénztárcájában őrzi a kettejükről készült fotót.

- Szevasz, kölyök- mondta, és Frankie-re vigyorgott. - Jack- tette hozzá, kevésbé őszinte mosollyal.

Kölyök. Ő edzette Frankie-t 13 és 16 éves kora között, mielőtt átnyergelt volna a kickboxra. Húsz évvel korábban meg az öregét edzette.

- Örülök, hogy látlak, JoJo - Frankié melegen megszorította a kezét, és közben próbált nem vinnyogni, mert az öreg majdnem összetörte a csontjait. - Mi a helyzet?

JoJo körbejárta a termen vérekes szemét. - Volt már jobb is. Hallottad, mi történt Eddy Juniorral?

- Kiesett az ablakon.

- Ja. Kiesett. Persze. - JoJo Tam Jacksonra nézett, és egy pillanatra úgy tűnt, mond még valamit. Aztán visszafordult Frankie-hez. - Szóval igaz? Amit hallottam? Hogy ki fogja átvenni ezt a helyet? - Jackre szegezte tekintetét, aki az egyik reklámposzternél ácsorgott.

- Igen.

- Egy kicsit elkésett azzal, hogy megszeresse a nemes harcművészetet, nem? - Arra gondolt, hogy Jack mindössze három hétig bírta az edzéseket, aztán elment, mondván, hogy túlságosan nehéz.

- Lehet. De arra kérlek, hogy adj neki egy esélyt, hátha be tudja bizonyítani, hogy tévedsz.

- Jól van - mondta JoJo, és csettintett egyet a nyelvével. - Majd úgy nézem, mintha te lennél az.

- Mi lenne, ha később folytatnátok az enyelgést? - szólt közbe Tam. - Ne várassuk tovább Mr. Listermant.

JoJo nem foglalkozott Tammel. Visszafordult a szorító felé. - Védekezz, Jonny, baszd meg, hányszor mondjam, hogy véd magad?!

Tehát itt van Listerman is, Riley ügyvédje. Ezek szerint Riley valóban üzletelni akar velük. Frankié és Jack követte Tamet az épület hátuljába. Elmentek az öltözők és a kisebb edzőtermek mellett. Két hatalmas fickó jött ki az egyik szobából, mindegyik öltönyt viselt. Elmentek mellettük, kezükben fekete aktatáskákkal, mintha fegyverek lennének. Öltöny és bakancs. Nyilván nem edzeni jöttek. Frankié mintha péntek este is látta volna az egyiküket a megnyitóján. Riley embere volt.

- Mi folyik ott bent? - kérdezte Tamtól.

- Semmi.

- Valami biztosan, mert az előbb jött ki két haverod.

- Semmi olyan, amivel foglalkoznod kellene - mondta Tam. - Külön bejáratuk van, ami azt jelenti, hogy külön üzletről van szó. Oké?

Nem tartozik rá, Frankié megértette. Más kérdés, hogy mennyire örült neki. Semennyire.

Követte Jacket és Tamet, fel a lépcsőn. A lépcső tetején egy tűzálló ajtót találtak. Egy állati izmos fickó állt őrt az ajtónál. Négyyszer kopogott, aztán kinyitotta az ajtót, és beengedte őket.

Az üvegfalú irodában álltak, amit Frankié már lentről kiszúrt. Listerman egy hatalmas íróasztalnál ült. Egy számológépet nyomkodott, közben a másik kezével jegyzetelt. Szemüvege csillogott a neoncsövek erős fényében. A falon egy régi, bronz hajósóra ketyegett.

- Egy percet kérek. Foglaljatok helyet, srácok - mondta Listerman mosolytalan arccal. Fel sem nézett.

15. fejezet

Ezt könnyebb volt mondani, mint megvalósítani. Listerman székén kívül ugyanis egyedén ülőalkalmatosság volt még az irodában: egy félárbocon álló forgószék, szakadt, narancssárga huzattal. Jack beleült, és ravasz vigyort küldött Frankié felé, mintha legyőzte volna székes játékban.

Frankié a hatalmas üvegablakhoz ment, és lenézett a romos konditeremre. Fentről még vacakabb látvány nyújtott. A lámpák folyamatosan villogtak, mintha bármelyik pillanatban kiéghetnének az izzók. Az öltöző előtt tócsa gyűlt össze egy szivárgásból, és úgy látta, mintha még a szorító rugós padlója is repedezne.

- Mogyorót, valaki? - Listerman letette a tollat, és elővett egy zacskó pirított mogyorót a zakója zsebéből.

- Köszönöm, nem - mondta Frankié.

Jack rágyújtott, Tam csak megrázta a fejét.

- Jól van, ti tudjátok. - Listerman feldobott egy mogyorót a levegőbe, és elkapta a szájával. - Szóval, mit gondoltok?

Jack kifújta a füstöt. - Miről?

- Erről. A teremről.

- Ez egy igazi szarku... - kezdte Jack.

- Úgy érti, van benne potenciál - vágott közbe Frankié, és az öccse mellé állt.

Jack felnevetett. - Akkor el kell menned a szemészhez, bratyó.

- Nem. Komolyan gondolom. Csak dolgozni kell vele egy kicsit.

- Egy kicsit?

- Jól van, sokat. De sokban hasonlít az Ambassadorra. Csak ki kell pofozni.

- Mi is pontosan így gondoljuk - szólalt meg Listerman hideg mosollyal az arcán. A többes számmal egyértelművé tette, hogy Riley cégére gondol. - És természetesen egy jó menedzser is kell ide.

- Természetesen - értett egyet Frankié.

- Egy olyan ember, akinek vannak tervei, aki el tudja képzelni, milyen lesz a jövő fitnessze.

- Jack nagyot szívott a cigijéből. - Fitnessz?

- Úgy van - mondta Listerman, egy újabb mogyorót rakva a szájába. - Jól látod. Egy virágzó üzlet, ahogy mondani szokták. Sok-sok fiatal csinálja, akiknek rengeteg pénzük van. És számtalan ága van, amiket meg lehet itt valósítani.

- Ja - mondta Jack.

- Így van. Nézz körül! Lent lehet bokszolni meg gyúrni, de a fenti szint nincs kihasználva. Mindenféle órákat lehetne itt tartani.

- Órákat?

- Igen. Aerobik, jóga, folytassam?

- Inkább ne - felelte Jack, és körbeforgott a székén. Láthatóan unatkozott.

- Oké. Szóval, benne vagy? - Listerman egyenesen Jack szemébe nézett, aki visszafordult felé a székkal.

- Én? - Jack teljesen megdöbbsent. Erre egyáltalán nem számított.

- Szerinted kihez beszélek? Nyilván nem Frankie-hez, neki bőven van dolga az Ambassadorral és a versenyével.

- De én semmit sem tudok erről. Hogy hogyan kell működtetni egy helyet.

- Majd megtanulod. Mint a kacsza az úszást. Végül is gyakorlatilag egy klubban nőttél fel.

- És én melletted leszek, ha tanácsra lesz szükséged - mondta Frankié. - Ha elakadsz valamiben, én segítek, amíg meg nem tudod oldani egyedül.

- És mi lesz azzal a melóval, amit csinállok Tommy-nak?

- Amiatt ne aggódj, ez az ő ötlete. És a pénz miatt se aggódj. Ez egy lépés felfelé a létrán, egy előléptetés. - Listerman könnyedén hátradőlt a székében, ami Frankie-nek az öregét juttatta az eszébe, aki nagyon szeretett nyaraláskor horgászni. Beült egy csónakba, hátradőlt, mert tudta, hogy nemsokára úgyis harapni fognak a halak. - És ez itt - folytatta Listerman az asztalra ütve -, ez lesz az asztalod.

Jack Rittyentett.

Felállt és körülnézett az irodában, mintha most érezné át először, hogy hol is van. Frankié elmosolyodott. Az öccse szeme jól láthatóan csillogott. És ezt nem valami drog váltotta ki. És nem is a nyamvadt aerobik órák. Őszinte izgatottság csillant meg a szemében. Lehetőségek. *Hatalom.*

- Tulajdonképpen, most, hogy mondod - szólalt meg Jack -, azt hiszem, tényleg lenne pár ötletem, hogyan lehetne feldobni itt a dolgokat. Például...

- Igen, igen - vágott közbe Listerman. - Később majd beszélünk a részletekről is. Előbb fixáljuk le, hogy a válaszod igen, rendben?

- Igen. - Jack megint elmosolyodott. Még a nyözöge mellkasát is kidüllesztette egy kicsit. - Persze. Abszolút.

Az asztalhoz lépett, és a kezét nyújtotta. Listerman felállt, és megrázta Jack kezét. A megállapodás megkötött. Frankié mosolya kicsit elsötétült. Túl vannak a könnyebb részen, most jön a neheze. Jacket a helyes úton kell tartania, nehogy elbassza ezt a lehetőséget. Mert akkor mindketten baszhatják.

- Tommy nagyon fog örülni - mondta Listerman, és egy újabb mogyorót tett a szájába. - Jack, légy szíves, menj le Tammel a földszintre, ismerkedj meg közelebbről a teremmel. Kicsit még beszélnem kell a bátyáddal egy másik ügyről. Egy kis papírmunka, nagyon unalmas. Az Ambassadorban neki kell az ilyenekkel foglalkoznia, de neked itt nem kell majd, mert ezeket én fogom intézni.

Frankie-nek gyanús volt, ahogy ezt mondta Listerman, de Jack csak vigyorgott. Bízik bennük, talán túlságosan is.

- Lent megvárlak, oké, Frankié?

- O... - Oké, akarta mondani Frankié, de nem volt rá esélye.

- Nem szükséges. Tam és Jézus hazavisz téged. A bátyádat egy kicsit hosszabb időre szeretném kölcsön kérni. - Jelentőségteljesen nézett Frankie-re. - Elviszem egy kis útra.

Frankié összerezzen. Listerman szája szegletében észrevett egy alig látható kis rándulást, aminél közelebb sosem került a mosolygáshoz.

- És hová megyünk?

- Mindent a maga idejében, Frankié. Mindent a maga idejében. - Röviden biccentett Jacknek. Elmehet.

Tam kikísérte Jacket, és hangosan becsapta az ajtót maguk mögött.

Frankié lepillantott a bokszterembe. A spanyol - Jézus - átöltözött, és a szorítóban állt fejkendőben és kesztyűben, harcra készen. A

szorító másik sarkából kilépett egy hatalmas fickó, kétszer akkora, mint a spanyol, akkora öklökkel, mint egy-egy sonka.

Listerman csendesen Frankié mellé lépett az ablakhoz. - Gondolom az jár a fejedben, hogy mindjárt *adiós muchachos* lesz a koszos kis spanyol barátunknak odalent, igaz?

- Nem, éppen ellenkezőleg - válaszolta Frankié. Volt valami ebben a Jézusban. Ahogy ott állt és csak nézett. Olyan volt, mint aki elhiszi azt is, hogy képes a vízen járni.

A nagydarab fickó nem is vette észre az első ütést. Sem a másodikat, sem a harmadikat. A negyediktől pedig kidőlt.

- Talán térjünk vissza a mi üzletünkre - szólalt meg Listerman, és visszakísérte Frankie-t a székhez, amiben az előbb Jack ült.

- Köszönöm, jó így nekem. Inkább állok.

Listerman visszaült az íróasztal mögé. - Szóval, mit gondolsz erről az egészből? Jó ötlet szerinted Jacket kékgallérosból fehérgallérossá emelni?

- Igen, persze. Már amennyiben valódi előrelépés. Mert amit mondott az előbb arról, hogy a dolgok üzleti oldalát maga fogja vinni ... azért lesz lehetősége megtanulni a lényegét, ugye?

- Persze, persze. Végül is erről szól a megállapodás, nem igaz?

- De igen.

- Ezért kérted az egészet.

- Úgy van.

- Ezért akar cserébe kérni valamit Tommy.

- Máris? - Frankié nem volt biztos benne, hogy jól hallotta.

- Itt van. - Listerman egy több oldalas dokumentumot tolt át az asztalon. - Hadd magyarázzam el.

- Mi ez?

- Egy szerződés.

- Milyen szerződés?

- Ez az ára ennek az egésznek. Jack előléptetésének.

Frankié gondolhatta volna, hogy nem lesz annyira egyszerű, hogy csak megkéri Tommy Riley-t, és pontosan azt kapja, amit kért.

- Mennyi?

- Húsz.

- *Ezer?* - Frankié nem tudta elrejtteni a meglepetését és az ijedségét. Honnan a pokolból tudna ennyi pénzt összeszedni?

Minden, amiért dolgozott ... ez a bizniss ki fogja csinálni.

De Listerman elmosolyodott, ezúttal valódi mosollyal, látszottak a fogai. - Nem, Frankié, félreérted. Nem pénzről van szó, hanem százalékról.

- Minek a százalékáról?

- Mégis mi a szarra gondolsz? Természetesen a versenyedről van szó. Illetve most már a *mi* versenyünkről. Mert Tommy-nak tetszik, tényleg tetszik, amit elterveztél. És nekem is. Be akar szállni.

16. fejezet

A *kis út*, amiről Listerman beszélt, korántsem volt olyan félelmetes, mint ahogy Frankié gondolta. Elég sok gengsztersztorival találkozott ahhoz, hogy a kis útról például egy rövid úszás jusson az eszébe - betoncsizmában.

De nem ez várt rá, hanem egy kis kocsikázás egy BMW kabrióban. A kocsit majdnem új volt, bár az első lökhárító már kissé behorpadt, és a hátsó ülés kárpitján egy csúnya olajfolt éktelenkedett.

Listerman a BMW-szalonnánál tette ki Frankie-t, még mielőtt megszáradt volna a tinta az aláírt szerződésen. Hogy megédesítse az üzletet, ezt mondta a bömbire. Tommy Riley ezzel is mutatni akarja, hogy komolyan veszi a felelősségét a Soho Opennel kapcsolatban, mint csendestárs.

Listerman azt is elmondta, hogy az autó egy szívesség, mellyel valaki más tartozott Riley-nak. Majd az autót is a főnyereményhez csaphatja, hátha ezzel sikerül bevonzani minél komolyabb játékosokat. De egyelőre Frankié használhatja néhány óráig.

De mire jó ez? Mit akart ezzel Riley? Amolyan engesztelő ajándéknak szánta? Hogy könnyebben feldolgozza, hogy épp eladta a jövője 20%-át? És még valamit, ami tán ennél is fontosabb. Amire mindennél jobban vágyott. Az *irányítást*.

A Westway-en száguldozott az M4-es felé. Próbált nem gondolni Riley-ra, ahogy a gázpedálra lépett. És a versenyre sem. Ahogy felengedte a lábát, az agya elkalandozott a képeslap és az anyja felé. De most nem akart rá gondolni, és az öregére sem. Egyszer a nyomorult kis életében szeretett volna csak úgy *lenni*.

De ahogy elzúgott a kijáratok mellett, és egyre csökkent a benzinszint, beugrott neki Snaresby. És a másik két zsarú, akik közül az egyik Snaresby szerint már nem él. Muszáj lenne többet megtudni róluk. De hogyan?

Valami más is zavarta Snaresby-vel kapcsolatban. Amit arról mondott, hogy érdemes a jó emberekkel lenni, és megvédeni az érdekeiket. Ahogy megfogalmazta, az tökéletesen passzolt ahhoz, ami most történt Frankié és Riley között. Lehet, hogy Snaresby már akkor tudta, hogy Riley részesedni akar az üzletből?

Frankié megfordult Readingnél, és elindult vissza, London felé. Túl sok a kérdés, és nagyon kevés a válasz. Pillanatnyilag nem tud mást tenni, csak vezetni, figyelni az utat, és reménykedni, hogy ami ezután következik, az jobb lesz, mint ami eddig volt. Ehhez kiváló aláfestést adott a Pultól a Common People, ami a bömbi modern CD-lejátszójából üvöltött.

Leadta a kocsit a kereskedőnél, aztán hazataxizott. Fel akarta hívni az öregét. Végre sikerült az itt és mostra koncentrálnia, arra, hogy Jack kapott egy új pozíciót a bokszteremben. Az örege persze kikészült, amikor Frankié elmesélte neki a Jack elleni támadást, de az új hírrel meg tudta nyugtatni. Ez még őt is lenyűgözte, így hát el lehetett mondani, hogy történt valami jó is.

De milyen áron!

*

- *Déj. vu*, öregem? - kérdezte Mackenzie Grew, és hatalmas, csillogóan fehér vigyort villantott a visszapillantó tükörben Frankie-re.

Frankié a gyönyörű, vörös Jaguar hátsó ülésén ült. Grew Tommy Riley sofőrje volt, és ki tudja, még mi mindent dolgozott neki. Az autó Riley-é volt, de amilyen jól öltözködött az ex-modell Grew, akár az övé is lehetett volna. Vadiúj öltöny, kígyóbőr cipő, méregdrága frizura, mintha csak az Oasis egyik tagja lenne.

Grew arra utalt, hogy tavaly is ő vitte el Frankie-t a nagyfőnökhöz, amikor Frankié végül Riley segítségét kérte Jack tisztázásához.

- Attól függ - mondta Frankié.

- Mitől?

- Hogy mit akar Riley.

Grew megállt egy négyemeletes, homokszínű ház előtt. Pontosan olyan pöpec volt, ahogy Frankié emlékezett. Olyan ház, amibe belépve az ember arra számít, hogy ügyvédek dolgoznak minden szobában. Nem kelet-európai kurvákra számít itt az ember, akik szobalány ruhában szolgálják ki a városi fiúkat, akik az asszonyt csalják meg velük.

- Köszönöm, majd még összefutunk - mondta Frankié, miközben kicsatolta a biztonsági övét, hogy kiszálljon.

- Nem, haver - mondta Grew az órájára pillantva. Egy Breiding, ami ugyanolyan drága, mint amit Snaresby visel. - Ezúttal én is jövök.

Riley fent várta őket, ugyanabban a félhomályosán megvilágított bárban, ahol tavaly is találkoztak Frankie-vel. Nem volt egyedül. Két huszonéves nő borult rá a vörös-fekete bársony kanapén, mindketten áttetsző fehérneműt viseltek, és teljesen be voltak állva. Tam Jackson is ott volt, a bárpultnak dőlt, kezében egy üveg kólával. Felnézett, ahogy Frankié és Grew beléptek, de nem mosolygott rájuk.

A sarokban, egy hatalmas, lila bársonypárnán egy dobermann ült. Ahogy Frankié belépett, vicsorogni és morogni kezdett.

- Kussolj, Whitney - kiáltott rá Riley, és a kutya vinnyogva elcsendesedett. - Bocs, fiam - mondta Frankie-nek. - Nem kapott még enni, nincs jó kedve.

- Semmi gond - mondta Frankié. Pedig nagyon utálta a nagy kutyákat.

- Jó volt a meccs tegnap, ugye? - kérdezte Riley.

- Igen.

- 4-1-re lenyomtuk a hollandokat. Csak azt sajnálom, hogy nem fogadtam.

- Én is - értett egyet Frankié. Persze ez nem volt teljesen igaz. A nagy fogadása még élt, és egy lépéssel közelebb került egy jó kis nyaraláshoz.

Grew töltött magának egy pohár Smirnoff Redet, de Frankie-t nem kínálta meg. Tudta, hogy nem iszik. Meggyújtott egy cigit a kis ezüst öngyújtójával, ami pontosan úgy nézett ki, mint egy Luger. Tam mellé állt, ő is a pultnak támaszkodott. A gyöngyfüggöny szétlibbent, és Riley unokaöccse, Darren jött be a szobába vigyorogva, a sliccét igazgatva.

- Hallom, az Ambassador fullon volt a meccsre - mondta Riley.

- Igen. Totál tele volt - mondta Frankié. Rekordbevétele volt. Ezt persze nem akarta elmondani Riley-nak. Elég mélyen beleásott már ezen a héten Frankié zsebébe. Ebből nem kér soha többé.

- Kalózok - mondta Riley.

- Hm?

- A hollandok. Ugyanolyanok voltak, mint mi. Kifosztották a katolikusokat, elvették az összes aranyukat. Mi és a hollandok természetes szövetségesek vagyunk. A mai napig örömmel üzletelek velük. - Laposan mosolygott, aztán a szemközti kanapé felé biccentett. - Ülj le.

Frankié szót fogadott, de közben érezte, hogy mindkét lány megnézni tetőtől talpig. Ezt Riley is észrevette, és láthatóan nem tetszett neki.

- Tűnés, csajok, irány az emelet! - kiáltotta, és mindkét lány fenekére csapott egyet. - Melegítsétek fel magatokat, mindjárt jövök én is.

Végignézte, ahogy elsasszézna a gyöngyfüggöny és a falikárpit mellett, majd kimennek a boltíves átjárón.

Frankie-hez fordult. - Mit szólna hozzá?

- A meccshez?

- Nem, azt már kitárgyaltuk. A teremre gondolok.

- Azt hiszem, meg lehet oldani.

- Nem lehet. Meg lesz oldva.

- Ja.

- Tessék? - Riley a füléhez tartotta a kezét, mintha nem hallotta volna rendesen.

- Ja, úgy értem, köszönöm - mondta Frankié.

Újabb visszafogott mosoly. - Örömmel, fiam. Mindig szívesen segítek egy barátnak.

Baráti Sokkal inkább alkalmazott, Frankié egyre inkább így érezte magát, ahogy Riley-val beszélt. Főleg most, hogy már egy szerződést is aláíratott vele.

- Név? - kérdezte Riley.

- Micsoda?

- Mi lesz a klub neve? A mostani elég szar, nem gondolod?

- Szar? - Frankié kedvelte a *Szorítóköté*l nevet.

- Még annál is szarabb. Régimódi. Régi. Nem lesz jó, mert változott a vezetőség.

- Oké, rendben ... - Frankié még mindig nem értette, hogy neki ehhez mi köze. - Mi lenne, ha...

- A Vérszomjas James Fiúk. - Riley elvigyorodott, és Frankié reakcióját figyelte. - A nagyapád és a nagybátyád után. Így mégis

lenne valami személyes kötődés. Az új menedzsment és a klub között. Az emberek szeretik az ilyesmit, igaz? A sztorikat. A történelmet.

Ami igaz, az igaz, a James fiúk hivatásos bokszólok voltak fiatalkorukban. Nem jutottak túl messzire, de itt a környéken fontos szerepet játszottak. Azt mondják, végül behajtóok lettek a Richardson-bandában az '50-es években. Más kérdés, hogy Frankié apja ezt sosem erősítette meg. De nem is cáfolta.

- Az egyikükkel találkoztam egyszer - mesélte Riley. - George-dzsal. Űgy nézett ki, mint egy hatalmas orrszarvú. Apádnál futottunk össze, amikor egyszer beugrottam hozzá.

Igen, Frankié ezt már hallotta. Hogy az örege és Riley mekkora haverok voltak régen.

- De most nem ez a lényeg. Hanem az, hogy akik majd az emeletre járnak, azokat az fogja érdekelni, hogy milyen lesz a testük. Nem a történelem. Úgyhogy legyen inkább James Boys Gym a neve. Jó lendülete van, könnyen megjegyezhető.

- Az alliteráció miatt - mondta Frankié.

- Pontosan. És persze az is jó, hogy utal a mostani James-fivérekre is.

- Így van.

- Ezek szerint egyetértesz? Azt gondolom, hogy az apádnak tetszene.

- Persze. De helyettem most nem Jackkel kellene beszélnie? Úgy értem, mégiscsak ő...

- Jaja, meglesz az is. De az helyzet, hogy még valamiről akartam veled beszélni - mondta Riley.

- Igen? - Csak eljutottak idáig. Ettől félt azóta, hogy Grew felhívta. Biztos volt benne, hogy Riley nem a klubról akar vele csacsogni. És nem is a sznükerversenyéről. A folyamatban lévő ügyekre ott volt neki Listerman.

- A szívességről.

Frankié szíve majdnem kiesett a helyéről. A szívesség. Nem egy szívesség. Hanem az a bizonyos, amivel Frankié még mindig tartozott Riley-nak azért az információért, ami segített tisztázni Jacket. Egy hatalmas szívesség.

Akármit is kér Riley cserébe, az biztos, hogy nem lesz sétagalopp.

17. fejezet

- Van egy lány - kezdte Riley. - Egy gyönyörű lány. Régóta ismerem, és kibaszott kedves a szívemnek.

Az biztos, hogy nem Mrs. Riley-ról beszél. Tommy Riley nem az a hűséges típus. Azt mondják, csak azért nem váltak el immár húsz éve, mert a felesége elviseli Riley horkolását, félrenéz, amikor félre kell nézni, és zseniális a kacsasültje.

- A keresztlánya - szólalt meg Tam -, mielőtt valami rosszra gondolnál.

Riley szeme elsötétült. - Tizennyolc éves. Azt a csodás lányt a kezemben tartottam, amikor megszületett. Az egyik legjobb barátom egyetlen gyermeke. - Riley megnyalta rendkívül fehér fogsorát. - A kis Tanja igazán kedves lány volt mindig is. Az anyjára hasonlít, aki modell volt. A rendes fajta, aki nem vetkőzik. Többnyire. - Egy oldalpillantást vetett Tamre. - Akárhogy is, Tanja 11 évesen egy igazán sznob magániskolába került, hogy a családja feljebb tudjon lépni a ranglétrán. Cheltenham Lányiskola. Egyszer én is voltam ott, egy sportnapra az anyja engem vitt az apja helyett, mert ő sajnos nem ért rá. Valódi gyepabdautók, zöld tweedegyenruhák, és igazi uborkásszendvicsek az ollóval nyírt gyepen. El tudod képzelni?

Frankié azt hitte, költői a kérdés, ezért nem felelt. Aztán látta, hogy Riley még mindig bámul rá, válaszra várva.

- Oöö, igen, el tudom.

- És tudod, mit láttam? - folytatta Riley. - Azt, hogy bár a kis Tanja nem ebből a körből származik, azért elég gyorsan beilleszkedett. Ez a jó szó, ugye, Tam?

- Igen, főnök.

- Igen, eltanult néhány dolgot. Felvette a többiek sznob kiejtését. Össze is barátkozott a felső tízezer lányával. Soha nem káromkodott. És szépen ment előre az iskolában, jó jegyekkel. A valódi álom, nem igaz? És idén, ebben a hónapban le fogja tenni a vizsgáit, aztán irány az egyetem, ugye?

- Igen - mondta Frankié.

- Csakhogy kurvára nem! - Riley majdnem felrobbant. - Hirtelen úgy néz ki, ez nem fog összejönni. Hacsak mi nem teszünk valamit az ügy érdekében. A lehető leggyorsabban.

Mi. Frankie-nek egy kicsit sem tetszett.

- Mondom, mi történt - folytatta Riley. - Az anyja, isten nyugosztalja, tavaly meghalt helikopterbalesteben. Épp az ascoti derbire tartott. Úgy volt, hogy én is vele megyek, de közbe jött valami. Baromi szerencse, igaz? Legalábbis nekem.

Ahogy ezt mondta ... a tekintete ... valójában együtt volt a nővel? Ezért érdeklődött annyira a lány iránt?

- Egyetlen tárgyból sikerült azonosítani a holttestét, és az a kalapja volt - tette hozzá Riley. - Egy gyönyörű, rózsaszín kalap, amit John Boydnál vettem. Az a fickó, aki Lady Di kalapjait is csinálja. Látod, ez itt a probléma, Frankié. Tanja anyja szerencsétlen halála beindított egy folyamatot, jól mondom, Tam?

- Igen, főnök. Ettől indult meg a szakadék felé.

- Pontosan. El is mondom neked, Frankié, hogy pontosan mi történt a lánnyal. Attól a pillanattól kezdve lassan, de biztosan elkezdett letérni a helyes útról. Londonba ment a bátyjához, aki a nagynyuknál él Knightsbridge-ben, és Tanja a srác drogos haverjaival lógott. Sőt, elkezdett klubokba is járni. Hapsija is lett, a bátyja egyik haverja. Látom, mit gondolsz, Frankié, mi olyan rossz ebben? Egy tizennyolc éves lány már elég idős ahhoz, hogy szavazzon, ahhoz is elég idős, hogy eldöntse, kinek a farkát veszi a szájába. De az a helyzet...

Frankié meg sem szólalt. Mire akar kilyukadni? És mi a frász köze van ehhez az egészhez neki?

- Még nincs vége - folytatta Riley. - Tanja bátyja kiköltözött Franciaországba, az ottani házukba, hogy rendbe hozza magát. Detoxba ment, a keresztlányom meg egyedül maradt Londonban. Ugye el tudod képzelni, hogy mi történik, ha egy gyászoló, 18 éves lányt felügyelet nélkül hagynak? Egyre csúnyább dolgokat kezdett el művelni egyre csúnyább emberekkel. Ez egészen addig fajult, amíg múlt hétfőn már nem is ment vissza az iskolába. - Riley behunyta a szemét, hosszan sóhajtott, majd nagyot kortyolt az italából.

- Ekkor hívták a főnököt - szólalt meg Grew. - A nagymama.

- Egy igazán nagyszerű teremtés - mondta Riley. - A temetés után megkértem, hogy ha bármilyen probléma adódna, azonnal forduljon hozzám. Az a helyzet, hogy nemcsak az unokája tűnt el, hanem ékszerek, festmények, bútorok és a kibaszott *kalap* is.

- Még azt az üvegvitrint is betörték, amit Tommy vett annak a bizonyos kalapnak - jegyezte meg Tam.

- Betörés? - kérdezte Frankié.

- Rosszabb - sziszegte Riley összeszorított fogakkal. - A kis Tanja maga vitte el az anyja kalapját. Egész pontosan ő, és az új fickója. És milyen kibaszott csúnya egy fickó ez, mondd el, Tam.

- Jonny Dukati a neve - mondta Tam. - Mindenki Duke-nak hívja. Egy igazi rosszfiú. Egyrészt egy agresszív kis pöcs, aki már ült két évet Manchesterben súlyos testi sértésért, másrészt imádja a fehér port. Amikor felszív egy nagy adag kokót, akkor azt hiszi, hogy neki bármit lehet, kibaszottul nincs kontrollja.

- Viszont vannak ambíciói - folytatta Riley. - Olyan ambíciói, amikről ha nem tesz le kurva sürgősen, akkor könnyen lehet, hogy ki fog nyiffanni. És ha Tanja épp vele lesz, amikor valaki kinyírja, akkor az ő holttestét is össze kell majd vakarnunk.

Már megint a többes szám. Riley vajon úgy érti, hogy ő és Tam fogják összevakarni a holttesteket? Ez a Duke olyasmit akar tenni, amivel keresztbe tesz Riley-nak?

- És tudod, hogy mi a legnagyobb baj ezzel a köcsöggel? - kérdezte Riley.

- Nem - felelte Frankié. Tovább is van?

- Az, hogy nekem dolgozik. Riley kiürítette a poharát, és Darren felé nyújtotta, hogy újratöltse. - És a kis Tanja apja nem lenne boldog, ha erről tudomást szerezne. Az ő barátságát pedig nem kívánom kockáztatni. Már csak azért sem, mert ő ... hogy is mondják?

- Társbefektető, főnök - mondta Tam.

- Úgy van. Társbefektető vagy csendestárs, ha úgy jobban tetszik, számos üzletemben.

Darren dülöngélve behajolt Frankié és Riley közé, hogy újratöltse a nagybátyja poharát Dalwhinnie-vel.

- Sejtem, mire gondolsz - mondta Riley, ahogy nagydarab unokaöccse kihajolt a képből. - Miért nem szólok egyszerűen ennek a

Jonny gyerekek, hogy ne járjon Tanjával, vagy hogy is mondjátok ti fiatalok manapság? Miért nem mondom meg neki, hogy ha nem száll le róla, akkor levágom a farkát, és feldugom a seggébe?

- Oöö, hát igen. - Frankié nem biztos, hogy így fogalmazott volna, de alapvetően ez volt a gondolatai lényege.

- Azért, mert - és ez a legrosszabb az egészben - már nincs a városban.

- Úgy volt, hogy végrehajt egy ... *üzletet* a főnöknek Amsterdamban - mondta Tam.

A kalózoknál ... nem nehéz kitalálni, hogy miféle üzletről van szó. Hacsak nem azért küldte ki a srácot Riley, hogy tulipánok és sajtok ügyében egyezkedjen.

- Csakhogy eltűnt a látókörünkből - folytatta Riley. - És nem csak ő tűnt el, hanem vele együtt a keresztlányom is. Általában véve én egy türelmes ember vagyok. De bizonyos jelentések Duke legutóbbi tetteiről ahhoz a döntéshez vezettek, hogy ennek a helyzetnek minél előbb véget kell vetni.

Frankié még mindig nem értette. Miért van ő itt? Riley lassan elvigyorodott, előrehajolt a kanapéján, és mélyen Frankié szemébe nézett. Frankié érezte, sőt, tudta, hogy Riley pontosan tudja, mire gondol.

- *Miért én?*, kérdezheted. Miért hozatott ide engem ma Mr. Riley? És gondolom néhány válasz is átfutott már az agyadon. Például, hogy tartozol nekem egy szívességgel. És tavaly megmutattad, hogy mennyire jó vagy a kényes helyzetek megoldásában. Annyira, hogy még én sem tudom pontosan, hogyan tudtad kimosdatni az öcsikédet a szarból.

Frankié egy szót sem szólt. Erről biztosan nem fog beszélni. Senkinek sem. Olyan dolgok történtek, amelyek miatt örökre börtönbe csukhatnák.

- És van még egy ok - tette hozzá Riley. - Hogy miért te vagy a tökéletes ember erre a feladatra.

Frankié most sem szólalt meg. Most azért nem, mert hallani sem akarta Riley érvét. Bármilyen adut is akart kijátszani, Frankié tudta, hogy ő itt csak veszíthet.

- Ismered a lányt - mondta Riley.

- *Én?* - Erre a Tanjára gondol? - Biztos, hogy téved - mondta majdnem elmosolyodva. Mert lehet, hogy mégsem tud segíteni Riley-nak.

- Tévedek? - Riley lassan felvonta a szemöldökét. - Ej, ej, ne okozz nekem csalódást, Frankié. Tudhatnád, hogy én sosem tévedek.

- Úgy értem, hogy valami tévedés lehet a dologban, mert semmiféle Tanját nem ismerek. Tényleg. Esküszöm.

- Á! Ennek az lehet az oka, hogy amikor legutóbb találkoztatok, akkor nem Tanjának hívták. Akkoriban csak TT-nek nevezték.

- TT?

- Pontosan. - Riley elfintorodott, mintha valami bűdöset érezne. - De egy idő után elhagyta ezt a becenevet.

TT? Frankié a szemöldökét ráncolta. Volt ebben a névben valami ismerős. Nem az, ahogy Riley kimondta, hanem ahogy írni kell. Valahol már hallotta. De hol?

- Ó, igen - mondta Riley, és nagyon közel hajolt. Megint olvasott benne. - Látom, hogy kezded érteni. - Megeresztett egy vigyort Grew felé. - Mondtam neked, hogy okos, ugye?

Grew bólintott. De Frankié még mindig erősen gondolkodott. Valamilyen emléket felbolygatott ez a név, de még nem jött a felszínre.

- TT Landy - mondta Riley.

És bumm, erre egyszer csak beugrott minden. Frankié most már tisztán látta maga előtt. Kicsi T, ő így ismerte, amikor Marbellán együtt nyaraltak. Akkoriban a szüleivel és az ő barátaikkal nyaraltak Spanyolországban, és a cucci szöszi kiscsaj mindig velük akart lenni. Nem lehetett több hétévesnél, hat évvel fiatalabb, mint Frankié. Kicsi T Freddie T húga volt. Jézus, akkor ez ugyanaz a Freddie, ha hihet Riley-nak, aki totál drogos lett, és most próbál lejönni a cuccról Franciaországban.

Gaz Landy volt az apjuk, és Sooze az anyjuk. Róluk beszélt Riley. A férfi a csendestársa, a szerencsétlen nő pedig meghalt.

Frankie-nek eszébe jutottak a fényképek, amiket Riley nézett a bárpulnál a bemutató napján. Őket látta az egyik képen? Gaz Landy-t? Freddie-t? És Kicsi T-t? Ez volt a kapcsolat Frankie-vel? A fenébe, ezért ül most itt Frankié?

Riley ismét elmosolyodott. - Jól van. Látom, most már tudod, kire gondolok. És akkor valószínűleg azt is tudod, hogy Gaz is őfelsége vendégszeretét élvez.

Kinyírt egy biztonsági őrt egy rablás során. Frankié legalábbis ezt olvasta a lapokban néhány éve, amikor Gaz Landy-t lecsukták.

Riley csettintett Darrennek. - Mutasd meg neki a fotót.

Darren elvett egy fotót a bárpultról, és odaadta Frankie-nek. Egy sovány, de csinos, hosszú, szőke hajú lány volt rajta. A jobb szeme felett szívalakú anyajegy, sötétpiros rúzs és sápadt bőr. Tehát most így néz ki Kicsi T, mint egy mini Kate Moss, aki a heroin ellenére is vonzó.

- Ő itt az én kicsi keresztlányom, aki egy igazi állat karmai közé került. És te fogsz segíteni az ő kiszabadításában. Mert tartozol egy szívességgel.

- De hogyan?

- Találd ki. Meg kell, hogy oldd.

- De mi van, ha...

- Ha nem akarja elhagyni? Ha nem akar hazajönni? Akkor légy meggyőző.

- De azt sem tudom, hogy hol van.

- Ibiza - szólalt meg Tam.

- Hol?!

- Tudod, Baleár-szigetek - mondta Riley. - Mallorca mellett.

- Látod, főnök? - mondta Tam, félreértve Frankié arckifejezését. - Már érti. Látom rajta, hogy meg fogja találni.

- Találjam meg ... de hogyan?

- Ahogy tavaly megtaláltad Susen Tilley gyilkosát - mondta Riley. - Használd a kibaszott orrod. És kurvára ne add fel addig, amíg el nem végzed a feladatot.

Frankié szíve annyira erősen dobogott, mintha fel akarna robbanni. Kicsi T Ibiza, az anyja Mallorcán, az egész összefolyt. De ez örültség. És nagyon veszélyes, ha csak a fele is igaz annak, amit erről a Duke-ról mondtak. Nem ő a legjobb ember erre a feladatra.

Riley viszont úgy vigyorgott, mintha már elő is került volna a lány. Mintha megtalálni és hazahozni, csupán néhány apró részlet volna. Már talpon volt, és a tenyerét dörzsölte.

- Rendben - mondta. - Ha itt végeztünk, nekem mennem kell, odafent randim van két duplakosarassal.

- Azt hittem, a csajokhoz mész, főnök - szólalt meg Grew.

- Te jó ég! - Riley a szemét forgatta. - Frankié, tegyél meg nekem egy szívességet. Verj egy kis humorérzéklet ebbe a tuskóba, amíg együtt vagytok.

- *Együtt?*

- Ugye nem gondoltad, hogy egyedül fogod elintézni ezt az ügyet? Persze tudom, hogy képes vagy rá, és a többi. De Duke barátunk, azon túl, hogy a pöcsét a gyönyörű kis keresztlányomba mártogatja, nem éppen egy harmatos rózsaszál. Úgy gondolom, nem árt, ha van melletted profi segítség is, ha szükséged lenne rá. Végül is te még elég új vagy ebben a játékban.

Játék. Az ő játéka. Ahol minden egyes szabályt Riley ír, és minden egyes győzelem az övé kell hogy legyen.

*

- Ne aggódj - mondta Grew. - Szerintem marha jól megleszünk.

- Persze - mondta Frankié. Nem igazán volt választása, ezért akár barátságos is lehet. Lehetne rosszabb is. Rengeteg idióta van Riley csapatában. Grewnak legalább van esze, és félig-meddig öltözködni is tud. Legalább nem Tamnek hívják.

Grew lekísérte a márványlepcsőn, egészen a recepcióig. Frankie-nek eszébe jutott a csaj, aki tavaly az asztalnál ült, és odacsúsztatta neki a telefonszámát, hozzátéve, hogy ő nem profi. Chloe-nak hívták. Frankié azóta sem hívta fel. Nem azért, mert nem tetszett neki, sokkal inkább Sharon miatt. Mert reménykedett benne, hogy van még esélye nála. Most viszont máshogy gondolta. Ahelyett, hogy egyre közelebb került volna Sharonhoz, egyre inkább távolodott tőle. Most egy másik csaj ült Chloe helyén, akit Frankié még nem látott. Unott arca mindent elárult - ő is Riley egyik ribanca.

- Szeretnéd, hogy hívjon neked egy taxit Sohóba? - kérdezte Grew.

- Nem, de...

- Igen?

Végül is miért ne kérdezhetné meg? Ha már Riley emberei közé tartozik, igazán lehet belőle valami haszna is. - Van itt valami.

- Mondd.

- Amit tavaly mondtál...

- Mit mondtam?

Frankié elővett egy névjegykártyát a kabátja zsebéből. Szikrázóan fehér volt, Grew neve és telefonszáma állt rajta fekete betűkkel.

- Hogy szóljak, ha szükségem van valamire - mondta Frankié.

Grew nem szólalt meg. Ez mit jelent? Hogy időkorlátja volt az ajánlatnak?

- Most szólok - mondta Frankié.

Grew az órájára nézett. - Épp most?

- Nem, majd ha visszajöttünk a Baleár-szigetektől. - Nem csak Ibizaól. Frankié fejben egy kicsit már meghosszabbította az útjukat.

- És kihez van köze a kérésednek? - kérdezte Grew. - Tommy-hoz?

- Nem. Az apámhoz.

A Grew bal szeme alatti kis ér mintha megdobbant volna, de Frankié nem volt biztos benne. Grew már akkor ismerte Frankié apját, amikor még szabadlábbon volt. Frankié emlékezett rá, hogy néha együtt sznükereztek a klubban záróra után. Grew rágyújtott, és a hatalmas ablakon keresztül kinézett a ház udvarának gyönyörű kertjére. Mélyet szívott a cigiből, aztán hosszan kifújta.

- Végül is egy kérdést megér - szólalt meg végül.

- Két nevem van - mondta Frankié. - És címeket szeretnék hozzájuk.

- Hát nézd meg a telefonkönyvben.

- Az nem olyan egyszerű.

- Nem? És miért nem?

- Mert mind a kettő zsaru.

18. fejezet

- Ő meg mi a fenét keres itt? - kérdezte Frankié.

Mackenzie Grew elvigyorodott. - Ó, pardon. *Mea culpa*. Nem említettem, hogy nemcsak én megyek veled erre az útra?

- Nem.

Jesús hideg pillantást vetett Frankie-re, majd kinyitotta a fej feletti tárolót, hogy berakja a táskáját. Morogva vette tudomásul, hogy már tele van.

- Ez a te táskád? - kérdezte a tároló alatt ülő öltönyös fickótól, aki a mobil telefonján csacsogott.

A fickó nem törődött vele, folytatta a beszélgetést. A részvényárfolyamokról volt szó.

- Azt kérdeztem, hogy ez a te táskád? - ismételte meg a spanyol, de most már kivette az aktatáskát, hogy szemléltesse is a kérdését.

- Bocsi, tartsd egy kicsit, Alán - mondta a fickó a telefonba. - Nézd, haver - mondta a spanyolnak. - Nem nyúlhatsz hozzá.

A spanyol keményen a fickó mellkasához nyomta a táskát, amitől kiesett a kezéből a telefon.

- Australia - mondta Jesús, és vigyorogva nézett az öltönyösre.

- Mi van? - kérdezte zavarodottan az öltönyös. Pajzsként tartotta maga előtt az aktatáskát.

- Valami probléma van? - kérdezte egy stewardess spanyol akcentussal.

- *Este hombre acaba de decir que se estaba moviendo* - mondta a spanyol, gond nélkül átváltva az anyanyelvére, és teljes fogsorát kivillantva mosolygott a stewardessre. Váltottak néhány mondatot spanyolul, amiből Frankié egy szót sem értett. Vett egy spanyol kiskönyvet a Charing Cresson tegnapelőtt, miután találkozott Riley-val, de csak a sült krumpli rendelésig jutott el, valamint az útbaigazításig a pályaudvarra, de egyik sem volt igazán a segítségére ebben a helyzetben.

A spanyol azonban remekül elboldogult Frankié segítségével nélkül is. A lány elsétált, de cinkos mosollyal visszapillantott Jesúsra, magába szívva a csodás világoskék öltöny teljes pompáját. A spanyol megvárta, amíg a lány elmegy, csak azután fordult vissza az aktatáskás fickóhoz.

- Elmagyaráztam neki, hogy mi remek barátok vagyunk, és te szeretnél helyet cserélni velem. A gép hátuljába, a vécé mellé szeretnél ülni, mert nem érzed jól magad.

- De én...

Nem volt valami gyors a felfogása. A spanyol nagyot csapott az aktatáskára, hátha ebből ért.

- Hallotta, mit mondott? - fordult az aktatáskás Grew-hoz.

- Nem hallottam. De ha nem akarsz zúrt, akkor tedd, amit mond - mondta Grew, és folytatta a ponyvát, amit olvasott.

- Indulás! - sziszegte a spanyol az aktatáskásnak. Fenyegető tekintettel az arcába hajolt. - Vagy... - felemelte a mutatóujját - ... fogom ezt a szerszámot, és feldugom a segglyukadba. Olyan erősen, hogy a füleden fog kijönni.

Ahogy ezt mondta, a fickó orrára mutatott, ami némi kétséget keltett az erős spanyol akcentussal beszélt angolját illetően. Az aktatáskás azonban már nem állt ellen, felugrott az üléséről, és a hátsó sorba rohant, táskáját szorosan magához ölelve.

- Emberek, miért nem figyeltek rám rendesen? - mondta a spanyol, miután betette a tárolóba a táskáját, és leült. Elővett egy zacskó gumimacit a zsebéből, és néhányat a lehajtható kis asztalkára tett maga elé.

- Emberek? - kérdezte Frankié.

- Azt hiszem, ránk gondol, britekre - magyarázta Grew.

Jesús nem törődött velük. Színek szerint különválasztotta a gumimacikat.

- Ó - mondta Frankié.

- És szerintem Dél-Afrika volt - mondta Grew a spanyolra vigyorogva.

- *Qué?*

- Lehet, hogy a nyelvekkel jól bánsz - mondta Grew -, de földrajzban elég gyenge vagy. Az a húgyfolt a nadrágján kicsit sem hasonlított Ausztráliára.

*

Frankié azután aludt el, hogy Grew ledöntötte a negyedik whisky-jét, épp egy sztori közepén, ami a '80-as évekről szólt. Dávid Bowie

Glass Spider turnéjánál kezdődött, és ott ért véget, hogy Grew és egy régi haverja, aki azóta már meghalt AIDS-ben, elloptak egy motorcsónakot a brightoni kikötőből, és átmentek vele Calais-be. Vagy Le Havre-ba? Ahogy Frankié felébredt, nem volt biztos benne, de nem volt értelme megkérdezni Grew-tól, mert ő már horkolva aludt Frankié vállán, szalmakalapját a szemére húzva.

A spanyol viszont meg sem moccan. Szó szerint. Meredten nézte az előtte levő ülés támláját, mintha tévé volna rajta, olyan műsorral, amit csak ő lát. Frankié egy kicsit sem örült, hogy ez a barom is velük tartott. Biztos, hogy erős a csávó, Frankié erről meggyőződhetett a bokszteremben, de sok kockázatot is hordoz. Kicsit sem volt profinak nevezhető, ahogy viselkedett azzal az aktatásós fickóval a felszállás előtt.

Frankié egyébként nem kapott semmilyen részletet arról, hogy mit kell tennie Ibizán. Csak annyit tudott biztosan, hogy meg kell találnia ezt a Duke-ot és a lányt, és haza kell vinnie a lányt. A feladat lényegét Riley teljesen tisztán elmondta. De arról nem esett szó, hogy hogyan kellene mindezt kivitelezni.

Frankié próbált kérdezősködni Grew-nál a Gatwick reptéren. De nem kapott választ, csak annyit, hogy idővel minden világos lesz. Neki persze könnyű a dolga, hiszen mindig is ezt csinálja: végrehajtja a főnöke utasításait. De Frankié nem bűnöző, és nem is akart azzá válni. Viszont most nem volt más választása.

Felmerült benne az is, hogy nemet mond. Hogy valahogy kihúzza magát a feladat alól. Hogy azt mondja Riley-nak, lebetegedett. Csakhogy, bár nem tartozott ehhez a világhoz, nagyon is jól ismerte az öregének köszönhetően. Az ember megfizeti az adósságait, viszonzza a szívességeket, mert ha nem, akkor törvényen kívüli lesz belőle. Korrekt. És nem csak Frankié, hanem az örege, valamint Jack és a klub is kiesne a pixisből. Ezek tiszta szabályok. Ha Frankié kitáncolna ebből az egyezséből, Riley tönkre tenne mindent és mindenkit, aki fontos neki.

Frankié felhívta az öregét előző nap. Elmondta neki, hogy Ibizára repül, mert talált egy last minute utat állati olcsón. Ezt hazudta Xandrának és Slimnek is. Hogy ki tudjon kapcsolni a sűrű napok után. Nem volt értelme elmondani az igazat. Az örege kibukott volna. Utálta, hogy Jack ehhez a körhöz tartozik, és azt is utálná, ha

Frankie-ről derülne ki valami hasonló. Frankié nem beszélt neki a másik tervéről sem, hogy át akar ugrani Mallorcára, hogy megkeresse azt az utcát, ami a képeslapon van. Az örege valószínűleg bolondnak hitte volna. Nem beszéltek az anyjáról múlt hét óta, amikor nagyon közel kerültek egy óriási veszekedéshez. Jacknek is ezt a last minute marhaságot adta be, amikor átugrott hozzá elköszönni.

Frankié füle pattogott néhányat, ahogy a gép ereszkedni kezdett. Egy okkersárga-fehér, rendetlen várost látott elnyúlni a szikrázó napfényben a homokos tengerpart mentén.

Ibiza óvárosa, ha hinni lehet a repülőn talált füzetkének, tömve van bárokkal, éttermekkel, butikokkal és klubokkal. Nem beszélve a *muchos* bedrogozott vagy másnapos britről. A gépen is bőven volt olyan, aki a kelleténél jóval több sört ivott útközben. A zene hiányát leszámítva olyan volt a hangulat, mint egy kocsmában.

Frankié érzett egy kis nyomást a gyomrában, ahogy belegondolt, hogy miért is van itt. Mert ő nem szórakozni jött, mint a sok hülye brit, neki állati óvatosnak kell lennie, hogy minden rendben menjen. Mert egyetlen okból jött ide, hogy megadja a tartozását.

Minél jobban koncentrált, annál hamarabb találják meg az elkényeztetett, gazdag csajszit, illetve azt a cuki kislányt, akit még gyerekkorában ismert. És annál hamarabb átmehet Mallorcára, hogy megkeresse azt a nőt, aki hosszú évek óta hiányzik az életéből. Csak 130 kilométerre van innen északkeletre. Repülővel fél óra az út.

19. fejezet

Gatyarohasztó a hőség. És minden más is elképesztő. A ruhák, az emberek, a zene, minden, ami itt van, árasztja a kánikulát.

A Mandalay butik hotelben szálltak meg, Ibiza óvárosának felső részében, ahogy a helyiek nevezik, a *Vila d'Eivissífoan*. Nem mintha túl sok spanyol szót hallottak volna.

Az egész sziget végtelenül gyors tempóban pörgött, esély sem volt esetlen beszélgetésekre. Ráadásul Frankié sápadtfehér volt, ami rögtön elárulta, hogy turista.

Ezért mindenki angolul szólt hozzájuk. Mégpedig hibátlan angolsággal, még a taxis is, aki bevitte őket a reptérről, és a pincér is, aki jeges vizet szolgáltat fel neki, Grew-nak és Jesúsnak pedig egy-egy hívogatóan verejtékező korsó San Miguel sört.

A szállodából a városba indultak. Grew és János is láthatóan remekül ismerte a terepet. Egyértelmű, hogy többször is jártak már itt.

A zsúfolt *Paseón* ültek le egy Twisted Lemon nevezetű bár asztalához. A nap lassan elindult a csillogóan kék tenger horizontja felé. Folyamatosan özönlöttek a nyaralók és a bulizni vágyók, csupa divatos, szép és gazdag fiatal. Ez volt a sziget sznob oldala, és az út két oldalán sorakozó bisztrók, bárók és butikok zsúfolásig tömve voltak. *Gambas* és steak illata töltötte be a levegőt, keveredve a fű ismerős szagával. Ezen a csodás szigeten még az élére vasalt, divatos egyenruhában grasszáló helyi rendőrök sem foglalkoztak a fűvel.

- Ó, igen - mondta Grew, ahogy rágyújtott, majd egy hatalmasat kortyolt a jéghideg sörből -, ez ám az élet, igaz?

Nehéz lett volna vitatkozni vele. Frankie-nek nem volt más választása, de az biztos, hogy ennél sokkal borzalmasabb helyekre is kerülhetett volna.

- És messze vagyunk az okádó brit söpredéktől, akik nemsokára ellepik Sant Antoni bárjait és klubjait, igaz, János?

- Igaz. - János még mindig nem szólt egy szót sem Frankie-hez azóta, hogy leült mellé a repülőn.

- Mikor ér ide a fickó? Ez a Baleár Bob? - kérdezte Frankié. Bob. Ő a helyi erő. Ő lesz az idegenvezetőjük.

- Nemtom. Jézus?

- Hamar.

Nem a szavak embere. Frankié szerint túl sok spagetti westernt nézhetett. Amolyan Clint Eastwood-szerű, erős, szótlan típusnak tarthatta magát. Na persze. Inkább úgy nézett ki, mintha az Eurovíziós Dalfesztiválon akarna indulni. Fehér csíkos, vadonatúj rövidnadrág, vakítóan fehér ing, világoskék cipő.

Frankié majdnem megkérte, hogy énekeljen neki. De nem tette. Egyrészt mert a spanyolnak nem volt humorérzéke. Másrészt azért, mert minden egyes bárból ömlött ki a zene. Egymással versengő basszusok. Bongo bongo. Ugyanaz a szarság, amit Jack és a haverjai játszottak régebben. Pocsék vacak.

- Szevasztok, srácok! - szólalt meg egy velős, essexi akcentus. Egy nagydarab, szakállas fickóhoz tartozott, aki mellett Jabba egész csinosnak tűnt volna. Egy hömpölygő báránnyhoz hasonlított, sok mellszőrrel, aranyláncokkal és mellénnyel. Mint Demis Roussos ocsmány, cockney változata. - Hello, Migsy! - kiáltotta a pincérnek, aki az árnyékban leskelődött. - A szokásosat, haver, ötöt a névrokonodból, meg egy üveg tequilát. - Odabiccentett Grew-nak és Jézus-nak. - Miguelnek hívják, és itt ez van csapon. Olyan, mintha arra született volna, hogy kiszolgáljon minket. Uraim, örülök, hogy újra láthatlak titeket. És neked is üdvözlégy - fordult Frankie-hez.

- Baleár Bob, ha nem tévedek?

- Frankié James. - Vérekes szemű, hatvanas fickó volt, de egyetlen ránc sem látszott zsíros, napsütötte arcán. - Tommy jól mondta. Egy valódi, ifjú nyomozó.

Frankié felé villantotta az összes fogát, de vajon mosolygott is? Nehéz lett volna megmondani. Húsos kis kezét nyújtotta Frankie-nek. Erős volt a kézfogása. Meglepte Frankie-t. Kicsit össze is rezzent tőle. Baleár Bob ezt észrevette, és láthatóan örült neki. Így legalább tudatta Frankie-vel, hogy a rengeteg hár alatti egy kis izom is maradt. Nem olyan puhány alak, mint amilyennek elsőre tűnik.

- Tetszik az új szálloda? - kérdezte, és odahúzott egy széket az asztalhoz, állta alatt sebhelyeket vakarászva.

- Igen - felelte Grew. - Nagyon szép.

- Egy hétre van foglalásokat, de őszintén szólva, nem hiszem, hogy ilyen sokáig tart megtalálni a kislányt és azt a faszt.

A *faszt*. Ezt a szót igazi gyűlölettel mondta ki. Grew bólintott, és ebből Frankié arra következtetett, hogy Riley legalább annyira meg akarja találni Duke-ot, mint a lányt. Mindenesetre jó hír. Ez a Bob úgy látja, hamar végeznek. Grew rágyújtott a következő cigire arról, amit még szívott.

- Gondolom ez attól is függ, hogy mennyire bújt el a lány - mondta.
- Meg attól is, hogy mennyire nem akar majd hazajönni velünk.

- Tudtommal itt jön be ő a képbe - mondta Bob, és Frankie-re nézett. - Te régi barátja vagy a lánynak és a bátyjának, igaz?

- *Voltam*. Régen. Amikor legutóbb beszéltem vele, épp a hetedik születésnapja volt, és segítettem neki homokvárat építeni. És ami a srácot illeti...

- Igen?

- Nem érdekes. - Frankié legutóbb akkor látta Freddie Landy-t, ahogy Jack emlékeztette előző nap, amikor Jack régi lakásában összefutottak, nem sokkal karácsony előtt. Vodkaztak, és a régi időkről beszélgettek. Jack azt is elmondta, hogy később Tanja is beállított. És a fickója is vele volt, ez a Duke, akit Riley annyira el akar kapni. Teljesen el volt szállva a kokótól. Csak Freddie-ért jöttek, mert nála volt a ketamin, ami kellett ahhoz, hogy Duke-ot visszahozzák a földre. Frankié addigra már ájultan aludt Jack szobájában, és semmire nem emlékezett az egészből.

- Oké, először is találjuk meg ezt a rosszcsont kislányt, majd később ráérünk azon aggódni, hogyan vigyük haza. Előzetes nyomozás már történt az ügyben. Ó, és mielőtt elfelejteném, itt vannak a cuccaitok. - Bőr hátizsákjába nyúlt, és kivett három borítékot, mindegyiküknek egyet.

Grew egy telefont és egy fényképet talált az ő borítékjában. Frankié látta, hogy Tanja van a képen. Neki is ezt a képet mutatták Riley-nál. Grew a borítékba kukkantott, és biccentett egyet, apró mosollyal a szája szegletében.

- Igazán kedves tőled, Bob. Igazán kedves.

A zsebébe csúsztatta a borítékot. Frankié követte a példáját. Félt attól, amit a borítékban találni fog. Majd megnézi a szállodai szobájában.

- Kösz - mondta Bobnak.

A pincér hozta a söroket, az üveg tequilát és kis poharakat hozzá, majd elkezdett tölteni.

- Én nem kérek, köszönöm - mondta Frankié, egyik kezével letakarva a felespoharat, másikkal finoman eltolva a sört.

- Itt mások a szabályok, haver - mondta Bob vihogva, és háton vágta Frankie-t. - Sosincs túl korán egy italhoz.

Frankié nem húzta el a kezét. - Nekem minden nap túl korán van.

- A, értem! Egy elesett bajtárs, egy absztinens. - Kis malacszeme még jobban összeszűkül, annyira, hogy alig lehetett látni. - Jól van, te tudod, sok szerencsét. Kíváncsi vagyok, hogy meddig fogod bírni ezen a szigeten.

Frankié most először látta elmosolyodni Jesúst. - Bob, van kedved egy kis fogadáshoz? - Bob felé emelte poharát, majd Frankié felé, közben keményen a szemébe nézett, majd felhajtotta az italát.

Frankié majdnem mondott valamit. Nem annyira Bobnak, inkább Jesúsnak szánta volna. Csak hogy érezze, őt nem lehet eltaposni. Hogy tudja, hol a helye. De eszébe jutott a fickó, aki kiállt ellene bokszolni. Úgy érezte, hogy ha elkezdene Jesússzal verekedni, ő is pontosan úgy végeznél. És lehet, hogy rosszat tenne az itteni dolgaiknak is. Úgyhogy most jobb, ha visszafogottan viselkedik.

- Jól van, jól van, egyikünknek sincs szüksége arra, hogy másnaposán keljen fel - szólalt meg Grew, érzékelve a feszültséget. - Kijelenthetjük, hogy ti ketten sosem lesztek országos cimborák, de azért nem kell egymásnak esni, jó? Van, aki szeretné kulturáltan eltölteni az estét - emelte a poharát Bobra.

- Ámen! - mondta Bob, és mindketten felhörpintették az italt. - Isten hozott benneteket Ibizán, a földi mennyországban. Van bármi, amire szükségetek van, amíg itt vagytok? Leszámítva a kibaszott alkoholt - mondta Frankie-nek. - Drog, puncsi, bármi kell, csak szóljatok nekem, és már hozom is.

- Van valamid szúnyogok ellen? - kérdezte Frankié, kezével éppen szétmorzsolva egyet.

- Mire gondolsz? - kérdezte Bob. - Fegyverre?

Volt valami furcsa a kis szemében, ahogy ezt mondta. Kötzködik? Frankié nagyon remélte, hogy nem. Elég baj az, hogy egy gengszter megbízásából vannak itt, és egy eltűnt lányt keresnek. De ennél rosszabb már ne legyen a felállítás.

- Szóval, hol tartunk az előzetes nyomozásban? - kérdezte Grew.
- Szerdán elkezdtem kérdezősködni, amint megtudtam, hogy jöttök. Szétszórtam a fotóját, amit átküldtél faxon.

- Kinek mutattad meg?

- Néhányan tartoznak nekem... - intett két arra járó zsarú felé -... és persze ott van a jó barátunk, aki a klubokat figyelteti... - most Jézusra nézett, de nem ment bele további részletekbe - ... legalábbis a sznob klubokat, ahol ez a sznob kis ribanc valószínűleg meg fog jelenni.

- Vigyázz, minek nevezed - mondta Grew hirtelen elkomolyodva. - Ne felejtse el, hogy Gaz Landy lányáról van szó, ezért olyan kurva fontos, hogy hazavigyünk.

- És haza is fogjuk vinni. - Bob bajtársiasan megszorította Grew karját, majd ismét tequilát töltött a poharakba. De most inkább dőljünk hátra és érezzük jól magunkat. Ó, és mielőtt elfelejteném, foglaltam magunknak egy asztalt a Rikitik Beach bárba a holnapi meccsre.

Még Frankié is elmosolyodott azon, hogy itt fogják megnézni az Anglia - Spanyolország meccset. Nem is tudott volna jobb helyet elképzelni, még a klubjánál is jobb volt. Viszont fel kellene hívni Xandrát és Slimet, hogy megkérdezze, minden jól megy-e odahaza. Nem lehet semmi gond, mert megint Szpartakot hívták ajtónállónak.

- Nem tudom, min mosolyogsz - szólalt meg Jézus. - Mert holnap ki fogtok kapni.

- Szerintem a mieink felmossák a padlót a tieitekkel - replikázott Frankié, és a mosolyából vigyort varázsolt.

Ekkor hangos zeneszót hallottak az utcáról. Trombiták harsogtak, a bárók vendégei egymás után talpra álltak. Ujjongás, füttyögés és kiáltás tört ki, a trombiták pedig olyan dzsesszes hangulatot teremtettek, ami még a New Orleans-i Mardi Grasnak is becsületére vált volna.

Frankié is felállt, és a nyakát nyújtogatta, hogy lássa, mi történik. Meglátta a menet elejét, egy magas nőt, aki velencei maszkot és indián fejdíszot viselt. Mögötte egészen különleges figurák jöttek magassarkú cipőben, mellbimbójukon rojtokkal, és mindegyikük szórólapokat osztogatott a tátott szájú turistáknak.

- Ó, igen, fiúk, itt vannak - kiabált Bob vigyorogva. - Nézzétek, mennyi örült! Ettől a pápa is kitérne a hitéből. Istenem, imádom ezt a helyet!

Ahogy elért hozzájuk a menet, Frankié elkapta az elől haladó lány tekintetét. A lány csókot dobott neki fehér kesztyűs kezével. Az egyik kísérője, egy tetőtől talpig aranyruhába öltözött törpe odaszaladt Frankie-hez, és egy gyufásdobozt adott neki.

- Az úrnőmnek tetszel - kiabálta. - Gyere el, gyere el!

Frankié megnézte a gyufásdoboz lógóját. Egy klubot hirdetett, az Indigó Blue-t.

- Ismered ezt a helyet? - kérdezte Bobtól.

- Nagyon is - vigyorodott el Bob. - Ahogy a fiatalok mondanák, a legizgibb hely Ibizán.

Frankié még egyszer meg akarta nézni magának a nőt. De a menet már elvonult, messze jártak.

Most vette észre, hogy Jézus szinte átdöfi a tekintetével őt és a gyufásdobozt.

- Jól van, srácok, folytassuk az ivászatot! - mondta Bob.

20. fejezet

Nem sokkal hajnali 1 után jött a hívás. Frankié ilyenkor már aludni szokott, de errefelé ilyenkor indult be az élet.

Már rég ott hagyták a Twisted Lemont. A Bacchus, Mona Lisa, Ibo útvonalon jutottak el a Rocáig. Grew és Bob elég részegek voltak, de még mindig ittak, és ami még meglepőbb, még mindig talpon voltak. Nyilván annak a valaminek köszönhetően, amit időnként feldugtak az orrukba. Frankié nem tudta mi az, de rengeteget használtak belőle, ha ki lehet indulni abból, hogy milyen sűrűn látogatták a végét.

- Láttá valaki - mondta Bob telefonnal a kezében.

Grew kissé imbolyogva nézett rá. - Ejha! Ez gyors volt.

- Én megmondtam neked. Szuper a hálózatom, jobb vagyok, mint a kurva CIA.

- A fiút látták, vagy a lányt, vagy mindkettőt? - kérdezte Frankié.

- A lányt.

Frankié csalódást érzékelt Grew arcán.

- Lehet, hogy látták - tette hozzá Bob.

- Csak lehet? - háborodott fel Grew.

- Szemmel tartják. Hátha Duke is felbukkan. Őt elég nehéz összekeverni valaki mással, a rohadék tetovált örültet.

- Ki hívott? - kérdezte Grew.

- A barátunk.

Az, akit már korábban is említettek? Aki Jézus barátja is? Az arcáról nem lehetett leolvasni, mert fél órával ezelőtt elment, és csak annyit mondott, hogy „felállítom azt az izét”.

- Hol látták? - kérdezte Frankié. - Már ha tényleg ő az.

- A Kooksban - mondta Bob. - Egy privát kis hely. Nincsenek prolik, csak a felsőbb réteg. A sziget túloldalán van, a semmi közepén - tette hozzá sóhajtván. - Mi meg itt épp nekikezdünk volna. Attól tartok, legalább egy óra, amíg odajutunk.

- Én megyek - csapott le Frankié. Már úgyis el akart indulni. A másik kettő már egy órája elérte azt a részegségi stádiumot, amikor csak önmagukat ismétlik. Frankié nem volt még álmos, és túl meleg is volt az alváshoz. A ruhaválasztása nem volt tökéletes, az is túl meleg volt. Egy kis utazás egy légkondis taxiban egy sznob klubba

most jólesne. Arról nem is beszélve, hogy hiba lenne futni hagyni a csajt csak azért, mert ezek ketten már túl részegek. Minél gyorsabban el akarta intézni ezt az ügyet.

- És mit csinálsz, ha ő az? - kérdezte Grew.

- Mindent megteszek, hogy meggyőzzem...

- Nem - vágott közbe Grew. - Felhívsz engem, azon a telefonon. Lehet, hogy van vele valaki, és akárkit is találunk, együtt kell lecsapnunk.

Lecsapni. Nem éppen ez a kifejezés jutna az ember eszébe, ha visszagondol arra, hogy Riley milyen egyszerűnek festette le a feladatot.

- Oké, hívlak - egyezett bele Frankié.

- Minden szám, amire szükséged lehet, bele van programozva a telefonodba, amit a borítékban találsz - mondta Bob. - Jézus az egyes, Grew a kettes, és vagyok a hármas, te vagy a négyes.

Frankie-nek eszébe jutott egy sorozat, a *Fogoly*, amit gyerekkorában nézett a tévében. *Nem csak egy szám vagyok, szabad ember vagyok!* Ja, persze. Egyértelmű, hogy itt nem ez a helyzet.

*

Frankié a klub előtt fogott egy taxit, és a taxiban ülve megnézte, hogy mi minden van a borítékban, amit Bobtól kapott. A telefonon kívül volt benne egy vastag köteg peseta és öt csomag kokain. Annyitól bőven el lehet szállni. Kidobta az ablakon, erre igazán nem volt szüksége.

Két fotót is talált a borítékban. Az egyikben Tanja volt, a másikon egy kopaszra borotvált, tetőtől talpig kivarrt fickó, aki félig bűnözőnek, félig férfimodellnek nézett ki. Frankié úgy vélte, ez minden bizonnyal Duke.

Tegnap, amikor beugrott Jackhez, kérdezett róla. Csak természetesen, feltűnés nélkül. Előbb Tanjárói és a régi időkről beszéltek. Jacknek nem volt szabad megsejtenie, hogy Frankié róluk akar megtudni minél többet, nehogy esetleg felhívja akár a lányt, akár a srácot. Jack azt mondta Duke-ról, hogy igazi örült, ijesztő

fazon, ami elég meglepő volt, figyelembe véve, hogy Jack milyen arcokkal szokott mászkálni.

Két kártyát is talált a borítékban. Az egyik a Secrets klubé volt. Tele volt rózsákkal és rúzsfoltos szájakkal, nyilván egy kupi. A másikon az állt, hogy *Szállodai látogatások*, fehér, dombornyomott betűkkel. Igazán diszkrét. Ezeket is kidobta az ablakon.

A rúzsfoltt képe vele maradt egész úton. Mind a 45 perc alatt. Ennyi ideig tartott elhagyni Ibiza Townt. 45 perc. Te jó világ, mi van ezzel a francos szigettel? Rosszabb a közlekedés, mint dél-Londonban. Mi van, ha tényleg Tanját látták abban a klubban? Mi van, ha a forgalom miatt nem ér oda időben?

Hátradőlt az ülésen, próbálta nyugtatni magát. Van még esély arra, hogy ma este megtalálja a lányt. A telefonban átírta a számokat Jesús, Bob és Grew nevére. Mégis, mit gondolnak, mi a szar ez, az *Uncle emberéi* Semmire sem vágyott kevésbé, mint hogy véletlenül felhívja azt a rohadék Jesúst.

Elővette a zakója zsebéből a rúzsfoltt képeslapot. *Mallorca ...* az ujjával követte a betűket. A hotel recepcióján már megkérdezte, hogyan lehet eljutni Mallorcára. Lehet repülővel, vagy hajóval, így is, úgy is gyorsan oda lehet érni. Csak az a kérdés, hogy mikor menjen.

Baleár Bob nem viccelt, amikor azt mondta, eldugott helyen van a klub. Miután a taxi kiszabadult a második hatalmas dugóból, elindultak a vidék felé. Márpedig ez tényleg vidék volt, mintha egy másik szigetre kerültek volna. Nem volt zene, sem neonok, és sorok sem voltak. Frankié alig látott egy-két házat és autót. Egysávos utak, csillagos égbolt, Frankié már-már azt hitte, eltévedtek, de egyszer csak fényt pillantott meg. Autók piros lámpáit látta, aztán már a zajt is hallotta. Dobok és basszus egyre erősödő lüktetését.

Aztán a parkolóhoz értek egy szikla peremén. Frankié rengeteg autót és motort pillantott meg. Zsúfolásig tele volt a hely. Még nem találkozott ennyi gazdagsággal. Porschék és Mercik a parkolóban, némelyikhez még sofőr is tartozott. Frankié a taxióra értékének dupláját fizette a taxisnak, hogy várja meg. Nem akart itt ragadni fuvar nélkül.

Sor kígyózott a bejárat előtt, csupa szép ember. Mindenki úgy nézett ki, mintha időutazó volna, egyesek a hatvanas évekből,

mások a hetvenes évekből érkeztek. Frankié beállt a sor végére. Nem emlékezett, hogy Londonban ez mikor fordult elő vele legutóbb.

A sorban állók nagy része hippinek öltözött, de az ékszereik és az akcentusuk elárulta őket. Ugyanolyan gazdagok voltak, mint amilyeneket bármelyik londoni sznob helyen talál az ember. Beszélgetett egy fehér bőrbikinit viselő lánnyal. Más nemigen volt rajta. Azt mondta, tetszik neki Frankié ruhája. Frankié úgy érezte, hogy csak szívatja, mert a haverja forgatta a szemét. Nem pont ebben a stílusban gondolkodnak errefelé. De le vannak szarva. Hogy is mondta Jack? Az egész klubba járkálás lényege, hogy bármi belefér. Még az ő ruhája is.

Amikor a bejárathoz ért, akkor szembesült azzal, hogy milyen drága a beugró. Két hatalmas biztonsági őrön kellett átjutni. Nem gond. Nem az ő pénze. Tommy Riley finanszírozza ezt az egész baromságot.

Ahogy belépett a klubba, további gyönyörű embereket látott, akik éppen berúgtak és bedrogozták magukat. Fényszórók világították meg egy külső udvar széleit, középen egy medencét, és mögötte egy hatalmas, homokszínű épületet. Nyilván ez volt maga a klub. Ott is biztonságiak őrizték a bejáratot. Frankié három bárpultot látott, odament az egyikhez.

- Ásványvizet kérek - mondta.

- Bentre viszed? - kérdezte a pultoslány, Courtney Löve hasonmása.

- Miért?

A lány egy táblára mutatott. - Üveget tilos bevinni.

Óriási poén! Poharat tilos bevinni. Csak drogokat lehet. Naná. - Igen. Bentre. - Mindenhol körül akart nézni, hátha megtalálja a lányt.

Ötven pesetát fizetett az apró palackért, és azonnal felhajtotta a vizet. Annyira meleg volt, hogy még mindig izzadt.

- Láttad ezt a csajt? - kérdezte a pultoslánytól, a fotóval a kezében.

A lány megnézte a képet, aztán Frankie-t is, jó alaposan. - Mi vagy te? Zsaru?

- Nem. - Egy halom pénzt tett a pultra, de a kezét nem emelte fel róla. - Csak egy régi barát. - Végül is ez igaz. - Ma estére találkozót beszéltünk meg.

A pultoslány még egyszer megnézte a képet. - A haja más. Rövidebb. De szerintem őt láttam arrafelé néhány haverjával. - A medence túloldalára mutatott, egy másik bárpultra.

- Milyen ruhában van?

- Tessék?

- Mi van rajta? Ruha - magyarázta Frankié a saját ruháját mutogatva.

- Ó! Fehér. Fehér ruhában van.

Remek. Fehérben, mint minden egyes idióta ezen a helyen. Miért nem tudott valami rikító ruhát felvenni? - Köszönöm a segítséget - mondta, visszavette a fotót, és ott hagyta a pénzt a lánynak.

A másik bárpult elsősorban a rumokra koncentrált. Déltengeri hangulatú kis épület, bambuszból és pálmalevelekből. Frankié itt is a pultra tett egy halom pesetát, de a pultoslány nem vette észre. Francba. Még háromszor próbálkozott a modellarcú, pultosnak tűnő csajokkal, de nem járt sikerrel. Aztán az egyik srác, aki leszedte a poharakat, végre tudott neki segíteni. Azt mondta, látta a lányt, fehérben van. Bement a klubba a haverjaival, úgy fél órája, amikor DJ Altro elkezdett zenélni.

Frankié bement a klubba ... teljesen más világ fogadta. Kint minden légies és könnyed volt, itt viszont szirénák, lüktető basszus és stroboszkópok uralkodtak. Olyan volt, mint a londoni izzasztókamrák, amiket Frankié igyekezett elkerülni. Egészen egyszerűen nem értette, hogy ez miért jó. Egy rakás drogos idióta istenít egy igazi seggfejt, akinek annyiból áll a tudománya, hogy le tudja játszani mások zenéit.

Ettől függetlenül azért el lehetett viselni. Némelyik csaj teljesen elszállt. Azt sem tudták, hol vannak. Abban a pillanatban, hogy Frankié a táncterre lépett, hogy átsétáljon, egy szőke csaj ütközött neki, és kiömlött a maradék itala.

- Bocsi - kiáltotta a lány. Zöld és sárga, pillangó alakú haj csatjai úgy lebegtek, mintha el akarnának szállni. A csaj nevetve lábujjhegyre állt, és szájon csókolta Frankie-t. Jó hosszán. - Vidáman, mintha meg se történt volna - kiáltotta a fülébe a hatalmas zajban.

Ja, persze, de azért megtörtént. De ezt nem tudta elmondani neki, mert a lány már eltűnt a tömegben. A DJ beleüvöltött a zenébe. -

Mindenki kurva jól érzi magát? - Frankié átrágtta magát a tömegben, úgy érezte magát, mint egy zsémbes nagybácsi. Nem, ő nem érezte jól magát.

Az izzadság, a cigifüst, a parfüm és a pia összekeveredő bűzén keresztül megpróbálta megfigyelni az arcokat, akik mellett elhaladt. Gyakorlatilag lehetetlen volt. Mindenki táncol, ugrál, izeg-mozog, hogy fogja így megtalálni a lányt?

Ekkor meglátott egy helyet, ami jól jöhet neki. Egy VIP-szektor, szalaggal elkerítve. Néhány megemelt fülke, ahonnan jól lehet látni a táncteret és a színpadot. Tele volt übergazdag partizókkal, akik jointot szívtak, kokóztak, vodkáztak, pezsgőztek. Micsoda vicc! Iszonyú drága már a belépő is, és akkor még mindig sehol sem tartasz.

Két bejárat volt, mindkettőt őrizték. Az egyik oldalon egy fickó, a másikon kettő. Arra ment, ahol csak egy fickó állt. Alacsony srác, fekete bőrkabátban. Látszott rajta, hogy meg tud oldani bármilyen problémát. Frankié úgy vigyorgott rá, mintha legutóbb két perce találkoztak volna. De a kis manus nem ugrott be. Acélerős kézzel megálljt parancsolt Frankie-nek.

- Hol a karkötő?

Jézus Krisztus. Megint egy liverpooli gyerek, ez hihetetlen.

- Elvesztettem.

- Keresd meg!

- Inkább veszek még egyet, he? - Frankié egy ötvenest lobogtatott, de az őr lesajnálóan nézett rá.

- Ezért egy gin-tonikot sem kapsz itt, haver. Menj vissza szépen a parasztnak bárpultjához, ahová tartozol.

Frankié összeszorította a fogát. Kedves. De semmit sem tehetett ellene. Egy másik biztonsági elindult feléjük, érezte, hogy valami nem stimmel. Oké. Francba. Másik helyet kell keresnie, ahonnan nyugodtan körülnézhet.

Kösszépen a semmit, te fasz, akarta épp mondani, de ekkor meglátta a lányt. Tényleg fehérben volt. Nagyon úgy nézett ki, mint a lány a fotón, csak rövidebb volt a haja, de a gólya alakú anyajegy ott volt a jobb szeme felett. Éppen Frankié felé tartott a tánctéren át.

Hatalmas mázli.

21. fejezet

A biztonsági őr eltolta Frankie-t, hogy utat csináljon a lánynak. Két másik lánnyal volt, mindketten talpig felékszerezve, csatakosra izzadva. Inkább nők voltak, mint lányok, nagyjából Frankie-vel egyidősek. Sőt, még idősebbnek tűnt a szemük. Olyanok voltak, mint azok a csajok, akik Riley-nak dolgoznak a kupijában.

- Szia Tanja! - kiáltotta Frankié, amikor a lány odaért hozzá.

- He? - A lány szeme összeszűkült. Volt miből, mert óriási szeme volt. Az arca még sápadtabb volt, mint a fotón, és egykor szép szeme környékét fekete karikák csúfították el.

- Tanja Landy.

- Ismerjük egymást? - kiáltotta a lány.

- Zavar ez a fickó? - kérdezte a biztonsági üvöltve. Kezét még mindig Frankié hátán tartotta, minden pillanatban készen arra, hogy egy mozdulattal lehajítsa a lépcsőn.

- TT - mondta Frankié.

A lány arcán a zavar helyét kíváncsiság vette át. - Már senki sem szólít így.

- Gondolom Kicsi T-nek sem. - Frankié próbált jeleket keresni a lány arcán, melyek a régi kislányra emlékeztetik, de semmit sem talált. Lesoványodott, szétesett arcot látott, mint amilyenek a drogosok, akik néha az Ambassador mögötti kukáknál alszanak.

- Barátod a srác? - kérdezte az egyik lány Frankie-re pillantva. Kelet-európai akcentusa volt.

- Oöö ... igen, de...

De vajon emlékszik rá? Amikor legutóbb egy helyen voltak, amikor Tanja bedrogozva felugrott Jack lakására, akkor Frankié már aludt.

Frankie-nek gyorsan kellett valamit csinálnia, mielőtt a lány elveszíti az érdeklődését. - Persze, hogy emlékszel rám. Legutóbb karácsony előtt találkoztunk. Régebben együtt nyaraltunk - mondta. - Még gyerekkorunkban. Frankié vagyok ... Frankié...

- Frankié James! - kiáltotta a lány, és olyan boldogan mosolygott Frankie-re, mintha azt kiáltotta volna: *Heuréka!* Mintha a világegyetem legnagyobb kérdésére talált volna választ. Átölelte Frankie-t. Te jó ég, mennyire sovány, Frankié érezte a lány csontjait, ahogy visszaölelte. - Laza Frankié James! - kiáltotta Tanja nevetve.

Laza? Ezen még a biztonsági őr is elmosolyodott. Végre levette a kezét Frankie-ről, és az arcáról eltűnt a veszélyhelyzetnek kijáró morcoság.

- Persze, naná, hogy emlékszem. Jacknél találkoztunk, igaz?

- Igen.

- De te ... ó, tényleg, most már emlékszem! Nagyon részeg voltál, ugye? Jack hálójában aludtál.

- Ennyit a lazaságról, igaz?

Hatalmas mosoly ült ki Tanja arcára. - Nem, te attól még laza vagy. A laza bátyó, ami nekem sosem volt. - Megforgatta a szemét. - Nekem másféle báty jutott. Gyere, bemutatlak a többieknek. Szergej! - kiáltotta, miközben behúzta magával Frankie-t a VIP-zónába. A biztonsági csak a fejét csóválta.

Szergej láthatóan ugyanazt a divatot követte, mint a biztonságiak, és ugyanez igaz volt a többi négy sráca is, akikkel egy asztalnál ült. Mindannyian feketében voltak, mint egy csapat pantomimes. A két lány, akikkel Tanja táncolt, rámászott két pasira, akiket ez láthatóan nem igazán érdekelt. Egyikük sem táncolt, és nem is beszéltek. Igen nehéz lett volna kitalálni, hogy mit gondolnak. Szinte mozdulatlanul ültek.

- Italt? - kérdezte Tanja, és egy vörös bőrpuffra mutatva helyet kínálta Frankie-t.

- Oöö, nem kérek, koszi.

- Mennyi időre érkeztél?

- Hát az attól függ.

- Mitől?

Tőled. Attól, hogy milyen gyorsan tudlak elvinni innen. Nem lehet elég gyorsan cselekedni, annyira betegesnek néz ki ez a lány, még inkább, mint az előbb, a diszkó fényeibenél.

- Van pár tennivalóm. És veled mi a helyzet? - A millió dolláros kérdés.

- Hát nem is tudom. Gondolom, addig maradok, amíg érdekes itt lenni. - A mosolya arról árulkodott, hogy nyár végéig biztosan maradni akar.

- Van hol laknod?

A lány vállat vont. - Ezekkel a sráccal lakunk.

Szergej most közelebb lépett hozzájuk és feléjük fordult. Hallgatózott? Nehéz lett volna megmondani, annyi zaj volt körülöttük. Ahhoz is kiabálni kellett, hogy egyáltalán hallják egymást.

- Ki az a mi? - Duke-ra gondol? Valószínűleg igen, de Frankie-nek ezt nem kell tudnia. Hacsak nem akarja elmondani a lánynak, hogy Riley küldte ide azért, hogy hazavigye őt. De ettől biztosan megijedne. Előbb el kell nyernie a bizalmát.

- Én és a fiúm. Pasim. - Elmosolyodott. - Nem találkoztál vele akkor, ugye? Egy kicsivel idősebb nálam. Annyi lehet, mint te. Mindig is szerettem a nálam idősebb férfiakat.

Mi van? Flörtölni akar? Vagy csak extazyn van? Az biztos, hogy zavartnak látszik.

- Az egyik srác az? - kérdezte Frankié. Egyikük sem hasonlított Duke fotójára.

- Mi? Az oroszokra gondolsz? - Megint a szemét forgatta. - Te jó ég, dehogyis! Ők csak ... nem is tudom ... üzleti partnerek, vagy valami ilyesmi.

Ez hihetően hangzott, mert egyikük sem látszott igazán barátságosnak. Páran közülük nem is ittak, vagy ha igen, akkor igen jól bírták, mert látszólag nagyon jól voltak.

- Duke-nak hívják - mondta Tanja.

Frankié úgy tett, mintha ez a név semmit sem mondana neki.

- Jack ismeri. Mindketten Tommy Riley-nak dolgoznak. Illetve Duke már nem.

Már nem. Hogy érti? Kilépett? Riley-val közös megegyezéssel szerződést bontottak? Na persze. Eltűnt a látókörünkből, ezt a kifejezést használta Riley. Duke tehát lelépett. De miért?

- És ez a hely, ahol laktok, ez közel van? - Frankié reménykedett, hogy nincs messze, mert alighanem ott lenne a legjobb beszélni a lánnyal. Amikor józan. Akkor lenne érdemes elmondani neki, hogy valójában miért van itt. Hogy az apja és a keresztapja otthon akarja látni. És hogy muszáj engedelmessé válnia, a nemet úgysem fogadják el tőle. És hogy Frankié nagyon úgy érzi, hogy Duke igen nagy bajba kerül, ha nem megy vissza azonnal Riley- hoz. Viszont most mindenki őket figyeli, szó sem lehet ilyen témák megvitatásáról.

- Valahol az északi parton van. Nem tudom pontosan, hol. - Megvonta a vállát. - Ezek a fiúk mindenhova elvisznek minket. - Az

oroszkra gondolt. - Egyedül esélyem se lenne odatalálni.

Akkor Frankié sem tud beugrani hozzá.

- Tudsz adni egy számot, amin elérlek? - kérdezte. Az is jó lehet. - Jó lenne kicsit együtt lógni veletek, amíg itt vagyok. Már ha van kedvetek.

- Ja, jó ötlet. Szerintem ti marhára bírnátok egymást. - Kis fekete táskájából elővett egy tollat, és felírta a nevét és a telefonszámát egy gyufásdobozra. Restauranté Ca'n Costa, ez volt ráírva. - Ó, igen, oda is érdemes elmenni - mondta a lány, és Frankié kezébe hajtogatta a kis dobozt. - Duke egyik régi haverja viszi a helyet. Egy *chiringuito*.

- Micsoda?

- Régimódi tengerparti étterem. Náluk van a sziget legjobb tengeri kajája, de csak hajóval lehet odamenni. Csak pénteken és szombaton van nyitva. Alig néhányan tudnak csak róla. Tökéletes hely, ha az ember el akar menekülni a zajtól.

- Szuper - mondta Frankié. - Koszi, majd elmegyek oda is. - Zsebre tette a gyufásdobozt.

- Kérsz egy csíkot? - kérdezte a lány, és elővett egy kis csomagot a táskájából.

- Oöö, nem. Kösz.

Az üvegasztalra szórta a port, és elkezdte csíkba rendezni. Szergej azonban odalépett, és a fejét rázva a lány tenyerére koppintott.

- Nem kellene keresni itt a bajt - mondta, és a biztonságiak felé biccentett.

Tanja megfogadta a tanácsát, bár nem úgy tűnt, hogy az öröket egy kicsit is érdekelné az ilyesmi. Tanja Frankie-re kacsintott, megragadta az egyik barátnője kezét, és együtt elmentek vécére.

Frankié Szergejre mosolygott, de az orosz nem reagált. Frankie-nak nem tetszettek ezek a fickók. Egy kicsit sem. Minél hamarabb elszakítja tőlük a lányt, annál jobb. De mikor? Ma este biztos, hogy nem lesz rá esélye. Egyedül biztosan nem. De mi van, ha ez az egyetlen lehetősége? Mi van, ha holnap nem tudja elérni telefonon?

Eszébe jutott, amit Riley mondott arról, hogy majd össze kell vakarni a lányt a padlóról. Felállt, és a vastag tűzzáró ajtó felé indult.

Azt az ajtót is egy biztonsági őrizte, de miután Frankié bebocsátást nyert a VIP-be, a pasi nem állta útját.

Egy teraszra nyílt az ajtó, ami a parkolóra és a tengerpartra nézett. Néhányan füvet szívtak, asztaloknál ülve beszélgettek. Frankié a terasz végéhez sétált, és elővette a telefont. Itt az ideje hívni a nehézfiúkat, Bob talán tud valamit ezekről az oroszokról. Esetleg azt is, hogy hol laknak. Ha van egy kis szerencséje, akár ma este le tudják rendezni az egész ügyet szépen, simán.

De nem volt szerencséje. Hívta Grew is és Bobot is, de egyikük sem vette fel. Hülye részegek. Jesúst nem volt kedve felhívni. Inkább egyedül próbálkozik, mint hogy az a kiszámíthatatlan idióta legyen az erősítése. Grew-nak mindenesetre hagyott üzenetet. Elmondta, hol van, és mi a helyzet.

Mozgást érzékelt lent a parkoló egyik homályos szegletében, messze a bejáratától. Bizony, bizony, azok ott Kicsi T orosz haverjai, egy csillogóan fényes Rangé Roverben. És ha az autó nem lett volna elég feltűnő, az oroszok mással is felhívták magukra a figyelmet. Öt-hat tinédzser fiú és lány volt velük, mindegyik kapott néhány zacskót, hogy adják el a klub vendégeinek.

Ejnye, szóval ilyen arcokkal lóg Kicsi T. Drogkereskedőkkel. Nagyon sok cucc volt náluk. Frankié megfordult, és Szergejt látta maga mögött, néhány lépésnyire. Cigit szívott, és őt nézte. Vajon követte?

Tanja már ott volt a helyén, amikor Frankié visszaért. Oké, most mit tegyen? Maradjon a lánnyal, amíg a többiek elő nem kerülnek? Ennek van a legtöbb értelme. Ez a Szergej nyilvánvalóan gyanakszik, de akkor mi van? Frankié semmit sem tett, ami miatt lépnie kellett volna. És ha Grew nem is kapja meg Frankié üzenetét, akkor is szerezhethet olyan információt, amivel később újra meg tudja találni a lányt.

De mielőtt visszaült volna a helyére, Tanja talpra ugrott. Frankié megfordult, hogy lássa, kire mosolyog a lány. Két orosz fickót látott, akik Tanja felé jöttek, és egy harmadik srác is volt velük. Zömök, de jóképű pasi, pólóban és farmernadrágban. A feje kivételével minden testrésze ki volt varrva. Ő lesz Tanja hapsija.

Duke.

22. fejezet

Tanja átölelte Duke-ot, és a fülébe súgott valamit. A klubban még mindig óriási zaj uralkodott. Szergej közben az egyik emberével beszélt, aki az előbb még kint volt az autónál. Mindketten nagyon idegesek lettek, és Frankié felé mutogattak a fejükkel. *Mudák.* Frankié még a zajon keresztül is megértette a szót. Tudta is, hogy mit jelent. Seggfej. Szpartak egyik kedvence. Az egyetlen fickó Frankié ismerősei közül, aki többet káromkodik, mint ő.

- Itt is van - mondta Tanja. - Jack bátyja, Frankié.

Duke azonban láthatóan a legkevésbé sem örült Frankie-nek.

- Végül is már találkoztatok - folytatta Tanja. - Tavaly ott volt Jacknél. De akkor elég rossz bőrben voltál, igaz, Frankié?

- Hát, igen.

- És pont erre jártál ma este, igaz? - dörögte Duke manchesteri akcentussal.

- Igen, erre jártam.

- Észrevetted, amikor idejöttem a dizsiből - mondta Tanja.

Duke nagyon megnézte magának Frankie-t. - Ne mondd, és megismerted őt? Ilyen könnyedén?

- Igen.

- Olyan, mint amikor legutóbb találkoztatok, igaz? Amikor beugrottunk az öcsédhez, és te részegen fetrengtél valahol, ugye?

Duke logikusan gondolkodott, és amit mondott, az kezdett átszűrődni Tanja drogtól elhomályosult elméjén is. Lassan Frankié felé fordult. - Mire gondolsz? Mi folyik itt?

- Ki a fasz küldött? - kérdezte Duke, és nagyon közel hajolt Frankié arcához.

- Hé! - Frankié hátrált egy lépést. - Nem tudom, miről beszélsz.

- Gond van? - kérdezte Szergej. Ő is gyorsan reagált.

- Van bizony, bassza meg - mondta Duke.

- Te! - kiáltott Szergej Frankie-re. - Kifelé!

Öten fogták körül, és kivezették a teraszra. Nem volt esélye. Most nem állt biztonsági őr az ajtónál. Senki sem láthatta, hogy kivitték.

Kint sem volt jobb a helyzet. Akik pár perce még kint ültek, mostanra eltűntek a teraszról. Szergej egyik embere becsapta maguk mögött a tűzzáró ajtót. Frankie-ben lüktetett az adrenalin.

Nem állt jól a helyzet, pláne amikor látta, hogy Szergej szétnyitja a kabátját. Bassza meg, egy pisztolytáska. Kikapcsolta a patentot, és Frankié jól láthatta a fegyver markolatát. Szergej biccentett két emberének, akik megragadták Frankie-t. Egy harmadik megmotozta.

Persze hogy azonnal megtalálták a borítékot. Viszont szerencsére nem találtak rá a másikra, mert az vékonyabb volt. Abban volt a rúzsoltos képeslap, és fotók az anyjáról. Szergej kivette a telefont a borítékból, és valamit mormogott oroszul. Nyilván kihallgatta, amikor üzenetet hagyott Grew-nak. Átadta a telefont Duke-nak.

- Nézd meg, kit hívott - mondta.

Duke tetovált ujjával nyomkodta a telefont. - Bob, Jézus... - kezdte el olvasni a rövid, *rendkívül* rövid telefonkönyvet. - Grew ... Grew? Mackenzie Grew? Te gec! - kiáltott Frankie-re.

Remek. Ennyit arról, hogy olyan, mintha az *Uncle embereiben* lennének. Úgy látszik, Bob mégsem ok nélkül volt paranoiás. Duke eldobta a telefont.

- Szergej, ez a személtáda Tommy Riley-nak dolgozik - mondta Duke.

Tanja a legjobb pillanatban érkezett a teraszra.

- Mi a fasz van? - kérdezte Frankie-től. - Mi a fene folyik itt? Hogy érted, hogy Riley-nak dolgozik? Tényleg? Tényleg neki dolgozol?

- Igen - mondta Frankié, mert látta, hogy Szergej kinyitja a borítékot. Nincs értelme tagadni. Egyértelmű, hogy mi következik.

A fénykép bizonyította, hogy a lányért küldték ide. Szergej boldogan mutatta fel a képet.

- De ... de miért? - kérdezte Tanja.

Jó kérdés. Frankié hirtelen rádöbbsent, hogy maga sem tud erre mit mondani. Mert akármi is folyik itt az oroszokkal, az biztos, hogy sokkal többről szól, mint hogy egy keresztapa viszont szeretné látni a keresztlányát és a pajkos kis barátját. Akármibe is bonyolódott bele ez a Duke, az komoly és halálos sztori volt. Frankié nem akart belekeveredni.

- Apád szeretné, hogy hazamenj - csak ennyit tudott mondani. - És Riley is.

- Miatta? - A lány Duke felé biccentett. - Mi van? Azt hiszed, nem tudom, hogy Tommy bácsi megmondta neki, hogy hagyjon engem békén? Hát Tommy bácsi bekaphatja. Szeretem Duke-ot. Igaz, bébi?

- Szájon csókolta a srácot. - És nem vagyok gyerek - fakadt ki. - Senki se mondja meg nekem, mit csináljak. - Előkotort egy csomag cigit a kis fekete táskájából, és véletlenül egy csomag kokain is kiesett.

- Még iskolás vagy - mondta Frankié. Miért is ne? Végül is nem biztos, hogy lesz még esélye beszélni a lánnyal. És nem számít, hogy Duke, Riley és az oroszok mit kavarnak, a kis Tanja mindenképp rossz úton jár. - Vizsgák várnak rád, előtted áll az élet. És mindaz, ami itt folyik ... ez nem vezet sehova. Az apád és Riley csakis azért akarja, hogy hazamenj, mert fontos vagy nekik.

Legalábbis remélte, hogy ez az igazság. Csak remélni tudta, hogy Riley-nak nem az a fontos, amit Duke és az oroszok csinálnak itt. Akármilyen is legyen az.

- Mi? Az a két sakál? - Tanja csinos ajkai gúnyos mosolyra görbültek. - Basszák meg mind a kerten! - A saját apjára mondja, hogy sakál? Frankié látta, hogy Duke szeme megcsillant. Lehet, hogy ő ültette mindezt Tanja fejébe?

Tanja ekkor leköpte Frankie-t. *Leköpte*. Arcon köpte. Érezte, ahogy a lány nyála lecsorog az arcán, és ekkor beugrott egy régi emlék, ő tanította meg úszni Tanját az utolsó közös nyaralás során, ő védte meg Jacktől, aki folyton cikizte az anyajegye miatt. Most döbönt rá, hogy az a kislány már nem is létezik.

Szergej mondott valamit a két orosznak, akik lefogták Frankie-t. Még erősebben hátraszorították Frankié karjait. Vértel profik. Szergej felhajtotta az ingujját.

- Most pedig el fogod mondani, hogy miért küldtek ide - mondta.

Francba. Frankié felkészült, behunyta a szemét és befeszítette a hasizmát. Valójában nagyon jól tudta, hogy semmi értelme. Ez fájni fog. Nagyon fog fájni.

- Hé, mi folyik itt?

Mi a fene? Frankié az ajtó felé nézett. A liverpooli srác volt, a VIP biztonsági őre. Négy társával együtt érkezett a teraszra. Ez most mit jelent? Ezek a srácok is nekik dolgoznak?

Aztán rájött, hogy tévedett. A két orosz elengedte. A többiek is hátraléptek, ami azt jelentette, hogy a biztonságiak nem tartoznak hozzájuk, ők a klubnak dolgoznak.

- Semmi. - Szergej a biztonságiak és Frankié közé állt, és meg sem moccan. Csak mosolygott.

- Nem úgy néz ki, haver - mondta a liverpooli. Tanjára nézett. - Úgy látom, itt valami nem stimmel. Sírtál? Bántanak ezek a fiúk?

- A lány velem van - szólalt meg Duke, és megfogta Tanja kezét.

A biztonsági megrázta a fejét. - Nem téged kérdeztelek.

- A lány jól van - mondta Szergej.

- Nem is téged kérdeztelek - mondta a fickó határozottan. Megint Tanjára nézett. - Téged kérdeztelek.

- Minden rendben - mondta a lány, de a válla remegni kezdett.

- Nem úgy nézel ki. Ami azt illeti, nem is látszol elég idősnek ahhoz, hogy egyáltalán itt legyél. - Egy lépést tett a lány fel. - És hello, ez itt micsoda? - A csomagra mutatott, ami még mindig a lány lába mellett hevert a földön. - Fiatakorú vagy, drogozol, és mindezt egy csapat huligánnal?

- Mi van? - háborodott fel Duke.

A liverpooli nem törődött vele. Az egyik embere máris adta le a drótot a walkie-talkijába. Biztos, hogy jönnek még néhányan. - Tudod, milyen ötletem támadt? Azt gondolom, a legjobb lesz, ha itt tartjuk a lányt, amíg ki nem józanodik.

- Ezt nem tehetitek - mondta Duke.

- Nem? Szeretnéd, hogy inkább hívjuk a rendőrséget?

- Arról szó sem lehet - mondta Szergej, és szétnyitotta a kabátját, hogy a biztonsági őr lássa a pisztolytáskáját.

- Csak nyugi, haver - mondta a biztonsági őr. Lassan felemelte a kezét, és a biztonsági kamerára mutatott.

Szergej oroszul kiáltott valamit, és az emberei gyorsan körülvették Duke-ot és Tanját. Villámgyorsan lerohantak a tűzlépcsőn, egyenesen a parkolóba.

- Halott vagy! - kiáltotta vissza Duke Frankie-nek.

A biztonságiak főnöke a terasz korlátjához rohant, és lenézett. Felbőgött egy motor, gumik csikorogtak, és a Rangé Rover kiszáguldott a parkolóból, majd eltűnt a sötétben. Valahol ott kellett volna várakoznia a taxinak Frankie-re, de már eltűnt. Frankie felvette a telefonját a terasz padlójáról. Úgy tűnt, szerencséje van, és működik.

A megmentő Frankie-hez ment, közben beszélt a walkie-talkijába. - Bocs, főnök. Fegyverük volt. Kénytelen voltam elengedni őket. De a rendszám megvan. - Kikapcsolta a walkie-talkie-t, és végigmérte Frankie-t. - Úgy látom, épp időben érkeztünk, haver.

- Nem is tudom, hogyan köszönjem meg.

- Mi lenne, ha eltűnnél a klubomból, és sosem jönnél vissza? - javasolta a biztonsági, arcán egy félmosollyal.

Frankie abba az irányba nézett, amerre eltűnt a Rangé Rover. Hirtelen eszméletlen fáradtságot érzett. - Gondolom, túlzás lenne kérni egy szívességet - mondta.

- Mi van? Még egy szívesség? Nem elég, hogy megmentettelek egy óriási veréstől?

- Nem tudhatod, lehet, hogy én győztem volna.

A fickó elmosolyodott. - Jimmy - mondta, és kezét nyújtott.

- Frankie. Frankie James. - Kezet ráztak.

- Mire van szükséged? - kérdezte Jimmy.

- Egy taxi kellene. Akinek fizettem, hogy várjon meg, itt hagyott.

- Jól van, maradj itt, hívunk egy taxit. Az egyik srác feljön érted, ha ideér.

23. fejezet

A fekete Porsche kupé előre-hátra száguldott a parkolóban. Aztán megint előre.

Frankié a klub teraszán várt a taxira, és a Porsche arra a kis távirányítós autóra emlékeztette, amit gyerekkorában nyektetett.

Emlékezett arra a napra, amikor tönkrement. Már kifogyóban volt az elem, és Frankié nem tudta időben kikormányozni a bárpult mögül az Ambassadorban. Az örege a pult mögött dolgozott, ivott már, és valamiért idegesítette a kisautó. Frankie-nek még az a hang is beugrott, amit a kisautó adott ki, amikor az apja rálépett a hatalmas lábával, és szinte a földre tiporta.

- Egy kicsit ittasnak tűnik a csaj ahhoz, hogy ezzel próbálkozzon - szólalt meg valaki Frankié mellett. Egy magas pasi volt. Nagyon magas. Aranykeretes Aviator napszemüveg és hozzá illő, arany lamé- nadrág volt rajta. Semmi más. - Hé! - kiáltott le. - Hagyd ezt abba, tönkreteszed a sebváltót!

- Ismered?

- Persze. Jeremy.

- Fura név egy nőnek.

- Nem, az az én nevem. - A fickó mosolyogva nyújtotta a kezét. - Jeremy Algernon Entwhistle - mutatkozott be.

- Frank Antonio James.

Kezet fogtak. - Frank James? Mint a bankrabló?

A vadnyugati banditára gondolt, Jessie James testvérére. Ezt a régi viccet Frankié már ezerszer hallotta.

- Igen. Ezért hívnak a legtöbben Frankie-nek - mondta.

- És jól szórakozol, Frankié?

- Persze. Állati jól.

- Jó. Örülök, hogy ezt hallom. - Egy félig elszívott füves cigit vett elő a nadrágja öve alól. - Van esetleg tüzed?

- Ami azt illeti, van. - Frankié a zsebébe nyúlt, előkotorta a két gyufásdobozt, és mindkettőt Jeremy-nek adta. - Válassz.

- Indigó Blue - mondta Jeremy. - Voltál már ott?

- Nem. Egy törpe adta ezt a gyufásdobozt.

- Á, egy csalogató.

- Egy micsoda?

- Így hívják azokat, akik a nyugati parton dolgoznak, a bárók környékén osztogatják a gyufásdobozokat és a szórólapokat, és próbálják becsalogatni a hozzád hasonló turistákat a klubokba.

- És ez jó hely? Ez az Indigó Blue?

- A legjobb. - Hosszan beleszívott a jointba, és megint elmosolyodott. - Menj el, biztos tetszene egy ilyen szépfiúnak, mint te. Holnap este lesz ott az év legnagyobb bulija.

- Szépfiú?

- Hát igen. Látom, mi van ideírva. - Tanja nevére és telefonszámára mutatott, a másik gyufásdobozon.

- Ja, az. Az egy bonyolult sztori-mondta Frankié, és elvette a dobozt.

- Láttam, hogy volt itt egy kis pittypatty a feketeruhás arcokkal - mondta Jeremy.

Mi van? Ez az ürge is figyelte őt? Nem valószínű, mert nem látszik az arcán különösebb érdeklődés. A parkoló felé nézett, ahol a Porsche már leállt. Biztosan Jeremy is a VIP-szektorban volt, onnan látta, mi történik.

- Elég keménynek tűntek - mondta.

- Igen. Azok voltak. Oroszok. A legtöbben.

- Rohadt külföldiek. Már elnézést - tette hozzá gyorsan.

- Oöö, semmi gond. - Ez a fickó legalább olyan angol volt, mint ő. Nem is lehetett volna angolabb a kiejtése.

- Nagyon utálok, hogy idejönnek, és azt hiszik, itt minden az övék ... mármint, ez egyáltalán nem korrekt, ennek nem így kellene működni egy ilyen szigeten. Sokkal több tiszteletre volna szükség. Az ember figyeljen oda másokra, a hagyományokra, mert itt már régóta ugyanúgy mennek a dolgok...

- Én nem aggódnék emiatt túlságosan - mondta Frankié. Nem tudta eldönteni, hogy mit szívott a pasi, de remélte, hogy csak füvet.

- Nem hiszem, hogy egyhamar visszajönnek. A biztonságiak keményen kidobták őket, esik semmi cicó.

Jeremy elvigyorodott. - Hm. Liverpooliak és leszerelt ejtőernyős kommandósok, végzetes kombináció.

Kommandósok? Akkor Frankié jól tette, hogy nem erősködött, amikor nem engedték be a VIP-szektorba.

Odalent a Porsche napfényteteje elkezdett oda-vissza járni. Frankié egy szőke fejet látott, zöld és sárga pillangókkal. Francba. Menynyi esély volt rá, hogy éppen ez a csaj lesz megint?

- Valaki szólhatna neki - mondta Jeremy.

- Hogy?

- Hogy túl részeg ahhoz, hogy vezessen.

- Biztos vagyok benne, hogy valaki vagy valami szólni fog. Esetleg egy bárány, vagy egy fa, vagy egy autó. - Frankié nagyot sóhajtott. - Vagy én. Attól tartok, én vagyok itt az egyetlen, aki elég józan ahhoz, hogy segítsen neki.

- Egy remek ember - mondta Jeremy mosolyogva. - Egy lovag, ragyogó páncélban. Vagyis vászonban. - Megtapintotta Frankié zakójának gallérját. - És jó minőségű.

- Nos, akkor én le is megyek. Örülök, hogy beszélgettünk - mondta Frankié.

- Én is.

- Szólnál a biztonságiaknak, vagyis a kommandósoknak, hogy már nincs szükségem taxira?

- Meglesz.

Frankié lesétált a tűzlépcsőn, ahol negyedórája Duke és a társai is lementek a teraszról.

- Vigyázz rá! - kiáltott utána Jeremy. - A kocsira is, meg a lányra is.

- Oké.

- És ha legközelebb be akarsz menni a VIP-be, csak hivatkozz rám.

- Oké, kösz! - kiáltott vissza Frankié, de nem volt biztos benne, hogy Jeremy egyáltalán hallja, annyira felélénkült a basszus hangja a klubban.

- Tehetek neked egy szívességet? - kérdezte Frankié az autóhoz érve. Az utasoldali ülésnek dőlve a lány szemébe nézett.

- Ismerjük egymást? - kérdezte a lány inkább kíváncsian, mint félénken.

- Nem. Leszámítva, hogy az előbb találkoztunk odabent. Véletlenül kiöntöttem az italom.

A lány lassan végigmérte Frankie-t. - Ja tényleg, a zakós fiú! *Es* utána megcsókoltalak, most már emlékszem.

Fiú? Frankié elmosolyodott. Jó ideje senki sem nézte fiúnak.

A lány elővett egy cigit a Marlboro Lights csomagból, ami a műszerfalon hevert, és egy doboz gyufával ügyetlenkedett. Frankié villámgyorsan benyúlt az ablakon, és felkapta az égő gyufát, ami a lány meztelen combjára esett.

- Köszí - mondta a lány, és izgett-mozgott az ülésben, ahogy próbálta lejjebb tolni rövid szoknyáját, hogy elérjen a térdéig. - Ez fájtna. - Frankié kezébe nyomta a gyufásdobozt. - Adnál tüzet?

Frankié adott.

- Hova próbálsz eljutni? - kérdezte.

- Próbálok? - Egy pillanatig bosszúsnak látszott, de aztán felnevetett. - Hát igen, azt hiszem, igazad van. Nem találok a jó sebességet ezen a vackon.

- Bérelt kocsi?

- Nem, csak nem az enyém. Egy barátom adta kölcsön. Én az automatához vagyok szokva.

Te jó ég, milyen barát ad kölcsön egy ilyen autót? Nyilván olyan, akinek rengeteg fölösleges pénze van. De végül is ez a hely pontosan erről szól. Elképesztő.

- Csusszanj arrébb, légy szíves - mondta Frankié. - Hadd próbáljam meg.

- Nem akarod ellopni, ugye? - kérdezte a lány affektálva. - A barátom, akitől kaptam, nem örülne.

- Annak sem örülne, ha tönkretennéd.

- Igaz. - Megint végignézett Frankie-n. - És veled mi van? Te józan vagy?

- Mint egy bíró.

- És a pia, amit kiöntöttem?

- Víz volt.

Jeremy még mindig a teraszon állt, és integetett nekik. Egy vörös hajú lány csatlakozott hozzá, Jeremy már át is ölelte a derekát.

- A barátod?

- Ki, Jeremy? Nem, most találkoztunk.

A lány megint felnézett a teraszra. Jeremy integetett, és a hüvelykujját mutatta.

- Úgy látom, bír téged. Akkor én is bízom benned.

Bemutakoztak egymásnak. A lányt Sky-nak hívták.

- Ebben az esetben akár haza is vihetnélek. - A lánnyal is jól tenne, és sokkal szórakoztatóbb lenne, mint egy taxiban ücsörögni.

- Oké, de figyelmeztetek, hogy eszedbe ne jusson valami trükk. Sem velem, sem a kocsival kapcsolatban. - A retiküljére tapintott. - Fegyverem van, és nem félek használni - mondta viccelődve.

Franki nem tartotta annyira viccesnek, mert aznapra már elég fegyvert látott. - Ne aggódj - mondta -, nem trükközök.

Beült és elfordította a kulcsot. A motor elégedett bűgással indult be.

- Ahhoz képest, hogy páncélos lovag vagy, elég huncut a mosolyod - mondta a lány Frankie-t figyelve.

- Szeretem a sebességet. - Frankié egyesbe tette a sebváltót, és elindultak a kijárat felé. A terasz felé pillantott, de Jeremy már eltűnt.

- Jeremy ötlete volt, hogy hazavigyelek - mondta.

- Ó, miért nem ezzel kezdted? Ha Jeremy mondta...

- Ennyire okos ez a fickó?

- Hát, okos kell legyen, ha van egy ilyen klubja.

- Ez a hely az *övéi* - Akkor ezért tudott mindent az oroszokról, mert neki dolgoztak a liverpooliak.

- Hát, igen, az övé. Vagyis inkább az anyjáé. - Kihajtottak az útra. Még mindig érkeztek autók a klubba, de a város felé üres volt az út. Franki a gázba taposott, hadd szaladjon a Porsche.

- Az anyjáé? Remélem, nem tudja, hogy a fiacskája milyen ruhában császkál.

- De tudja, és pont nem érdekli, amíg rendes hasznot csinál a fia. Márpedig haszon az van. A tízek közé tartozik, tudod.

- Tíz micsoda?

- Tíz család, akik viszik a szigetet, te buta. A klubok nagy részét olyan nők viszik, akik sokkal hamarabb voltak itt, mint a turisták.

- Miért nők?

- Azért, mert a régi időkben a férfiak a legjobb földeket, amin termelni lehetett, a fiúkra hagyták, a használhatatlan földeket meg, például a partmenti kopár részeket a lányokra. De most...

- Most ők jártak jól, haha! Olyan, mint valami isteni igazságszolgáltatás.

- Jól mondod.

- De ha itt minden a nőké, akkor miért Jeremy vezeti a klubot?

- Ez a vicces az egészben. Azért, mert az anyjának csak fiai születtek. Három. Az egyik angol apától.

- Ő Jeremy.

- A másik kettő meg spanyol apától.

Nos, ez megmagyarázza Jeremy idegenkedését a külföldiektől. Ez itt az ő szigete, és nem szereti, ha felborítják a rendet.

- A Kooks mellett az anyjáié az Indigó Blue is.

- Mondta, hogy holnap este menjek oda. Mert az a legjobb hely.

- Tényleg az a legjobb. - Sky mindentudóan nézett Fran- kie-re. - És én is ott leszek, szóval mindenképp gyere el te is. Ami ott lesz, azt, ahogy itt mondani szokták, a saját szemeddel kell látnod.

Ahogy ezt mondta ... az a kis félmosoly ... biztos lesz ott valami nagyon szórakoztató, és úgy tűnik, ezt tényleg meg kell nézni.

- Lehet, hogy elmegyek.

- Jeremy-nek van néhány szállodája is.

- Hadd tippeljek, a Mandalay is az övé?

A lány meglepődött. - Igen, de azt hittem, nem is ismered.

- Nem is. De kezdem úgy érezni, hogy ő nagyon is ismer engem.

Hirtelen összeállt a kép. Bob kapott egy hívást. Frankié idesietett. Aztán üzenetet hagyott, amiben megerősítette, hogy Tanja itt van. Aztán a biztonságiak éppen jókor értek ki a teraszra, hogy megmentse Frankié-1, és az égvilágon mindent megtettek azért, hogy Tanját elszakítsák azoktól a szemetektől.

Igen, most már érti. Jeremy mindent kézben tartott, és még fuvart is intézett neki. Szinte biztos, hogy ő hívta Bobot korábban azzal, hogy Tanja a klubban van.

- A fiúknak jól megy a soruk, de biztos vagyok benne, hogy ha egyszer megházasodnak, az anyjuk a női vonalat akarja majd tovább vinni.

- És te? Honnan ismered Jeremy-t?

- Ó, ez vicces, mert én régebben az egyik csalogatója voltam.

- A, értem - mondta Frankié. - Mint a lányok, akiket a West Enden lehet látni?

A lány erősen oldalba bökte a könyökével. - Azoknál sokkal faszább voltam. A Privilege-nek meg az Amnesiának dolgoztam, és gazdag gyerekeket csábítottam el a szüleik jachtjáról. Állati jó

voltam, ezért akarta Jeremy, hogy neki dolgozzak. És persze azért is, mert egy vérből valók vagyunk.

Na igen, ez logikus volt. Csak rájuk kellett nézni. Meg a ruhákra, amiket hordtak. Illetve inkább a ruhák hiányára.

- És hová vihetem, hölgyem? - Végre elérték a nagy kereszteződéshez.

- A kikötőbe. Egyenesen előre.

- Ahol becserkészted a gazdag gyerekeket?

- Pontosan.

- Egy hotelbe? Vagy egy bárba, esetleg egy klubba?

- Nem, csak a hajómra szeretnék eljutni.

A Sant Antonit és az óvárost körülvevő utak még mindig zsúfoltak voltak. Szerencsére Sky ismert jónéhány rövidítést. Útközben elmesélte, hogy itt nőtt fel, Ibiza és Mallorcán, ahol az apja él a mai napig.

- Holnap áthajózok Mallorcára - mondta, amikor megérkeztek a kikötő parkolójába.

Frankié már holtfáradt volt, de a szíve hatalmasat dobbant erre a szóra. A zsebében megbúvó borítékra gondolt, arra, amelyiket Duke nem vett fel tőle, benne a rúzsfoltos képeslappal és az anyjáról készült fotókkal. Sky a kezébe fogta Frankié kezét, és finoman maga felé fordította a csuklóját, hogy meg tudja nézni az időt a karóráján.

- Vagyis inkább ma - mondta a lány. - Átjössz velem?

Nem is kellett válaszolnia, az arcára volt írva minden.

- De előbb aludnom kell egy kicsit - mondta Sky. - Gyere, aludj nálam. Te sem látszol valami fittnek...

24. fejezet

- Remélem, van fürdőnadrág is a gatyád alatt!

- He? Mi van?

- Csak mert ha nincs, akkor neked is meztelenül kell úsznod...

Erre már felpattant Frankié szeme. Homályos mozgást érzékelt egy kerek, fényes nyílásban, aztán egy kis kacaj, és a lány eltűnt. Hová? És különben is, hol van egyáltalán?

A hátára fordult, és megpróbált felülni. Nagy hiba volt, a francba, ez fáj. Mindkét kezével a homlokát dédelgette ott, ahol beütötte. A fogát csikorgatta, hogy ne üvöltsön fel fájdalmában. De mibe verte be a fejét? A homályos helyiségben hunyorogva meglátta a fehér bőrrel burkolt plafont, mintegy fél méterrel az ágy felett.

Kintről csobbanást hallott, melyet sikkantás követett. A fényes, kerek nyíláson át semmit sem látott, hiába szűkítette össze a szemét. Örült fáradt volt, sokkal rosszabb, mintha másnapos lett volna. Nem emlékezett rá, hogy valaha ennyire fáradt lett volna.

- Gyere már, mire vársz? - ugyanaz a női hang.

Most eszébe jutott minden. A gyönyörű, részeg lány tegnapról. Akit hazahozott a klubból a hajójába. Aki azt mondta neki, hogy ma Mallorcára akar menni. Kikászálódott az ágyból. Hoppá, ez azt jelenti, hogy...? Ők ketten...? Nem. Arra biztosan emlékezne. És nem is tette volna meg, annyira részeg volt a csaj.

Akárhogy is, furcsa volt, hogy nem emlékszik arra, hogyan kerültek az ágyba. A hajóra emlékezett. Egy gyorsnak tűnő hajó, sőt, inkább motorcsónak, valami örült névvel. Megvan, a *Barbár majom*. Eszébe jutott, hogy leállt a Porschéval a magánparkolóban, ahova kártyája volt a lánynak. Aztán felmásztak a fedélzetre, és a lány kávéfőzött. Aztán még sokáig fent voltak, és beszélgettek, egészen addig, amíg a lány ki nem józanodon. Frankié emlékezett, hogy a lány megnevettette.

Aztán volt egy pillanat. Egy *most talán lehetne* pillanat, de addigra Frankié már nagyon fáradt volt, és fáj a feje az egész estétől. Ez volt az utolsó, amire emlékezett, de arra már nem, hogyan jutottak el az ágyig.

Megint csobbanást hallott, úgyhogy átmászott a kabinon, fel a létrán a fedélzetre. Lassan felért a kormányhoz. Azonnal érezte,

hogy valami nem stimmel.

A picsába, eltűnt a kikötő. És nem csak a kikötő, de az egész rohadt sziget is. Megragadta a kormánykereket, hogy valamibe megkapaszkodjon, mert éltkor érezte, hogy a motorcsónak finoman ring alatta. Körülnézett. Csak a tiszta, kék eget látta, és a mélykék tengert, a horizonton néhány fehér vitorlát. Ettől eltekintve a semmi közepén voltak. Egyedül.

- Gyere, ugorj! - kiáltotta a lány. Sky, ugye? Öt méterre úszott a motorcsónaktól, Frankie-re mosolygott, vizes haja és arca ragyogott a napfényben.

Miért is ne? Frankié elfordult, levetette a nadrágját, a motorcsónak korlátjához ment, és vett egy nagy levegőt. Nem éppen ez a természetes környezete. És a víz itt feneketlennek tűnik. Vannak cápák a Földközi-tengerben? Vagy medúzák? Óriáspolipok? Csak egyféleképpen tudhatja meg.

A víz kalapácsként ütötte meg. Lihegve a felszínre jött, és látta, hogy Sky ott úszik mellette.

- Ugye milyen csodálatos?

- Oöö, igen... - megpróbálta úriemberként nem a lány pucér testét nézni. Vagy legalábbis nem túlságosan nyilvánvalóan. Próbálkozott, de nem nagyon sikerült.

- Kipihentnek látszol. Mondtam, hogy hatni fog az a bogyó.

- Bevettem egy bogyót? - Nem csoda, hogy kiestek dolgok.

- Mindketten bevettünk, de ne aggódj, csak válium volt. Nem mondtam neked, hogy válium, csak hogy elmúlik tőle a fejfájásod, és persze el is múlt.

Frankié kissé bosszúsan megrázta a fejét. Nem volt könnyű mozdulat a vizet taposva, úgy, hogy ne nyeljen be egy kortyot sem. Nem is sikerült.

- Te teljesen absztinens vagy? - kérdezte Sky, miközben átölelte Frankie-t. - Nem iszol, nem szívsz, akkor mit csinálsz?

Innentől fogva nem sok idő jutott beszélgetésre. Úszásra is csak annyi, ameddig eljutottak a motorcsónakhoz. Frankié most először csinálta tengeren. Aztán másodszor. Érdekes, mert Frankié sosem volt oda a hátsó ülésen szexelésért, mert túlságosan szűkös volt neki. De ez a menet itt a motorcsónakon tökéletes volt. Úgy érezte, mintha a vérében lenne. Valószínűleg az apai nagyapjától örökölte, a

fiatalabb Vérszomjas James fivértől, aki a háború alatt vízvezetékyszerelő volt a hadiflottánál.

- Jó érzés - mondta. - Ahogy ringat a víz.

Meztelenül feküdtek a fedélzeten. Sky két palack jéghideg vizet hozott a lenti hűtőből.

- Te is jól megringattál.

- Te is engem. - Frankié oldalra fordult, hogy lássa a lányt. Gyönyörű, zöld szeme volt. - Szóval, elmondanád nekem, hogy hol a pokolban vagyunk?

- A semmi közepén.

- Azt látom. - Mi lenne, ha csak ők kerten lennének? Ha nem lenne itt Grew, Bob, Jézus, Duke és Kicsi T sem. Nyugodtan eltölthetné az időt ezzel a lánnyal, és kívárhatná, hogy merre fejlődnek a dolgok.

- Mi az? - kérdezte Sky.

- Mi?

- Te?

- Én?

- Vigyorogsz.

- Tényleg? - Tényleg. - Csak elgondolkodtam.

- Min?

- Hogy milyen kedves vagy.

- Kedves? - Sky elkámpicsorodott.

- Jól van, nem kedves, hanem szexi.

A lány az ajkát biggyesztette.

- Vicces. Okos - próbálkozott Frankié.

- És még nem láttál szemüvegben.

- Nem. De így a legjobb. Hogy nincs rajtad semmi.

Megcsókolta a lányt. Lassan, érzéken. Annyira jó érzés volt, hogy a legszívesebben örökre így maradt volna, de a lány egyszer csak elhúzódott.

- Félúton Ibiza és Mallorca között, egész pontosan - mondta.

- Tessék?

- Azt kérdezted, hol vagyunk.

- Hű, a fenébe.

- Mi a baj? Azt mondtad, velem jössz.

- Igen, tudom. - Nagyjából emlékezett, hogy ebben maradtak. Körülbelül akkor lehetett, amikor bevette azt a rohadt váliumot. Akkor

jó ötletnek tűnt. De vajon Grew mit fog szólni, amikor megtudja? Bevillant még egy homályos emlék. - És azt is mondtad, hogy még ma este visszamész Ibiza-ra?

- Igen, miután felvettem a kaját az esti partimra.

Ez az. Tegnap éjszaka kissé pontatlan volt a lány a munkáját illetően, de úgy tűnt, mintha valami partiszervező lenne. Ma este egy gazdag fickó bulija lesz, amihez Mallorca nagy piacáról szerez pár dolgot.

- Áll még az esti találka? Abban a klubban, amiről beszéltél, az Indigó valamiben? Este, később?

- Indigó Blue, igen ... csak annyi, hogy a pasim is ott lesz...

- Á, értem. - Frankié bólintott. Micsoda idióta volt. Mire számított? Ez csak egy kis kaland volt, olyan, amelyből errefelé ezer is megesik minden éjszaka. De valamiért jobban fáj, mint kellett volna.

- És veled mi a helyzet? Vár otthon valaki, aki fontos neked?

- Van valaki, aki fontos nekem, csak éppen nem vár rám. - Megpróbálta maga elé képzelni Sharont, de nem sikerült. Csak London szürke egét és a betondzsungelt látta, mintha egy teljesen más bolygó lenne.

- Bánhatja.

A lány ráfordult, és óriási lendülettel megcsókolta. Frankié magához húzta a lányt, de ekkor megszólalt egy éles telefoncsörgés a csónak gyomrában.

- Bocsi, lehet, hogy munka. Ne menj messzire! - mondta Sky, és erősen megmarkolta Frankie-t a lába között. - Egy perc, és itt vagyok.

Lemászott Frankie-ről, és lerohant az utastérbe. Frankié nem sokat értett a spanyol beszédből, a kis tankönyve alapján csak egy sört tudott volna rendelni. Lehunyta a szemét, és minden bizonnal elszundított, mert amikor kinyitotta a szemét, hallotta, hogy jár a motor. Sky mellette ült egy hippi poncsóban, és egy bögre kávét nyújtott neki.

- A mindenit, te tényleg egy angyal vagy - mondta Frankié, és felült. Ivott egy kortyot. - És pont elég cukor van benne. Honnan tudtad?

- Nem tudtam. Gondoltam szükséged lesz energiapótlásra a reggeli tornagyakorlatok után.

Frankié elvigorodott. - Ezt jól gondoltad.

- Egy kis kaja is van lent. Nem sok. Csak egy kis kenyér és Manchego.

- M n mi?

- Sajt.

- Gondolom nincs szendvicss t d, ugye? - kérdezte Frankié. - Meglep dn l, hogy milyen finomat tudok varázsolni vele.

- A l ny nem értette. - Mindegy - mondta Frankié. - Kenyér és sajt, tökéletes lesz.

- Gyere, menjünk vissza a kabinba. Nem hiszem, hogy szívesen maradsz itt fent, ha beind tom a kicsikét.  s esetleg valami ruhát is felvehetn l - mondta Sky pajkos mosollyal. - Látom a parti  rs g egyik hajóját, és nem lenne jó, ha lecsukn nak szem rems rt s rt. Lent le tudsz zuhanyozni.

A *kicsike*, ahogy Sky magy r zta húsz perccel később a motor hangját t lkiab lva, képes negyvenöt csomóra nyugodt vízen, és harmincnyolcra hull mosabb időben is, mint most. Frankié tengeribeteg lett, de ezt megtartotta magának.

Ezt jól tette, mert Sky nagyon elemében volt, látszott, hogy imádja ezt a motorcsónakot, és Frankié nem akart szerencsétlennek látszani a maga szárazföldhöz ragadts g val. Érezte, hogy a lány sokkal sokoldal bbnak látja, mint amilyen, és jól esett ebben a szerepben tetszelegni.

- Szóval ez a teljes munkaidős mel d? - kérdezte Frankié.

- A partiszervez s?

- Igen, a szezonban mindenképp. Télen majd minden elcsendesül, és Ibiza szellemv ross  válik.

A messzeséget f rk szve m g egy kicsit gyorsított a gépen. Már annyira gyorsan mentek, hogy Frankié majdnem megkérdezte, nem kell-e bukósisak. De a lány teljesen nyugodt volt, mintha csak a parkban sétálnának.

Frankié megfordult, és látta, hogy a parti  rs g hajója már csak egy pont a távolban. Olyan volt, mint egy emeletes busz ehhez a sportos kis haj hoz képest. Frankié a lányra mosolygott. Nem semmi a csaj! Kíváncsi volt, milyen lehet a pasija, de az biztos, hogy szerencsés fickó.

- És veled mi a helyzet? Üzleti ügyben jöttél? - kérdezte Sky. Levette a napszemüvegét, és nyugodtan hátradőlt.

- Nem, nem igazán. - Nem tudta, hogyan magyarázza el.

- A zakó miatt kérdezem.

- Ja, igen. A szokás hatalma. Nem szoktam sportosan öltözni, mert egy klubot vezetek. Na nem olyan klubot, mint amelyet Jeremy, hanem egy sznúkerklubot.

- Tényleg?

- Igen, olyasmi, mint a pool biliárd.

Sky elmosolyodott. - Tudom, mi az a sznúker. Bár itt nincs rá nagy igény.

- Gondolom errefelé nem gurulnak olyan jól a golyók. A hőség miatt.

A lány felállt, és előre mutatott. - Nézd! - kiáltotta. - Az ott Mallorca. Fél óra múlva odaérünk.

Frankié még mindig nem hitte el, hogy átszökött Mallorcára. De mi lenne, ha ahelyett, hogy Grew miatt aggódik, inkább azon lenne, hogy ne tudja meg? Menjen a fenébe. Majd felhívja, és azt mondja, hogy összejött egy csajjal, és nála ragadt.

A kabinba nyúlt a zakójáért, és kivette a zsebéből a telefont. Nem volt térerő.

- Felejtsd el - mondta a lány. - Nem fog működni, amíg Pálmára nem érünk. De használhatod a rádiót, ha szeretnéd.

- Nem, kösz. Nem sürgős. - Grew még várhat. Amennyit ivott tegnap, könnyen lehet, hogy még alszik. Frankié eltette a telefont. Elővette a képeslapot. Megmutatta Sky-nak. Sosem lehet tudni.

- Mi ez?

- Felismered?

Erősen tartotta a lapot, nehogy elfújja a szél. Nagyon utálta volna, ha elveszíti.

- Úgy nézem, ez az óváros. Talán a Santa Catalina.

- Az hol van?

- A katedrálisról északra.

Frankié a szigetre koncentrált, ami egyre nőtt, ahogy közeledtek. A katedrális nem lehetett eltéveszteni, hatalmas, masszív épület.

Marha nagy, egy ekkora szigethez képest. Palma városa a katedrális két oldalán húzódott, ív alakban. Frankié az iránytűre

pillantott. Ha előttem van észak, a hátam mögött dél... A katedrálisból balra homokszínű házakat látott, rendezetlen kőfalakat és erkélyeket.

- Az a régi vöröslámpás negyed - magyarázta Sky. - Régebben nagyon le volt pukkanva, de egyre több feljövő bár és étterem nyílik benne.

- Ez a nekem való hely. - Olyan, mint a Soho. De mi lehet az anyjával? Lehet, hogy itt él? Ha igen, akkor hogy került ide? Itt telepedett le, jó messze a két fiától?

Sky megfordította a képeslapot. - Ki ez a rejtélyes hölgy? - Visszaadta a lapot, a rúzsfolttal felé felé.

- Azért vagyok itt, hogy megtudjam.

- Ezt hogy érted?

- Ezt egy olyan nő írta, aki régen eltűnt. Valaki, akit szeretnék megtalálni.

- És ennyi az összes nyomod? Egy képeslap? Címed sincs?

- Ennyi.

- Igazi romantikus vagy.

- Nem erről van szó - mondta Frankié, miközben visszatette a lapot a zakója zsebébe. - Nem barátnő, nem is egy ex. Csak egy nő, akiről tudni akarom, hogy jól van. - Nem akart belemenni a részletekbe, nem akarta elmondani, hogy reméli, hogy az anyja írta a lapot, de azt sem akarta, hogy a lány valami rögeszmés őrültnek gondolja.

Sky megint begyűjtötte a rakétákat, és gyorsan közeledtek a part felé. Felvág, gondolta Frankié. Már végtelenül ideges volt attól, hogy itt van, és attól, hogy mit fog itt találni. Majdnem felrobbant.

- Az apám talán tud neked segíteni - szólalt meg hirtelen a lány, és lelassított, ahogy a kikötő közelébe értek, ahol egymás mellett sorakoztak a hatalmas jachtok.

- Az apád?

- Igen, ő az ott. Az a nagydarab fazon, aki egy csákllyával a kezében vár minket.

25. fejezet

Sky nem viccelt, az apja tényleg hatalmas fickó volt. 120 kiló és 185 centi. Alejandro kopasz volt, mint egy dinnye, barna bőrű és bajszos. Olajfoltos atlétát és pálmafás bermuda nadrágot viselt, ami jól láttatta súlyemelő alkatát.

- Ez itt Frankié - mondta Sky, amikor Frankié lelépett a hajóról, hogy csatlakozzon hozzájuk. - *A barátom...*

Alejandro majdnem megnyomorította Frankié kezét. Mintha kitalálta volna, hogy Frankié és az ő kicsi lánya mit műveltek a tengeren.

Aztán ahogy a Club dél Mar bárja felé tartottak egy kávére, Frankié már azon gondolkodott, hogy ki lehet itt a főnök. Mert az biztos, hogy Sky az apja kicsi lánya, és hogy fontosak egymásnak, de Fran- kie-nek nem ment ki a fejéből, amit Sky mesélt előző este arról, hogy errefelé a nők az igazi főnökök, nem a férfiak.

Találtak egy kellemes kis asztalt a klubtagok bárjában, mely a tengerre nézett, és az egyik legcsodásabb kávé tették eléjük, amivel Frankié valaha találkozott.

Sokan beszéltek a fociról a szomszéd asztaloknál, ahol leginkább gazdag spanyolok, németek és britek ültek, valószínűleg elsősorban jachttulajdonosok. Nem meglepő. Ma délután játsszák az Anglia-Spanyolország negyedöntőt, ami biztosan hatalmas meccs lesz.

Annyi minden történt az elmúlt huszonnégy órában, hogy Frankié majdnem meg is feledkezett a meccsről, de aztán hallotta, hogy az egyik asztalnál erről beszélnek az öregfiúk. És eszébe jutott, hogy még nagyobb szarban lesz, mint amilyenben most van, mert Baleár Bob foglalt egy asztalt nekik a tengerparti bárban, és ő biztosan nem fog odaérni.

- Hé, Frankié - mondta Sky, miközben a pincér leszedte az asztalt.
- Hadd mutassam meg apámnak a képeslapot.

Frankié odaadta.

- Nem tudom... hogy is mondják? - szólalt meg Alejandro. - Nem vagyok biztos benne. Mert ezek a bárók ... nem pontosan ismerem fel őket. Ami elég furcsa, mert nagyon jól ismerem a várost. - A lányára mosolygott és a kezére tette a kezét. - De az utca ismerős, azt hiszem, Sky-nak igaza lehet. Közel lehet ide, valahol a Santa

Catalina kerületben. Vagy lehet, hogy La Seu környékén van? - A lányára nézett megerősítésért.

- *La So?* - kérdezte Frankié.

- A katedrális - magyarázta Sky, és a katedrális támfallal megerősített tetejére mutatott, mely uralta a város légterét az öböl mentén.

Alejandro visszaadta a képeslapot. - Oké, azt gondolom, hogy itt kellene kezdened. - A klub környékére mutatott.

Sky váltott néhány szót a pincérrel, aki nem sokkal később egy útikönyvvel tért vissza. A könyv hátuljában lévő térképet kezdték tanulmányozni. Frankie-nek lesz ideje arra, hogy átfésülje azt a területet, amit javasoltak neki, és még bőven visszaérjen a kikötőbe. Sky-jal vissza tud menni a Fehér szigetre, ahogy a lány szokta hívni.

- Oöö, *la cuenta, por favor* - mondta Frankié a pincérnek.

- Természetesen, uram. Máris hozom - mondta a pincér tökéletes angolsággal, és egy kedves mosollyal.

Sky és Alejandro próbáltak nem mosolyogni. Kevés sikerrel.

- Ennyire rosszul mondtam? - kérdezte Frankié.

- Idővel bele fogsz jönni - biztatta Sky.

Frankié az asztalra tett egy adag pénzt, megköszönt mindent a társainak, és elköszönt tőlük. Nekik is bőven volt dolguk. Alejandro épp egy milliomos jachtjának motorját javította, amikor a lány hívta, hogy érkezik, Sky pedig egy rakomány *pata negrátrt* ment - ez valami helyi sonka, mint Frankié megtudta -, és más különlegességekért, melyek kelleni fognak az exkluzív partijához.

Frankié kísértelt a főutcára. Ahogy visszanézett, látta, hogy Sky és Alejandro őt nézik. A lány azt mondta az apjának, hogy Frankié egy barátjának a barátja Londonból, de Frankié nem volt biztos benne, hogy elhitte. Ugyanakkor neki is furcsa volt a férfi. Lehet, hogy hajómérnök, de az a testfelépítés, és a kis pöttyök a nyakán, a karján és az ujjain nehéz időkről árulkodtak. Frankie-t érdekelte a dolog, de biztos volt benne, hogy sosem fog rákérdezni.

A Santa Catalinát megtalálta a hatalmas turistanegyed felé mutató táblák segítségével, ahogy Sky tanácsolta. Bement a gyönyörű, fedett piacra, és rögtön befordult az első sorba. Volt ott minden, halak, húsok, gyümölcsök, zöldségek, az égvilágon minden. A piac körül bárók és kávézók sorakoztak, olyasmi volt, mintha Smithfield

találkozna a Borough Markettel. Öt percet még eltölthet itt egy csodás kávé felett. Cortadót kért, Alejandro is ezt rendelte neki az előbb, *muchos muchos azúcar*. Isteni. Most már tényleg felébredt. Egy boltban vett néhány szelet *pata negrát*. Fekete talpú disznó. Könnyedén hozzá lehetne szokni az itteni élethez. Kár, hogy nem igazi nyaralásra jött.

Hívta Grew-t. Nem vette fel. Nagyon kiüthette magát tegnap. Hagyott neki üzenetet, hogy hívja majd vissza. Aztán elkezdte a térkép alapján szisztematikusan bejárni a környéket, utcáról utcára. Gyorsan izzadni kezdett, ő volt itt az egyetlen idióta, aki öltönyt visel, és nagyon közel állt ahhoz, hogy rövidre vágja a nadrágja szarát.

Minden új utcánál elővette a képeslapot, és összehasonlította azzal, amit lát, de egyik sem hasonlított. Bement húsz-harminc üzletbe is, hogy megmutassa az anyja fotóját, de sehol sem járt szerencsével.

Éttermek, bárók, ruhaboltok, turistaboltok, mindenhova bement. Még a szexboltokba is - ez a város egyre jobban kezdett hasonlítani a Sohóhoz. Közben rengeteg kérdés jutott az eszébe az anyjával kapcsolatban. Lehet, hogy tényleg itt telepedett le? Azért küldte neki a lapot, hogy megdicsérje, amiért segített Jacknek, vagy azért, mert azt akarta, hogy idejöjjön?

Most először kezdett el azon gondolkodni, hogy mit is fog mondani neki, ha valóban sikerül megtalálnia. *Szia Anya. Hogy megy a sorod? Vagy: Köszönöm a lapot, gondoltam beugrók egy puszira. És ő vajon mit fog mondani? Egyáltalán felismerné még az anyját?*

Hirtelen rosszul lett ettől az eshetőségtől. A félelemtől. Akárhogy is igyekezett elképzelni a találkozást, sehogy sem érezte hihetőnek a dolgot.

Ahogy a járdákat rózta, próbálta maga elé képzelni az anyja arcát, de nem sikerült. Csak állóképek ugrottak be, a fotók a falon, csupa beállított póz. És a nevetése, a kis megjegyzései a félórás videóból. Az örege vett egy kamerát egy évvel azelőtt, hogy az anyja eltűnt.

Egyszer csak eljutott a katedrálishoz, ahol angoloktól volt hangos a járda. Angol zászlókkal, angol trikókban mászkáltak, izzadtak, káromkodtak, sört vedeltek. Mindegyik kántálta: *Angli-ii-a, Ang-li-ii-a!* Frankié ebben a pillanatban nem igazán érezte, hogy külföldön

lenne. Persze spanyol zászlókat is látott, az udvarok erkélyein, a bárók ajtaja felett, az ablakokban.

Az órájára nézett. Már dél volt, nem csoda, hogy ennyire izzadt. Szomjas volt, mint egy teve, és éhes is, ezért letért a főcsapásról. A térképén kisatírozta az utcákat, ahova bekanyarodott, és már alig maradt olyan utca, ahol ne járt volna. Mit csináljon? Adja fel, üljön be egy bárba, és nézze meg a meccset? Egy bár, ez hirtelen jó ötletnek tűnt. Egy bár és egy sör. Szinte már érezte is a jéghideg poharat a kezében, és a finom sört a torkában.

Aztán hirtelen megállt. Mi van? Elkalandozott. Keresett egy utcatáblát, hogy beazonosítsa, hol van. Ez nem volt olyan egyszerű, mert az egész utca fel volt állványozva. Óriási munkálatok folytak, de valami így is fogva tartotta, nem tudott elmozdulni.

A szíve hevesen kezdett el verni, ahogy elővette a képeslapot a zsebéből. Várjunk csak egy kicsit! Ha nem vesszük figyelembe az állványokat és a gépeket, akkor nagyon ismerős ez az épület.

Igen. A francba is, ez az! Gyerünk, befelé. Egy kőkút állt a falon, a tetején egy kis manó vagy tündér, és felette a ház három emelet magasan, csinos zsalukkal, igen ez az, pontosan olyan, mint a képeslapon. Megvan, a francba is, megtalálta, teljesen egyértelmű!

Átrohant az utcán, be a legközelebbi bárba. A sarokban üvöltött a tévé, már ment a meccs előtti hadoválás, csak itt nem angolul, hanem spanyolul. Néhány helyi nézte a tévét, cigiztek, kávéztak.

- Helló, haver - szólította meg Frankié az őszülő csapost. - *Senor* - javította ki magát. Milyen jó lett volna, ha francia helyett inkább spanyolt tanítanak az iskolában!

- *Qué?*

Mi? Ezt még értette. - Ezt nézd meg. Ezt! - mondta izgatottan. A képeslapot a bárpultra tette, és az ujjával rábökött. - Ez a bár itt a képen. Ebben vagyunk?

- Itt? - kérdezte a férfi, és a képre bámult. - Itt. *Aquí? Sí. Sí es aquí.*

Sí. Igen. Frankié vigyorogva kinyújtotta a kezét, és amikor a csapos megfogta, akkor szorosán magához ölelte. Hi-he-tet-len! Megtalálta a helyet a képeslapon. De vajon mit jelent ez? Itt lesz a közelben az anyja?

Elővette a borítékot, benne az anyja fotóival. Megmutatta a pasinak, de ezúttal nem kapott választ. Nem ismerte fel. De ez még semmit sem jelent. Nem feltétlenül. Mert a képek minimum nyolc évvel ezelőtt készültek, még azelőtt, hogy az anyja eltűnt.

Frankié megpróbálkozott az anyja nevével, le is írta. Szépen lassan elmagyarázta, hogy ki ő, de a pasi nem értette. Rendben van. Kell keresni valakit, aki ért angolul, és tud fordítani. Sky? Az órájára nézett. Nem, Sky-jal csak három óra múlva találkozik. Kell, hogy legyen valaki más is. Hány üzlet és bár van ezen a képeslapon? Legalább egy tucat. Megköszönte a csaposnak a segítséget, és kiment a bárból.

Be kell mennie az összes bárba és üzletbe.

26. fejezet

Tíz bárba és üzletbe is bement, kiugrott a szíve az izgatottságtól, de semmit sem talált. Találkozott három-négy emberrel, akik értettek angolul annyira, hogy meg tudta értetni velük, hogy azt a nőt keresi, aki a régi képeken van, és hogy itt élhet valahol a környéken, de egyikük sem ismerte fel. Sem a képről, sem a nevéről. De persze az utóbbi semmit sem jelent, mert egyáltalán nem biztos, hogy az eredeti nevét használja.

Össze kellett szednie a gondolatait. Átment az utcán, és talált egy kis éttermet, piros-fehér kockás terítős asztalokkal a bejárat előtt. Tökéletes hely arra, hogy egyen és igyon valamit. Az ablakokban olasz futballereklyék, és egy zászló, amit nem ismert: aranszínű sast ábrázolt rózsaszín és fekete alapon.

Sokan voltak, ami mindig jó jel, és amikor odaért, éppen fizetett és elment egy pár. Minél közelebb ért, annál erősebben érezte a bazsalikom és az oregánó illatát. Pontosan erre van most szüksége, tésztára, pizzára, valamire, amitől jóllakik. A bejárat felett az Al Duomo táblát vette észre az állványok és a hálók takarásában.

- Szabad az asztal? - kérdezte a pincérnőtől, aki épp elkezdte letakarítani az asztalt. Magas, huszonéves nő volt, hosszú, sötét, befönt hajjal, és Sophia Lőrén tekintettel.

- *Sí*, egy pillanat - mondta, és a tányérokat egy tálcára tette.

Lágy és barátságos volt a hangja, de más volt az akcentusa, mint a helyieké. És sokkal ismerősebb is volt a kiejtése.

- Olasz vagy?

- Igen. - A lány kíváncsian mosolygott. - *E tu?*

- Oöo, igen. - Frankié elpirult. - Valamennyire. Az anyám az volt. Még mindig az - javította magát gyorsan. - De én nem tudok sokat olaszul.

- Akkor talán meg kéne tanulnod.

- Igen. Talán.

A lány elmosolyodott. - Akár én is taníthatnálak egy kicsit.

- Oké - felelte Frankié. - Miért ne?

- *Vuoi venire a bere dopo il lavoro?*

- *Vuoi venire a bere dopo il lavoro?* - Frankié nagyon igyekezett, hogy pontosan a lány után mondja.

- Nem rossz.
- Mit jelent?
- Felajánlottad, hogy elviszel egy italra munka után.
- Jó! - mondta Frankié kissé zavartan nevetve. - És mi a válaszod?
- *Ci penseró...*
- *Azaz?*
- Azt mondtam, még meggondolom.

- Jól van. - Viccelődik ez a lány? Frankié nem tudta egyértelműen eldönteni, de a lány halálosan komoly arccal folytatta az asztal leszedését, majd eltűnt a hátsó ajtó mögött.

Egy hasonlóan sötét hajú és barna szemű pincér jött, hogy felvegye a rendelést. A testvére lehet? Korrektül beszélt angolul, és ismertette a napi ajánlatot. Tonhal *carpaccio*, *tagliatelle pomodoro* szarvasgomba olajjal és rukkolasalátával. Frankié elmosolyodott, mert eszébe jutott, hogy az egészet Riley fizeti - és ő nem fogja ebben megakadályozni. Úgy döntött, hogy a fotót is meg fogja mutatni a pincérnek, de előbb eszik, hogy össze tudja szedni magát.

Az étel csodálatos volt. Csak az volt a baj, hogy Frankié boldogan ivott volna valami erősebbet egy diétás kólánál. Villámgyorsan felfalta az egészet, isteni volt. Főleg a szósz, ami egyenesen visszarepítette a gyerekkorába.

- Hogy érted, hogy nem tudod, hol vagy? - kérdezte Grew fél órával később, amikor végre visszahívta Frankie-t.

- Találkoztam egy csajjal, és hazavitt. - Végül is igazat mondott, többé kevésbé.

- Remélem, megadtad neki.

Frankié erre nem reagált. Jobb túllépni ezen a sztorin, nehogy kiderüljön, hogy kamuzik.

- És veled mi van? Hol voltál tegnap este, amikor hívtalak?

- Bebasztam.

- Gondoltam.

Grew nevetett. - Nem baj, úgy hallom, egyedül is egész jól elboldogultál, igaz?

- Ki mondta ezt neked?

- Ne is foglalkozz vele. Egy madárka csiripelte.

Egy nagydarab, vérgazdag hapsi, a szigetet vezető tízek egyikének fia. Aki, ahogy Frankié belegondolt, pontosan olyan

család tagja lehet, amilyenel Tommy Riley szívesen szövetkezik. Igen, valószínűleg így függenek össze a dolgok.

- Igen? És ez a madárka nem beszélt a csapat őrült orosz gengszterről, akikkel ez a Duke és a kis Tanja összehaverkodtak?

- Említett valamit. Mondtam neked, hogy ne bonyolódj bele semmibe nélkülünk.

- Nem volt más választásom. Az a helyzet, hogy ezek nem amatőrök. És akármit is főz ez a Duke, attól tartok, Kicsi T elég nagy veszélyben van.

- Annál fontosabb, hogy mielőbb hazavigyük. És ha már ez szóba került, elég is a csevegésből. El tudod képzelni, hogy mennyibe kerül a főnöknek egy ilyen hívás? Mikor érsz vissza egy kis tanácskozássra? Lassan ide kellene érned, mindjárt kezdődik a meccs.

- Kell még néhány óra.

- Ilyen jól bírja a kicsike? - nevetett Grew. - Jól van, az a lényeg, hogy keress meg, amikor visszaértél. De arra ne számíts, hogy Bob boldog lesz, ha cserben hagysz minket a Rikitik bárban.

A pincérnő nem tért vissza, de a pincér srác is boldogan gyakorolta az angoltudását Frankie-vel. Ő is nagy focirajongó volt. Elmondta, hogy az ablakban lógó zászló az Unione Sportiva Città di Palermo, egy olasz klub zászlaja. Az étterem szicíliai tulajdonosa nekik szurkol. A pincér is szicíliai volt, az apja pedig a tulajdonos régi családi barátja. Nem volt boldog, mert az olasz válogatott kikapott a németektől, és elmondta, hogy a spanyoloknak fog szurkolni a mai meccsen. Ha már ott él Spanyolországban.

- Én is - mondta a pincérnő, és egy spanyol sállal legyintette meg Frankié arcát. Átöltözött. A hagyományos fekete szoknyát és fehér blúzt vörös, kivágott nyakú blúz, háromnegyedes farmernadrág és magassarkú cipő váltotta fel.

- Gondolkodtam, és a válaszom igen - mondta. - Ami azt az italmeghívást illeti.

- Rendben. Mármint, örülök. Azt hittem, már meg is feledkeztél rólam - mondta Frankié, és felállt. - Fantasztikusan nézel ki - tette hozzá. És így is gondolta. Bombázó volt a csaj.

- Köszönöm.

Kissé meglepettnek tűnt a lány. Vagy csak szórakozott rajta? Frankié nem igazodott el a lányon, és azon gondolkodott, hogy nem mondott-e butaságot. Mert mi ez most, egy randi? Ebben sem volt biztos.

Úgy tűnik, a gondolatai kiültek az arcára, mert egyszer csak megszólalt a pincér, félig mosolyogva, félig nevetve.

- Csak óvatosan vele! - intette Frankie-t. - Igazi férfifaló.

- Hülye vagy, tesó - sziszegte a lány, és erősen megütötte a pincér karját, amitől az csak még jobban vigyorgott.

- Oké, mehetünk is - mondta a lány Frankié felé fordulva. - Egy óra múlva kezdődik a meccs, és tudom, hol lenne a legjobb megnézni. De előbb sétáljunk egy kicsit. Mutatok neked néhány érdekességet. Ja igen, a nevem ... Isabella. - Hivatalosan kezét ráztak, és a lány egy kicsit pukedlizett is. - Örülök, hogy megismerkedtünk.

Mi van? Frankié is tud így játszani. Színpadiasán meghajolt, és megcsókolta a lány kezét. - A nevem Frankié James, és szintúgy örülök a szerencsének.

A lány nevetve karon ragadta Frankie-t, és elindultak az utcán. Londonról beszélgettek, a lány elmondta, hogy még nem járt ott, de nagyon szeretne egyszer elmenni. Magáról is beszélt. Kiderült, hogy azért dolgozik itt, hogy a spanyolját fejlessze, mielőtt folytatja az egyetemet Olaszországban. A bátyja szeretne itt maradni, és egy nap saját éttermet nyitni. Mutatott néhány látványosságot, aztán a katedrálishoz érkeztek.

- Gyere be - mondta. - Akkor is, ha nem vagy vallásos. Olyan hűvös van bent, mintha menne a légkondi.

Nem viccelt. Olyan volt, mintha egy hűvös medencébe feküdtek volna egy árnyékos erdőben. Frankié leült az egyik padra a hatalmas boltozat alatt, amíg Isabella bement gyónni. Frankié erre sosem lett volna képes. Egyrészt mert az örege nem engedte őt és Jacket konfirmálni, másrészt amiatt, ami tavaly nyáron történt.

Tudta, hogy megtett bizonyos dolgokat, amelyek nem voltak helyesek, de nem volt más választása, mindenképp segítenie kellett Jacknek. De voltak, akiknek ártott, és ezt soha nem fogja megbocsájtani magának.

- Hiányzik neked valaki? - kérdezte Isabella, miután kilépett a gyóntatófülkéből. Nagyon kedvesnek látszott, olyannak, akinek nem

lehet semmi komoly gyónni valója. De az is lehet, hogy a bátyja igazat mondott, és nem is olyan ártatlan, mint amilyennek tűnik.

- Tessék?

- Gyere velem, és meggyújtunk érte egy mécsest - mondta a lány.

- Á, értem. Igen, rendben. Jó ötlet.

A kis perselyhez mentek, ami mellett piramisban álltak a mécsesek. Frankié bedobta Tommy Riley egyik ötvenesét. Te jó ég, vajon mikor járhatott Riley legutóbb templomban? Pedig ő ír katolikus. De egy templomban alighanem lángra gyúlna.

- Kinek gyújtottál mécsest? - kérdezte a lány, ahogy kiléptek a templomból a vakító napsütésbe.

- Anyámnak.

- Ó, sajnálom. Nem tudtam.

- Semmi gond. - Frankié sóhajtva elővette a borítékot a zsebéből. Az egyik fotót kicsúsztatva, és a lány kezébe adta.

- Örökölted a szemét és az arccsontját - cukkolta a lány, és finoman oldalba bökte Frankie-t. - Nagyon szép. Hogyan halt meg?

- Nem halt meg ... vagyis, azt hiszem, életben van. Elég bonyolult sztori. Meg akartam mutatni a képét neked és a bátyádnak az étteremben, hátha már ... hátha láttátok már, de ... annyira jó volt az étel, hogy elfelejtettem.

Kivette a többi képet is, és a lány kezébe adta az összesét. Elkezdte magyarázni azt, amit a többi helyinek is elmondott. Leültek egy szökőkút mellé egy kőpadra, és Frankié elővette a képeslapot is, amin az Al Duomo étterem utcája látszott.

- Szerinted ezt tényleg ő küldte? - kérdezte végül a lány.

Frankié megvonta a vállát, és összeugrott a gyomra. Minél több embernek mutatta meg a képeket, és minél többen csóválták a fejüket, valahogy annál butábban érezte magát.

- Ezek szerint te sem ismered fel, ugye? A nevét sem?

- Nem, de megkérdezhetem az étteremben, ha szeretnéd. Lehet, hogy az egyik Vaccaro ismeri.

- *Vaccarók.* - ízlelgette a nevet. - Kik azok?

- A tulajok.

A szicíliai családra gondolt, akiről a bátyja is beszélt. - A rokonaid?

- A családjaink nagyon jóban voltak odahaza, Szicíliában. A Vaccarók egy nagy, helyi családot alkotnak itt. Második generációs bevándorlók. Nagyon - hogy is mondják - *influyente*.

- Befolyásosak? - tippelt Frankié.

- Igen, pont ezért jöttünk ide nyáron a bátyámmal, mert tudtuk, hogy találni fognak nekünk valami biztonságos munkát. Mert amellet, hogy befolyásosak, nagyon *potente* is a család, erősek - magyarázta Isabella.

Befolyásos. Erős. Ahogy a lány mondta ezeket a szavakat, és ahogy nézett közben, az az otthonára emlékeztette Frankie-t. Ugyanilyen tiszteletteljes és óvatos módon beszéltek a környékükön a Riley és a Hamilton családról. Vajon ezek az emberek is gengszterek? Valószínűleg igen. De nem baj, bármilyen segítséget hajlandó elfogadni.

- Ők mindenkit ismernek - folytatta Isabella. - Az éttermen kívül van jónéhány bárjuk és klubjuk is, például a Les Roques. Hallottál róla?

- Nem.

- *Les Roques*. A Sziklák. Valószínűleg a leghíresebb hotel a szigeten. Deiában van. A családi rezidenciájuk is ott van, a hegyoldalban. A brit író, Róbert Graves itt adott partikat, legalábbis ezt mondják. - A lány Frankie-re mosolygott. - Róla hallottál, ugye?

- Igen, hallottam - mondta Frankié. - *Én, Claudius*, igaz? - A lánynak leesett az álla.

- Nemcsak jóképű vagy - mondta Isabella mosolyogva, és rögtön el is pirult. - Ha szeretnéd, szívesen lefényképelek ezt a képet, és körbekérdezek.

- Oké. Miért ne? Nagyon jó lenne.

- És persze ez jó ok arra, hogy visszagyere, és meglátogass engem - tette hozzá a lány. - Meglegyezte a fotóval a fiút. - ígérem, vigyázok rá.

- Rendben.

*

Egy Corner Bar nevű helyen nézték a negyedöntőt, egy kis téren a katedrális közelében. A hely zsúfolásig tele volt betelepült külföldiekkel és adrenalinnal. A legtöbb vendég jachtokon dolgozott,

csupa szőke haj és napsütötte, barna bőr. Nem meglepő, hogy már be is rúgtak, mert mindent megittak, ami a kezük ügyébe került. Követték a meccset, felzúgtak a nagy helyzeteknél a kilencven perc alatt, és utána a hosszabbításban is. Mindenki a körmét rágta a büntetők alatt, ahol most az egyszer nem hibáztak az angolok.

Frankié már szinte a zsebében érezte a fogadása nyereményét. Az angol csapat a németek vagy a horvátok ellen fogja játszani az elődöntőt, attól függ, ki nyeri azt a negyeddöntőt. Frankié persze tudta, kinek fog szurkolni.

Gyorsan felhívta az Ambassadort, amíg Isabella kiugrott egy cigire. Egy ismeretlen női hang vette fel. Maxine, mint kiderült. Xandra barátnője. Annyira tele volt a hely, hogy beugrott segíteni a pult mögé. Frankié beszélt pár szót Slimmel, és megkérte, hogy köszönje meg a többieknek, hogy kitartanak. Azt mondta, hogy nagyon sokkal tartozik, amiért viszik a boltot, amíg ő nincs otthon. Fizetni is fog nekik egy nagyobb jutalmat. Megdolgoztak érte ebben a hónapban, az biztos.

Slim átadta a kagylót Jacknek. Elég ittas volt már, de azért megkérdezte, hogyan érzi magát Frankié az akciós nyaraláson. Frankié majdnem kibökte, hogy hol van, és hogy mit csinált ma. El akarta mondani az öccsének, hogy mennyi mindennel megpróbálkozott, és semmit sem talált, de mi értelme lett volna? Jack úgymint csak azt mondta volna, hogy megőrült, amiért még mindig hisz ebben az egészben.

Megkérdezte tőle, hogyan gyógyulnak a sebei, és hogy kikkel van. Korábban megkérte Szpartakot, hogy kőkeményen figyeljen Jackre, amíg ő vissza nem ér. Jack azt mondta, hogy sokat van az orrossal, és Frankié úgy érezte, legalább ezügyben megnyugodhat. De még így sem tudott megfeledezni arról az üzenetről, amit a szélvédőjén talált. Jackre és a tavalyi ügyre vonatkozott? Az a szemét Dougie Hamilton küldte? Vagy valami régebbi dologról van szó? Lehet, hogy Frankié azzal, hogy itt van Mallorcán, veszélyt hoz valakire?

Visszakísérte Isabellát az Al Duomóba, mert a lánynak este hatkor kezdődött a műszakja. Telefonszámot cseréltek, és Frankié azt mondta, hamarosan keresni fogja, és arra kérte a lányt, hogy hívja, amint megtud valamit a fotóval kapcsolatban. A lány finoman megcsókolta az arcán, amikor elköszöntek egymástól. Frankié az

utca sarkáról visszapillantott, és látta, hogy Isabella még mindig az ajtóban áll, és meg mert volna esküdni, hogy mosolyog.

27. fejezet

Sky-jal kevéssel nyolc után értek vissza Ibizára. Ezúttal nem volt semmilyen közjáték, még úszkálás sem. Sky olyan tempóban nyomta a motorcsónakot, hogy Damon Hill is megirigyelte volna.

A nap már lemenőben volt, mire a kikötőhöz értek. Az ég alja rózsaszínben égett, kezdődött egy újabb este Ibizán. Frankié a mólóra lépett a csónakból, két kötéllel a kezében, melyeket Sky adott neki. Sky két vasgyűrűre mutatott, Frankié ezekhez erősítette a köteleket.

- Jó lesz? - kiáltotta Frankié, hogy a motor hangjától hallani lehessen.

De Sky már eltűnt a csónak belsejében. Nagyon sietett, hogy minden finomságot, amiket hűtő táskákban hozott át Pálmáról, eljuttassa a hamarosan kezdődő parti helyszínére.

Egész úton kimérten viselkedett vele, mintha meglátta volna Frankie-t Isabellával mászkálni a városban. Nem mintha bármi is történt volna. Igaz, Frankié nem tudta kivenni a fejéből a lány ígésző szemét.

- Akarod, hogy hívjak neked egy taxit a városba? - ajánlotta Sky, és visszamászott a kormányhoz. Időközben egy laza selyemruhába bújt, amit a derekánál fogott össze egy övvel.

Ezek szerint már szó sincs a Porschéről. Frankié azonban így is nagyon sokat köszönhetett a lánynak, még akkor is, ha ez a kis túra Mallorcára végül is semmit sem oldott meg.

- Nem, kösz - mondta Frankié. - Inkább sétálok.

A lány rámosolygott. Ez jó mosoly volt. Frankié rájött, hogy csak paranoiás volt. Sky nem látta Isabellával, nincs benne semmi rossz érzés, csak iszonyatosan sok dolga van. És talán egy kis büntudatot is érzett a hapsija miatt. Frankié úgy tudta, hogy együtt dolgoznak, és nemsokára találkoznak. Itt az ideje, hogy lelépjen.

- Remélem, a barátaid nem nagyon idegesek - mondta Sky.

Beszélt róluk egy keveset. Legalábbis előadott egy sztorit. Kellott valamit mondania, nehogy a lány azt higgye, hogy valami bolond, aki egyedül bolyong itt. Azt mondta, néhány haverjával jött, hogy a napsütésben nézzék a focimeccseket.

- Nem lesz gond velük, kedvesnek kell lenniük velem - mondta Frankié. - Amikor legutóbb beszéltem velük - mielőtt elindultak Mallorcáról úgy tűnt, hogy kell majd nekik valaki, aki összeszedi őket.

Grew már elég részegnek tűnt a telefonban. Remélhetőleg már ágyban lesz, mire Frankié hazaér, és végre aludhat egy jót.

- Figyelj, szeretnék megköszönni mindent. Én mit tehetek érted? Erős napod volt. - Frankie-vel is sok minden történt. Kellemes dolgok is, de csalódás is volt közte.

- Maradjunk kapcsolatban - mondta a lány.

Már korábban telefonszámot cseréltek. - Jól van.

- Ki tudja, lehet, hogy hamarabb összefutunk megint, mint gondolnánk.

Lehet. Egy ilyen szigeten bármi megtörténhet.

*

Grew a Mandalay Hotel recepcióján várta Frankie-t. Jesús is vele volt, napszemüvegben, és rosszalló arckifejezéssel nézett Frankie-re. Biztosan felzaklatta a focimeccs.

- Nahát, nahát, kalandozó barátunk hazatért. - Grew alaposan végigmérte Frankie-t. - Dolgozni jöttünk ide, öregem.

Frankié nem reagált. Grew egy söröskorsóba kapaszkodott, Jesús zsebéből egy spangli lógott ki, és vérben úszott a szeme.

- Hogy hívják a szerencsés hölgyet? - kérdezte Grew.

- Cielo - felelte Frankié.

- Cielo?

- Igen. Spanyolul eget jelent. - Ezt a kis spanyolkönyvből tanulta. És még gyerekkorában, amikor az iskolai ügyekben hazudoznia kellett az öregének, azt tanulta, hogy minél kisebbet hazudjon, annál kisebb a lebukás esélye.

- Helyi csaj, ilyen névvel?

- Ja.

- Szép hely, igaz?

- Ja.

Grew az asztalnál álló üres székre mutatott. - Meséld el kicsit részletesebben, hogy mi a frász történt tegnap este.

Frankié elmondott mindent onnantól, hogy bejutott a Kooks VIP-szektorába. Aztán levonta a következtetést. - Lényeg a lényeg, már ami azt illeti, amiért Tommy engem ideküldött, hogy Kicsi T nem akar hazamenni.

- Szóval tudtál vele beszélni, mielőtt...

- Mielőtt úgy döntöttek, hogy a szart is kiverik belőlem.

- És mielőtt a biztonságiak előkerültek, hogy megmentsek a seggedet.

- Így van. A ti embereitek. Vagy legalábbis a haverotok, Jeremy emberei.

- A, szóval rájöttél. - Ezzel lenyűgözte Grew-t. - Valóban, ő a *mi barátunk*.

- Duke egyértelművé tette, hogy ti legalább annyira keresitek őt, mint a lányt - tette hozzá Frankié.

Grew arca befeszült. - Az nem rád tartozik.

- Leszámítva, hogy tegnap este az oroszok majdnem átrendezték az arcomat - mondta Frankié kimért mosollyal. - Jó lett volna, ha tudok erről az eshetőségről, és nem csak annyit osztotok meg velem, hogy egy kislányt kellene figyelmeztetni, hogy hagyja el a krapekját.

- Jól van, értelek - mondta Grew. - És igen, igazad van. Ahogy azt érezhetted a főnök szavaiból, nem igazán elégedett Duke ténykedésével.

- Mit csinált?

- Az tényleg nem tartozik rád. Az az igazság, hogy mi sem tudjuk pontosan, mire készül ez a pöcsfej, azt meg végképp nem tudjuk, az oroszok hogyan jönnek a képbe. A tegnapi felbukkanásuk előtt nem hallottunk róluk.

Jól van, ezek szerint nem dobták oda Frankie-t egyenesen a farkasok elé. Ettől egy kicsit jobban érezte magát.

- *Fortuna...*

- Mi?

- *Fortuna* - ismételte meg Jesús. Ez volt az első szava, mióta Frankié megérkezett. Furcsán folyt ki a szájából a szó, mintha ő is beivott volna. Frankié nem hitte el, amit ezek kerten művelnek. Szigorú szabályokat fektetnek le, miközben pocsolya részegre isszák magukat.

- Mit mondasz? - kérdezte Frankié, mert nem értette, mit akar a spanyol.

- Szerencsés - mondta Jesús, lassan ingatva az ujját. - Nagyon, nagyon szerencsések vagytok. A gyengébb csapat jutott tovább.

- Ó, istenem, a fociról beszélsz? Jól kikaptatok.

Grew rágyújtott, ezzel próbálta elrejteni a mosolyát. Nem sikerült.

- Szerinted ez vicces, Grew? - kérdezte Jesús.

- Nem, haver. Egy kicsit sem.

- Szerintem tragédia.

- Nem tudtam, hogy Bee Gees rajongó vagy - szólalt meg Frankié.

De a poén elkerülte Jesús simára borotvált fejét.

- Jól van, elég a hülyeségből - mondta Grew. - FigyeljeteK rám, mind a kerten. A rossz hírek mellett úgy néz ki, hogy jó hír is van.

- Mire gondolsz? - kérdezte Frankié.

- Arra, hogy itt az ideje vigadni - felelte Grew.

- Mi van?

- Itt az ideje jól bepiálni. Ma nyitja meg a szezonT az Indigó Blue. Aki egy kicsit is számít, vagy úgy érzi, hogy számít, az ott lesz. Remélem, Kicsi T és Duke is.

És nem csak ők. Hanem Sky is. Mit is mondott tegnap este az Indigó Blue-ról? *Ami ott lesz, azt, ahogy itt mondani szokták, a saját szemekkel kell látnod.* És úgy néz ki, látni is fogja.

- Nézzétek, szerencsénk van. - Grew a zsebébe nyúlt, és elővett három karszalagot. - VI P-jegyek. Húsz perced van Frankié, hogy elkészülj, mert fél óra múlva indulunk.

Ennyit a korai lefekvésről. Úgy tűnik, csak most kezdődik el igazán a mai nap.

28. fejezet

Az Indigó Blue már tele volt, mire odaértek. Kígyózó sorban álltak az épület körül a kiglancolt, félig meztelen partiarcok, akik már nagyon be akartak jutni. A Kooksban tegnap este hippi hangulat uralkodott, itt viszont éppen az ellenkezője. Sokkal városibb arcok gyűltek össze, olyanok, amilyenekhez Frankié hozzászokott a Sohó-ban péntek esténként.

Baleár Bob egyenesen a sor elejére gázolt, fekete puhakalapban és egy elképesztően rikító Hawaii ingben. Nem a plebsz sorának elejére, hanem a VIP-vendégek részére fenntartott sor elejére ugrott. A sorban állók morgolódtak, Bob váltott néhány szót a biztonságiakkal, és máris bebocsátást nyertek a klubba. Bob nem hazudott, tényleg mindenkit ismert a szigeten.

Négyen négyfelé mentek, hogy átfésüljék a helyet, ami nem volt egyszerű feladat. Először is azért, mert az Indigó Blue 8000 vendégre volt kialakítva. Másodszer azért, mert valójában nem is egyetlen klub volt. Volt egy fő helyiség, valamint számtalan kisebb terem, mindegyikhez külön bejárat és külön hangulat. Még szerencse, hogy Bob karszalagjainak köszönhetően mindenhova bejutottak.

Nem csak ők négyen keresték Duke-ékat. Az összes biztonsági, és néhány csalogató is kapott fotót a keresett személyekről. Fél órával később Grew úgy döntött, hogy az lesz a legjobb, ha beülnek az egyik jobb VIP-szektorba, és várnak. Ha Duke megjelenik, minden bizonnyal elég hamar tudni fognak róla.

Frankié rengeteg vizet ivott. A zenétől szét akart esni a feje. Ugyanolyan ismétlődő szarság volt, mint előző este, és ugyanúgy zúgott tőle a füle. Frankié már nagyon unta ezeket az ugrándozó hülyéket, és szeretett volna elmenni aludni.

A hangzavar láthatóan nem zavarta a többieket, ők nyugodtan ittak. Úgy látszott, remekül érzik magukat - sokat járkáltak a vécére. Frankié nem volt biztos benne, hogy jó ötlet bedrogozva várni Duke-ot és az oroszait. Ezt fel is vetette Grew-nak és Bobnak, de azt mondták neki, minden oké.

Aztán egyszer csak azt érezte, hogy a lába elkezd ritmusra járni. Hirtelen nem is tűnt annyira szörnyűnek a zene. És az emberek sem

tűntek olyan borzalmasnak, nem is tudta, eddig mi volt a baja velük. Csak jól érzik magukat, miért lenne ez probléma?

Aztán egyszer csak a gyomrában érezte, hogy valami nem stimmel. Úgy vágott bele, mint egy ágyúgolyó. Jézusra nézett, aki vigyorgott. Sőt, inkább nevetett.

És ekkor értette meg, hogy mi történt.

- Mit csináltál, te faszkalap?

Jézus összeráncolta napbarnította homlokát. - Nem tudom, miről beszélsz.

- Ne hazudj nekem! - Frankié újabb hullámát érezte annak az anyagnak, ami benne dolgozott. Ez sokkal erősebb, mint a kokó. - Mit adtál be nekem? Tettél valamit a poharamba, igaz, te bunkó?

Jézus összevonta a szemöldökét, és az asztalra nézett. - Ó, ne!

- Mit ne?

- Azt hiszem, ez rossz lesz. Fejed tetejére fogsz állni.

- Balfasz! - kiáltotta Frankié, és az asztal fölé hajolva megragadta Jézus torkát.

- Ezt nem tenném a helyedben, *barátom* - mondta Jézus, összeszorítva a fogait.

- Barátod? Nem hiszem, hogy tudod, mit jelent ez a szó.

Jézus furcsamód mintha tényleg megbántódott volna.

De Frankié nem dőlt be neki. - Mit adtál be nekem? Mondd el, te köcsög!

- Mi folyik itt? - kiáltotta Bob, és elkapta mindkettőjüket. Megpróbálta szétválasztani őket, de nem sikerült.

Egy kopasz biztonsági is előkerült.

- Kösz, haver, hagyj minket, megoldom - mondta neki Bob.

Frankié erősen megszorította Jézus gallérját. - Ez a szemédáda bedrogozott - mondta.

- Mit csinált?

- Drogot adott nekem.

Jézus villámgyors mozdulattal kiszabadította magát Frankié kezei közül. Talpra ugrott, és egy pillanat alatt az asztalhoz nyomta Frankié fejét.

- Jól van, elég. Hagyjátok abba! - kiáltotta Bob.

- Halott vagy! - sziszegte Frankié, aki sikertelenül próbált kiszabadulni a spanyol szorításából.

- Véletlen volt! - mondta Jézus.
- Hazudsz!
- Nem! Idenézz!

Jézus megpörgette Frankie-t, olyan volt, mint egy dzsúdós dobás. Frankié nem gondolta, hogy ez a marha ennyire erős. Egy kanapén kötött ki, és azonnal megfordult, hogy felugorjon. Ekkor látta, hogy Jézus nem akarja védeni magát. Az italára mutatott kétségbeesetten.

- Nem hazudok - mondta. - Elvetted az italom, ez az enyém volt.

Frankié az asztalra bámult. Bassza meg, igazat mondott. A pohár vize érintetlenül állt az asztalon, de a másik pohár üres volt. Az volt Jézusé.

Ekkor ért vissza Grew, és Bob súgott valamit a fülébe.

- Hoppá! - kuncogott Grew, és leült, hogy megnézze a hatást.
- Mi a frász van veled? Szerinted ez vicces? - ordította Frankié.

Aztán megint érezte a hullámot. Mi is volt ez? Nem lehet máshogy megfogalmazni, egy örömhullám ment át rajta, megbizsergette a gerincét, az egész teste rázkódott a gyönyörtől.

- Mi volt benne? - kérdezte bosszúsan Jézustól. - Extasy?

Annak idején Frankié is kipróbálta az extasy-t, de csak akkor, amikor már eleget ivott. De most valami sokkal erősebbet érzett.

- MDMA.
- Micsoda?
- A legjobb cucc. Tiszta. Semmi szarság.

Tiszta. Ja, Frankié látta, hogy a spanyolnak ez jön be. Csak rá kellett nézni. Mindene csillogó tiszta volt. - De hogyan? Miért? - kérdezte Frankié, most már nem annyira mérgesen, inkább kíváncsian.

- Általában meg szokták enni. Én jobban szeretem feloldva. - Jézus a biztonsági őr felé nézett. Látta, hogy nem figyeli őket, és elővett egy origami békát. Széthúzta a lábait, és Frankié egy adag sárosnak tűnő kristályt pillantott meg. Jézus megnyalta az ujját, belenyúlt a békába, majd lenyalta a cuccot az ujj áról.

- Olyan íze van, mint a halálnak - mondta eltorzult arccal. - Próbáld ki nyugodtan.

- Oöö, nem - utasította vissza Frankié. - Ez aztán a közvetlen értékesítés. Lehet, hogy ebből kellene megélned. - Elnevette magát.

Állati nehéz volt mérgesnek lenni, amikor ennyire zseniálisan érezte magát.

- Bocs - mondta Jesús -, haver - tette hozzá.

Egymásra néztek, és Frankié érezte, hogy a szája széles mosolyra húzódik.

- Mi olyan vicces? - érdeklődött Grew cigire gyújtva. Azok kerten épp kezet ráztak.

- Semmi. - Frankié a cigisdoboz felé nyúlt. - Nem gond, ha megváglak egy cigivel?

- Azt hittem, leszoktál.

- Igen, de tudod... - Meggyújtotta a cigit, és mélyen leszívta a tüdejébe a füstöt. Isteni volt. - Ha Rómában vagy...

- Ibiza - javította ki Jesús.

Erre mind a ketten nevetni kezdtek, Jesús és Frankié is. És nem tudták abbahagyni.

Frankié nem emlékezett rá, hogy mikor érezte úgy, hogy jó ötlet lenne táncolni egy kicsit, és arra sem, hogy mikor vette le az ingét. Mindkettő remek ötletnek tűnt, mert iszonyú meleg volt, és szuper volt a zene. *Zsír*, ahogy Jack szokta mondani. Frankié úgy érezte, bunkó volt az öccsével, amikor a bulikről beszélt neki. Most azonban végre mindent megértett.

Arról nem is beszélve, hogy hirtelen az ölekezésnek is sokkal több értelmét látta. Ezzel a lánnyal, aztán azzal a fickóval, még akkor is jólesett, ha nem is hallotta, mit mondanak. Úgy érezte, az egész teste egy hatalmas kamrája a visszhangoknak. Üvöltött és lüktetett a basszus a hatalmas DJ-pult körül elhelyezett hangszórókból. De kit érdekel? Mit számítanak itt a szavak? Mindenki boldog, és együtt táncol. Csak ez számít, hát nem igaz?

Az egyik srác arcon csókolta. Hé, nyugi, haver. De igazából ez sem számít, nem igaz? Egy lány megfogta a kezét, és bevezette a tömeg mélyére. Összekavarodtak az arcok. Dübörgött a basszus. Frankié nem tudta volna megmondani, hogy mióta van ott.

Vízre volt szüksége, ezért elindult a bárpult felé. Valahol eltűnt mellőle a lány. De nem számít, le van szarva. Talált egy másik csajt, akinek jeges víz volt a kezében. Frankié felhajtotta a vizet, de nagy része a mellkasán folyt végig. Eszméletlenül jó érzés volt. Aztán a pultos megkérdezte, hogy mit akar inni. Frankié meghívta a lányt egy

gin-tonikra, és magának is vett egyet. A víz csak jólesett, de a pia hihetetlen élmény volt.

Jesús is jól érezte magát. Frankié arra gondolt, hogy talán rosszul ítélte meg a srácot. Az előbb nevettek egy jót, és azóta sokkal lazább lett. Frankié meglátta a lányt a táncterről, és odaintette az asztalukhoz. Nemsokára húsz-harminc arc volt körülöttük, és mindannyian táncoltak. Grew egy helyi fickóval beszélgetett, Bob az asztalon állva üvegből ivott pezsgőt. Frankie-t és Jesúst visszahúzták a tánctérre.

Az egész tömeg együtt mozgott, és Frankié is velük. Állati jól érezte magát, soha többé nem akart hazamenni.

Forgolódott, táncolt, magasba emelte a karját, nézte, ahogy felgyorsul, aztán lelassul. Arcok és testek villódtak a stroboszkóp fényénél. Aztán ott volt a lány. Tényleg ő volt az? Tényleg őt látta? Franca.

Egy puffanás.

Frankié zuhant. Mintha egy szikláról esett volna le. Mintha kihúzták volna alóla a basszust. Hirtelen semmi sem volt fontos, semmi sem volt valóságos. Ellökte magától azt, aki mellette állt, és ölelgette őt. Éppen Jesús volt az.

- Ő az! - kiáltotta Frankié.

Jesús azonban csak vigyorgott, vállat vont, a fülére mutatott, hogy semmit sem hall, és hátat fordítva tovább táncolt. Frankié visszafordította, két ujjával a saját szemére mutatott, aztán abba az irányba mutatott, amerre ő is nézett. Hogy Jesús is arra nézzen. Aztán ... ó, igen ... a spanyol arca teljesen elváltozott.

Mert Jesús is meglátta Kicsi T-t.

29. fejezet

Vagyis látta *őket*. Nem csak Kicsi T bukkant fel. Vele volt Duke is, meztelen felsőtesttel, tetoválva, mint a kibaszott Rettenthetetlen. Az oroszok viszont szerencsére nem voltak velük.

És most, hogy megtalálták őket, mi legyen? Frankié tegnap már próbált beszélni a lánnyal, de nem járt sikerrel. Semmit sem ért el, semmi sem változott. Ma miért hallgatna rá a lány?

De nem számított, hogy Frankié mit gondol, mert Jesúsnak egyértelműen volt ötlete, és már akcióba is lendült. Elkapta Duke-ot hátulról, a nyakánál fogva, és a jobb karját keményen hátraszorította. Duke arcára kiült a fájdalom. Jézus elkezdte vezetni maga előtt, mintha a csávó kerekeken gurulna, be a tömegbe, és eltűntek.

Jézus villámgyorsan haladt előre, de hátranézett, hogy Frankié követi-e. Frankié ekkor jött rá, hogy a színpad mögötti ajtó felé száguldanak azok kerten. Épp elhaladtak a hangszórók mellett, ahol Baleár Bob bratyzott néhány biztonsági őrrrel. Sosem árt egy kis erősítés.

Frankié a kelleténél egy másodperccel később vette észre az orosz, aki bal oldalról úszott be a képbe, Jézus mögé lépett, és egyik karját a nyaka köré tette, a másikkal pedig még szorosabbra fogta a spanyolt. A klub sarkában, egy megvilágítatlan helyen kapta el, ahol senki sem látta őket, még Bob sem. Jézus teljesen megmerevedett, és Frankié ebből tudta, hogy a rohadéknál kés van.

Frankié felkapott egy sörösüveget az egyik polcról, miközben a basszus egyre hangosabban löktetett a mellkasában. A füle sípolt, aztán pukkant egyet. A francba. Megint kezdődik. Az MDMA megint hatni kezdett, és Frankié mintha lebegett volna.

Pedig most nagyon fontos lenne koncentrálni, mert most dől el minden. Feltűnt még egy orosz, és Frankié felismerte Szergejt. Az a tetű a pisztolyával, aki meg akarta veretni tegnap este. Menj a picsába haver, most én jövök.

Frankié villámgyorsan a szemétláda elé ugrott. Meglepetés, te görény! Ütésre lendítette a karját, de elvétette. Elvesztette a kontrollt. Akkorát csapott a levegőbe, hogy majdnem elesett, de talpon maradt. A következő pillanatban meglátta Szergej öklét. Kitért

előle, és fejbe csapta az orosz a sörösüveggel. Telitalálat. A személtáda a fejét fogva összeesett.

Frankié körülnézett, merre van Jézus. A másik orosz még mindig sakkban tartotta a spanyolt, de nem vette észre Frankie-t. Frankié közelebb settenkedett, de aztán megállt. Mert, a francba is, mit fog csinálni? Kés van az orosznál. Nem támadhatja meg, mert a rohadék meg fogja vágni Jézust.

Megfordult, hogy hívja Bobot. Ekkor egyszer csak fehér fény villant, a talaj kiment a lába alól, és a feje nagyot koppant a ragadós, fekete padlón. Csizmák talpát érezte a tarkóján és a hátán. A szemetek! Sikerült elkapnia az egyik lábat, és olyan erősen rántotta meg, ahogy csak tudta. Sikerrel járt, mert a láb engedett, és Frankié egy nagy kiáltást hallott.

Támolyogva talpra állt, és átkozta magát. Miért kellett ennyit innia? Emberek repkedtek körülötte, a biztonságiak és az oroszok összecsaptak. Duke-ot és Jézust sehol sem látta. Valaki behúzott egyet Frankie-nek, és ő azonnal visszacsapott. Elég volt ahhoz, hogy lelassítsa a támadót, de megállítani nem tudta. Rúgott egy nagyot, de nem talált, és a fenekére esett.

Baleár Bob tört át a verekedők tömegén hatalmas pocakjával. Ki gondolta volna, hogy a 120 kilójával ilyen gyorsan tud mozogni? Teljes testével elsodorta Frankié támadóját, aki épp a fejére akart taposni. Az illető helyből elrepült.

Két fehéringes biztonsági érkezett Bob mögött, mint két angyal. Az oroszokat visszaszorították, és Frankié meglátta közöttük Duke-ot és Tanját is, meg azt a fickót, aki kést szorított Jézus torkához. Már a kijárat közelében voltak, és senki sem akarta megállítani őket.

Frankié feltápászkodott, a feje lüktetett. Hol van Jézus? A spanyol támolyogva előkerült, arca égett ott, ahol megütötték. De legalább nem vágta meg. Jól van. Nem nyírták ki az oroszok.

Mindenfélét kiabált spanyolul. Aztán határozottan elindult, mintha egyedül akarná megtámadni az oroszokat. De hirtelen megmerevedett, és egy óriásit rókázott a padlóra.

*

- Kurva nagy volt a fejetlenség, nemde, srácok?

Grew rettentő dühös volt. Mind a négyen a VIP asztaluknál ültek. Frankié szeme már kezdett dagadni, holnapra hatalmas duzzanata lesz. Jézus mellette még vackabbul nézett ki. Az inge csupa vér és víz volt, és vécépapír lógott ki az orrlyukaiból. Évmilliókra volt attól a playboytól, akit Frankié megpillantott Tam Jackson mellett a bemutatója estéjén.

- Egyetlen feladatunk volt ma este - mondta Grew. - És segítségünk is volt hozzá. Csak éppen ti kerten elszálltatok ettől a szarság- tól. - A magasba emelte Jézus origami békáját.

- Nem csak mi csináltuk - vetette ellene Frankié. - Ti is folyton bejárátkátok a rötyire.

- Lehetséges - mondta Grew. - De a jó kis kolumbiai por nem rontja le a koncentrációt, sokkal inkább fokozza - kiáltotta, és Frankié felé ütött, az arcától egy milliméterre állítva meg az öklét. Frankié erre nem számított. - Ti viszont ezzel a szarral - folytatta Grew - semmit sem fokoztatok, csak a tánctudásotokat.

Jézus erősen oldalba bökte Frankie-t. Egy csomó biztonsági őr tartott feléjük, és nem azok, akikkel Bob összehaverkodott. Ez pedig azt jelenti, hogy olajra kell lépni, gondolta Frankié. Valószínűleg azért jönnek, hogy kidobják őket.

De aztán kettévált a csapat, és ki tűnt fel középen? Nem más, mint Jeremy Algernon Entwhistle. Pontosan ugyanolyan ruhában, mint előző este, csak most felvett egy passzoló bronzszínű köpenyt is.

- Hallom, volt egy kis galiba - mondta.

Oöö, igen, mondta magában Frankié. *De szerencsére Superman erre repült, hogy mindent megoldjon.* De nem nyitotta ki a száját, mert már elég bajt okozott aznap, ráadásul Jeremy nem látszott jókedvűnek.

- Az oroszok - mondta Bob. Az asztalhoz jött, és kinyomta a telefont, amin eddig beszélt valakivel.

Jeremy fagyosan mosolygott. - Hihetetlen, hogy volt képük idejönni.

- Végül is mondtad, hogy jöhetnek.

- Azt mondtam, hogy lehet, nem azt, hogy meg is jelennek. Pontosan az történt, amiről tegnap beszéltem Frankie-nek, hogy idegenek idejönnek, és azt hiszik, itt minden az övék ... Nem úgy,

mint ti, uraim, akik beleteszitek a munkát is, kapcsolatokat teremtetek, és tisztelitek, ahogy itt mennek a dolgok.

Arra gondolt, hogy ő hogyan szereti a dolgok menetét. Frankié most már jól látta, hogy Jeremy és Riley ugyanabból az alomból származnak. Jézus most talpra állt, Jeremy tetőtől talpig végigmérte, aztán hevesen megölelte.

Frankié csak ekkor látta, amikor egymás mellé kerültek. Ugyanolyan horgas orruk volt, ugyanolyan szőke hajuk, nagyon hasonlítottak. Persze nem voltak teljesen egyformák, nem voltak egyforma magasak, és a ruhájuk is jócskán különbözött.

Ezek testvérek. Mit is mondott Sky, amikor a város felé autóztak a Kooksból? Azt mondta, hogy Jeremynek két testvére van, akik spanyol apától származnak. Frankié úgy látta, abból, ahogy Jeremy a kisöcsnek kijáró fejbúbozással köszöntötte, hogy Jézus a második számú tesó.

- Szóval, úgy hallom, hogy az öcsém és te rosszul viselkedtetek - mondta Jeremy, és Frankie-hez lépett.

Volt itt egy kis kavarodás.

- A vizespoharadban, ha jól értem. Igen, hallottam róla. Ne aggódj, ez tiszta anyag, nemsokára elmúlik a hatása. Ha szerencséd van, nem fogsz nagyot zuhanni, amikor kiürül.

- Remek hír - mondta Frankié.

- Addig is, remélem, ez a kis izgalom nem tünteti fel rossz fényben a kis vállalkozásomat. A *mi* vállalkozásunkat - tette hozzá, és Grew-ra mosolygott.

Tessék, itt egy újabb megerősítés arról, amit Frankié már eddig is gondolt. Riley pénzt tett ebbe a klubba, és ki tudja, még Jeremy melyik vállalkozásaiba, és persze némi erősítést is adott hozzá. Például drogot szállított ide. És abban nyilvánvalóan érdekeltek az oroszok is. De hogy kerül a képbe Duke? ő az oroszok oldalán áll, ez vajon azt jelenti, hogy keresztbe tett Jeremy-nek és Riley-nak is?

- Mondjátok el, hogy mi a fene folyik itt - szólalt meg Frankié.

- Nem, fiam - intette le Grew. - Neked most arra van szükséged, hogy visszamenj a hotelbe, és aludj egy nagyot. Komolyan mondom.
- Grew ezt parancsolta. Nem mint „haver”. Mint főnök. - Mert ez a szarság csak most kezdődik.

- Megvannak a nevek a rendszámok alapján - mondta Jeremy. -
Hamarosan megtaláljuk a búvóhelyüket is.

Ezek szerint a zsaruk is a zsebében vannak? Ez aztán a durva sziget. Nem csoda, hogy az oroszok is részesedni akarnak.

- Megpróbáltam lenyomozni a lány számát is - tette hozzá Jeremy.

- Kiét? - Most meg miről beszél?

- Tanjáét. Amit leírt neked a gyufásdobozra.

Ejha, ez a Jeremy nem lopja a napot! Egy pillantást vetett rá, amikor tüzet kért, és megjegyezte a számot.

Frankié most először érezte, hogy lehet, hogy elkapják az oroszokat és Duke-ot, de itt az ideje aggódni Tanja miatt. Mert ez a Jeremy nem úgy néz ki, mint akivel jó ötlet lenne ujjat húzni. És nem valószínű, hogy különösebben érdekelné Kicsi T.

- De sajnos semmit sem találtunk - folytatta Jeremy. - Attól tartok, megsemmisítették a telefonját. Ami azt jelenti, hogy ezek az oroszok nem is olyan ostobák, mint amilyennek tűnnek.

Jeremy félrevonult Jesússzal, Grew pedig szúrós tekintetet vetett Frankie-re. Olyan, *nem hallottad, mit mondtam az előbb, tűnj már innen, te idióta* nézést.

Frankié már indulni készült, amikor meglátta a lányt. Legalábbis azt gondolta, hogy ő az - Sky. De nagyon máshogy nézett ki, mint legutóbb. Vörös fűző, fekete bőrszoknya, annyira mini, mintha csak egy öv lenne, és így még szexibb volt, mint előző este. Mindennek a tetejébe toll fejdíszet viselt, és ekkor ugrott be Frankie-nek, hogy talán őt látta, amikor a bárban ült Bobbal, Grew-val és Jesússzal. Amikor elment az utcán a menet, lehet, hogy Sky ment az élen, maszkkal az arcán? Frankie-nek akkor úgy tűnt, mintha elkapták volna egymás tekintetét.

Jeremy is meglátta a lányt, odament hozzá, és átölelte. Sky odabújt hozzá, és arcon csókolta, valamit a fülébe súgott. Aztán leült Frankie mellé, és őt is arcon csókolta. Frankie orrát megcsapta a lány erős parfümjé.

- Szarul nézel ki - mondta a lány.

- Szarul is vagyok.

- Igyál egy kis vizet - mondta a lány kacagva. - Finom, jeges víz. Úgy nézem, jól tenne neked.

Franki érezte, ahogy izzadság csorog le a szemöldökén, és azt kívánta, bárcsak egy varázsütésre elmúlna ez a szarság. Akármilyen jól érezte magát korábban, mostanra már vége volt. Csak egy hatalmas fejfájás maradt belőle. A zene, a tömeg, a zaj, minden sok volt.

- Hogy sikerült az exkluzív partid? - kérdezte Franki. - Kinek is volt a bulija?

- A hapsim bulija. Az övé. - Sky finoman Jeremy felé biccentett a fejével.

Igen, így összeállt a kép. Franki nem akart féltékeny lenni, mégis az volt. - Milyen alkalomból?

- Úgy indult, hogy a születésnapja, de aztán ez lett belőle. - Felemelte a gyűrűsujját.

- A hajón nem volt rajtad, az biztos. - Amint kimondta, érezte, hogy igazi seggfej volt.

- Mert csak ma kérte meg a kezem. - Frankie-nek eszébe jutott, amit Sky mondott arról, hogy Jeremy le fog horgonyozni valaki mellett, és hogy a női vonal fogja tovább vinni az üzletet Jeremy anyja után...

- Miről beszéltek olyan titkosan? - kérdezte Jeremy, amint leült a lány mellé, és átvette a karját Sky vállán.

- A menyasszonyod megmutatta a gyűrűjét.

- És ha jól tudom, nem csak ennyit láttál belőle, te huncut fiú.

Jeremy keményen a szemébe nézett, amitől Frankie teljesen elpirult. A francba, ez nem jó hír. De Jeremy elmosolyodott.

- És ha ma este jól kevered a kártyákat, akkor talán lesz még rá újabb lehetőség - mondta.

Ez meg mi a frászt jelent? Jeremy hosszan szájon csókolta a lányt, de a szemével végig Frankie-t figyelte.

- Itt az ideje folytatni az ünneplést - mondta Jeremy. Kivett egy pezsgőspalackot a jegesvödörből, és már töltött is. - Egy pohárával rád, Franki Antonio James?

- Oöö, nem - mondta Franki. - Köszönöm, de nem kérek. Megfogadom Grew tanácsát, és elmegyek aludni. Hogy friss legyek, mire meglesz a cím.

Az egyik biztonsági őr elhívta Jeremy-t, és így Franki és Sky kettesben maradt.

- Nem is zavarja, hogy tud rólunk? - kérdezte Frankié.
- *Rólunk?* Ó, édesem, csak nem gondolod?
- ???
- Csak nem gondolod, hogy ami történt ... hogy én ... nem is tudom ... hogy hűtlen voltam ...?
- Nem voltál? Nekem úgy tűnt. Mind a kétszer.
- Csalt arról van szó, hogy ... Jeremy és én ... mi nem vagyunk monogámok.
- Monogámok?
- Igen. Köztudott, hogy mi nem csak egymással csináljuk.
- Köztudott?

- Igen, azt hittem, te is tudod. Azt hittem, ezt mindenki tudja. - A lány Frankié combjára tette a kezét, és lassan, finoman masszírozni kezdte. Jeremy-re mosolygott, aki visszatért hozzájuk. - Ne aggódj emiatt. Te is meglátod mindjárt, ha jössz velünk játszani egy kicsit.

Ekkor két lány jelent meg, és talpra állították Sky-t. Frankié először úgy látta, hogy egy fehér tollkabát van náluk, de aztán kiderült, ahogy Sky vállára tették, hogy egy hatalmas angyalszárnyat hoztak neki. A lány Frankie-re kacsintott, dobott neki egy csókot, és Jeremy-t kézen fogva elsétált.

- Gyere, öregem, ezt imádni fogod - mondta Bob, és a lábára állította Frankie-t.

Frankié érezte, ahogy az egész hely atmoszférája megváltozik. Nem csak a zene, bár az is más lett. A lüktető diszkózenét fanfárok váltották fel, és valami törzsi zene kúszott be alattuk. A tánc abbamaradt. Több száz, több ezer szempár fordult egy irányba, ahogy a tömeg szétnyílt, utat engedve Jeremy-nek és Sky-nak. Középre mentek, ahol kiemelkedett egy kisebb színpad. Félmeztelen, kifestett artisták táncoltak körülöttük, és ereszkedtek le szalagokon a mennyezetről.

Frankié nem mozdult. Nem is tudott mozdulni, annyira kevés energia maradt benne. Ennyit arról, hogy milyen tiszta az anyag, és hogy nem fog lezuhanni, amikor kimegy a hatása. Az biztos, hogy most képtelen átmenni a tömegen, és játszani. Mit fognak *játszani*? Mára már elég az izgalmakból. Nem biztos, hogy a szíve elviselne még egy megrázkódtatást.

Arról nem is beszélve, hogy fentről, a VIP-szektorból teljesen jól látott mindent. Akármilyen is készül, innen látni fogja. Bob és Grew viszont elindult a tömegbe. Grew-t az a spanyol hapsi vezette a kezénél fogva, aki fekete bőrvet viselt, és aki korábban is beszélgetett Grew-val. Bob meg sietett utánuk.

Franki megesküdött volna, hogy Sky felé nézett, amikor Jeremy felugrott a színpadra, és páváskodni kezdett. A következő pillanatban Sky már mellette volt, levetette a ruháját, és a tömeg tapsvihárban tört ki.

Franki nem bírta tovább, és tudta, hogy csak két lehetőség közül választhat. Vagy itt marad, és szétcsapja magát, vagy visszamegy a szállodába, ahogy Grew mondta. Eltűnik innen, és lefekszik aludni.

*

Az este további része összefolyt. Annyira emlékezett, hogy a taxi átverekedte magát a zsúfolt utcákon, és kitette a hotelnél. Egy hideg zuhanyra volt szüksége, de előbb ivott - ahogy iskolás korában, tornaóra után, a csap alá tartva a kezét. Közben a falat verte, és azt kérdezte magától, hogy miért kellett szétcsapnia magát. Nem volt elég az MDMA, utána még szívott meg piált is. Miért nem hagyta ott az egészséget?

Végül lefeküdt, belesüppedt az ágyba. Izzadt ... forgott vele a világ ... félig ébren ... félig álomban ... a lányt látta ... Sky ... a menet élén ... maszkkal és fejdísszel ... aztán a színpadon ... ahogy körülveszik ... a dobok ütemesen vernek ... aztán a tengeren ... meztelenül úsznak ... lágyan ringatóznak ... És Isabella ... a mosolya ... a katedrális mécsesei ... Mallorca ... az anyja ... és amit Isabella mondott ...

Felpattant a szeme, és felült az ágyban. A hajnal fényei szűrődtek be a függöny rései között. Szinte kiesett az ágyból, az íróasztalhoz botorkált, elővett egy noteszt és egy tollat, és leírt egy szót.

Egyértelmű, teljesen biztos.

Már hallotta azt a nevet korábban.

30. fejezet

Csörgésre ébredt. Csak a fejében hallja? Nem tudta eldönteni. Nyögött egyet, kinyitotta a szemét. Fehér falat látott, és áttetsző függönyt, mely lengedezett a szellőben. Hol is van? Ja igen, a hotelben, Ibizán. Napfény csillant meg a vakítóan fehér padlón.

Elfordította a fejét, de a nyaka miatt fájdalmasan felnyögött. Óvatosan a hátára fordult, aztán újra kinyitotta a szemét. Forgott a szoba. Nem, nem a szoba, csak a mennyezeti ventilátor. A francba. Olyan volt, mint az *Apokalipszis most* eleje. És akkor ő kicsoda? A drogos szerencsétlen, akinek az a küldetése, hogy visszahozza Kurtz ezredet a dzsungelből? Igen, nagyjából így érezte magát. Ő az a szegény fickó, akit bedobtak a mélyvízbe, anélkül, hogy elmondtak volna neki mindent.

A telefon csörgött. Felvette az éjjeliszekrényről, a félig megevett pizzaszelet mellől. Hogy került ez ide? Nem emlékezett semmilyen pizzára.

- Mi van? - szólt bele a telefonba.

- Neked is szép jó reggelt.

Mackenzie Grew volt az. - A picsába. Mennyi az idő? - kérdezte Frankié. A szíve hevesen vert. Hol lehet az órája? Meglátta a padlón az alsója, az inge, a nadrágja, a zakója és a bankkártyája között. Mindez elszórva a szobában, mintha légikatasztrófa történt volna.

- Szerencséd van, még nem kell ugrásra készen állni. Az holnap reggel lesz. Egész pontosan hajnali 5 órakor.

- Mi? Miért? - Nem volt értelme úgy tenni, mintha értené. Fogalma sem volt, hogy miről beszél Grew. Tegnap este ebben maradtak?

- Duke, Kicsi T és az oroszok. Holnap reggel meglátogatjuk őket. Jeremy az előbb hívott, megvan a címük.

Jeremy ... ó, igen, most lett igazán rosszul. Most már tényleg forogni kezdett vele a szoba. Eszébe jutott, amit tegnap látott. Az mind meg is történt azon a színpadon. És az egész tömeg őket nézte, az isten szerelmére.

- Egy vidéki házban szálltak meg, a sziget túloldalán - mondta Grew. - Olyan, mint egy erőd. Korábban Denholm Elliotté volt, bassza meg. Imádom azt a pasit, több szempontból is. A lényeg, hogy lecsapunk rájuk, korán és végzetesen.

- Végzetesen?

- Igen, de ne aggódj, sokan leszünk. Minden rendben fog menni, ha ügyesek leszünk.

Az oroszok. Kicsi T. Duke. Jesús. Jeremy. Frankie-nek megint sikerült belekeverednie Riley bandaháborújába. Ekkor vette észre a jegyzetlapot a padlón. Felvette - még a betűk is részegnek tűntek -, és ettől még nagyobbbat dobbant a szíve, mert el tudta olvasni a nevet.

- És hogy érzed magad, ifjú d'Artagnan?

- D'ar mi?

- Tagnan. Bob nevezett el így minket tegnap este. A három kibaszott muskétás.

- Akkor ő Porthos - mondta Frankié.

Grew mondott valamit, amit nem értett.

- Tessék?

- Semmi, nem neked mondtam.

Frankié megint hallott egy tompa hangot a vonal túlsó végén. Grew nem volt egyedül. A spanyol fickóval lehetett, a fekete bőr-övessel.

- És mi lesz ma? - Frankie-nek görcsbe rándult a gyomra, és össze kellett szorítania a fogát, hogy ne okádjon.

- Gondoltam, megnézhetnénk néhány látványosságot - felelte Grew. - Esetleg lefuthatnánk egy-két maratont.

- Szerintem ez nem jó ötlet.

Grew felnevetett. - Miért nem lepődöm meg? Mindig is érdekelt, hogy egy magadfajta fiatal srác miért ad fel annyi jó dolgot az életben. De most már értem: nem tudsz leállni.

- Azt hiszem, már tegnap is elmondtam, hogy bedrogozták az italomat.

- Véletlenül.

- Állítólag.

- Azért ti kerten állati jól éreztétek magatokat.

Inkább a bunyó volt állati. Frankié megnézte az arcát a tükörben. Arra emlékezett, hogy feketére dagadt. És Jesúsra is emlékezett.

- Azt hittem, utál engem - mondta.

- Á, ő mindenkivel ilyen elsőre. Olyan felsőbbrendű, talán ez a jó szó. Azért lehet, mert állati gazdag.

Gazdag? Ja igen. Ő is, meg Jeremy is, mind a kerten.

- Mi van vele? Mit keresett Londonban?

- Csak tanulni jött hozzánk. Olyasmi, mint egy külföldi cserediák. Szorosabbra vonja a kapcsolatot Londenal, csak tankönyvek helyett boksziert és fegyvert használ.

- Jól van. Én szeretnék ma egy könnyebb napot, oké? - Frankié kivette az útlevelét a táskájából, és összeszedte a ruháit. - Azt hiszem, alszom egy nagyot, aztán talán lemegyek a partra.

Újabb tompa hangokat hallott a túloldalról. Elmosolyodott.

- Később beszélünk - mondta Grew. - Van itt valami, amit meg kell csinálnom.

Inkább *valaki*.

Amint letették, Frankié azonnal tárcsázta az Ambassadort. Szerencsére Xandra vette fel. Frankié megkérte, hogy menjen fel az emeletre.

- Igen, igen, menj át a nappalin - mondta Frankié, de közben igyekezett eltakarni a telefont, hogy a lány ne hallja, ahogy a vécébe okád.

- Jól vagy? - kérdezte Xandra.

- Nem mondanám.

- Ételmérgezés?

- Igen, ettem egy vacak hambit. - Nem akarta elmondani az igazságot, hogy teljesen kiütötte magát, és még mindig lüktet a feje. Xandra biztosan tett volna valami sziporkázó megjegyzést a droggal kapcsolatban, és Frankié szerette volna megkímélni magát ettől. Ráadásul úgy érezte, cserben hagyta a lányt.

- Fúj. Oké, itt vagyok - mondta Xandra. - Az íróasztal fiókjában keressem, azt mondtad?

- Igen. Oöö... - Frankié próbálta maga elé képzelni az asztalt. Melyik fiókban is volt? - Azt hiszem, a jobb alsó, vagy a bal alsó. Egy kék mappát keress, gumival van összekötve. - Hallotta, ahogy a lány kinyitja és becsukja a fiókokat.

- A jobb felsőben volt - mondta.

Frankié felállt a vécésze mellől, lehúzta, és visszament a szobába. Igyekezett elkerülni a tükroket, nehogy meglássa, mennyire vacakul néz ki.

- Képeslapok vannak benne. Fúsd át őket, és egy olyat keress, amit anyám küldött apámnak. Kábé húsz ilyen van a mappában, nagyrészt Szicíliából küldte ezeket. Egy olyat keresek, amin egy templom van, és egy szamár ácsorog előtte.

- Egy szamár?

- Ühüm. - Az anyja mesélt neki egy nagyon furcsa vallásos szokásról, amikor egy élő szamarat lelöknek egy templom tetejéről.

Frankié kinyitotta az erkélyajtót, és kilépett a napfényre. Te jó világ, máris lehet érezni, hogy mennyire örült meleg lesz ma is.

- A, igen. Meg is van. Ez lesz az. Haha, nagyon vicces. Ügy látom, anyádnak elég pajzán volt a humora.

Tényleg, volt ott egy utalás a szamár tükére. - Engem most nem az anatómia izgat. Csak egy név kell nekem. A szicíliai család neve, akiknél volt akkor.

- Va ... vak valami.

- Betűzd - Frankié már a tegnapi jegyzetét tartotta a kezében.

- V-A-C-C-A-R-O - mondta Xandra.

- Vaccaro - ismételte maga elé Frankié, úgy, ahogy Isabella mondta, amikor arról a családról beszélt, akiknek dolgozik az Al Duomo étteremben, és akiknek van még néhány üzletük Mallorcán.

- Miért? - kérdezte Xandra. - Miért olyan érdekes?

- Van itt egy régi családi ügy, amit el kell intéznem.

Ez a név semmiképp sem lehetett véletlen egybeesés. Az nem lehet, hogy az anyja szicíliai rokonai pont ugyanazt a nevet viselték, amit a képeslap utcájának egyetlen szicíliai éttermének tulajdonosai is. Már persze, ha tényleg az anyja küldte, amire még mindig nincs bizonyítéka.

- Oké, figyelj - mondta. - Te beszélsz egy kicsit spanyolul, igaz?

- Hát, annyira, hogy az érettségim átmentem, de azóta nem használtam. Az biztos, hogy állati rozsdás a spanyolom.

- Valamire még meg akarlak kérni, de előbb légy szíves, keresd meg a másik bankkártyámat, amit a mosogató alá dugtam.

- Mosogató ... oké ... és aztán?

- Kérlek, vegyél nekem egy repjegyet.

31. fejezet

- Minden rendben, uram? - kérdezte a bevándorlási hivatal szigorú tekintetű, egyenruhás ügyintézője.

Nem, marhára, nincs minden rendben. A testem különböző tájékaik szét akarnak esni, kalapál a szívem, duzzad a májam, fáj a vesém, forog a gyomrom, fáj az agyam, lüktet a szemem, bűzlik a leheletem. Hát igen, láttam már szebb napokat.

- Igen, persze - mondta Frankié. Itt aztán nem lenne értelme kötözködni. Sosem vezet jóra, ha egy repülőtéren az ember elkezd szórakozni.

- Milyen ügyben érkezett?

Ó, te jó ég! Hát persze, a feketére duzzadt szeme. Ezért ilyen kíváncsi ez a nő. Mert ez nem az Egyesült Államok. Mikor kérdeztek utoljára ilyesmit egy fiatal sráctól, aki Mallorcára érkezett? Erre különben is csak egyetlen válasz lehetséges: *bebaszni és kefélni.*

- Rokonlátogatóba - felelte.

A nő elmosolyodott. Jó válasz, ezek szerint. Becsukta Frankié útlevelét, és visszaadta. - Kellemes időtöltést kívánok - mondta.

- Köszönöm. - Majd kiderül. Egy dolog viszont biztos, az, hogy máris elég izgatott. Az ibizai hotel recepcióján talált egy telefonkönyvet mind a négy baleár szigethez, tehát benne volt Ibiza, Mallorca, Menorca és Formentera. Összesen tíz Vaccarót talált benne, ami azt jelenti, hogy valószínűleg egyetlen családról van szó. Vajon ez ugyanaz a család, amelyik rokonságban áll az anyjával? Erre akart választ kapni.

Sokáig tanakodott, hogy felhívja-e Isabellát, és beavassa-e abba, amire készül. Aztán úgy döntött, hogy nem hívja. Mert még azt sem tudta pontosan, hogy mit akar csinálni. Lehet, hogy teljesen rossz nyomon jár, és lehet, hogy teljesen hülyét fog csinálni magából. Arról nem is beszélve, hogy egy *potente* és *influyente* családról van szó. Ezért sem akarta belekeverni Isabellát, nehogy valami bántódása essen. Végképp nem egy olyan családfővel szemben, mint amilyen ez a Vaccaro lehetett.

Vett egy napszemüveget, és fogott egy taxit a repülőtéren. A taxisofőr igazi sportőrült volt, brazil bevándorló. Jól beszélt angolul, és arról kezdett dumálni, hogy az angolok fogják megnyerni az Eb-t,

de a világbajnokságra a brazilok a legesélyesebbek. Meg arról, hogy milyen borzasztó, hogy tavalyelőtt meghalt Ayrton Senna.

Frankié nem nagyon figyelt rá. Elhagyták Palma nyüzsgését, és az északra fekvő hegyek felé tartottak. Nem volt kedve beszélgetni, örült, hogy nem hányja teli az autót. Kidugta az orrát az ablakon, mint egy kutya.

Nem is lehetne rosszabbkor másnapos, mint éppen ezen a napon. Gyerünk, gyerünk, össze kell szedned magad! Minden agytekevény- nek működnie kell. Nem lehet itt bambulni. Tizedszer is végigment azon, amit tudott. Logikusan végig kell gondolni az egészet. Semmi értelme felkeresni Senor Vaccarót, ha arra sem képes, hogy tisztán gondolkodjon.

Az első nyom a képeslap volt. Név szerint neki küldték. Olyasvalaki küldte, aki ismeri őt. Tudja, hol lakik, és olyan a kézírása, mint az anyjáé. Lehet, hogy a rúzsolt is az övé. A második nyom a hely, ahonnan érkezett a képeslap. Egy utca volt rajta egy étteremmel. Szicíliai étteremmel, melynek a tulajdonosa ugyanazt a vezetéknevet viseli, amelyet az anyja rokonai is. A harmadik nyom, hogy miért érkezett a képeslap. Itt válik az egész homályossá, itt esik szét a sztori. Mert miért is jött volna az anyja ide, Mallorcára?

Frankié néha bebólintott, miközben a taxis folyamatosan beszélt a látványosságokról és a hírességekről, akik jártak a szigeten. Chopin és Michael Douglas, ahogy áthajtottak Valldemossán, Boris Becker és Jeffrey Archer, amikor elérték a Tramuntana-hegy csúcsát. Aztán végleg felébredt, amikor meghallotta Róbert Graves nevét, és meglátta a *Deía* táblát egy kanyargós hegyi út mellett.

- Les Roques, az nem semmi - mondta a taxis. - Nagyon drága hely.

- Igen, hallottam.

- Sok hírességet hoztam már ide. Nézd, nézd! Ott van... - kiáltotta, miközben hevesen ütögette az ablak üvegét - ... ott van maga James Bond! Volt szerencsém idehozni őt a reptérről három napja.

Olyan furcsán mondta a *James* nevet, hogy Frankié először nem is értette. De amikor kinézett az ablakon, látta, hogy a magas fickó rövidnadrágban, világos rózsaszín pólóban és panamakalapban nem más, mint Pierce Brosnan. Azt a mindenit!

- Ejha!

A *Golden Eye-ban* látta először, még tavaly. Állati jó volt. Jobban tetszett neki, mint az előző fickó. Hogy is hívták? Dalton? Nem mintha bármelyikük felvehetne a versenyt Connery-vel. Még mindig ő a király. Frankié mindig Connery volt, amikor az öccsével kémeset játszottak. Jack mindig a rosszfiút akarta játszani, Blofeldet vagy Goldfingert.

- Nagyon kedves ember, és nagyvonalú is - mondta a taxis, hátha Frankie-től is kap egy nagyobb borraivalót.

- Igen, azt elhiszem.

A taxis rámosolygott a visszapillantó tükrön át. - És te? Szintén egy híres brit színész vagy? - Úgy vigyorgott, hogy Frankié már-már azt hitte, szórakozik vele. - Vagy egy ismert DJ?

- Én? Nem, én csak egy turista vagyok.

A taxis csalódottnak látszott. De nem volt rá oka, Frankié már előkészített neki egy nagy köteg pénzt. Átadta neki, és megkérte, hogy várjon rá abban a kellemesen árnyékos kis kávézóban, amit nemrég hagytak el a városban.

Ekkor érkeztek a hotel kovácsoltvas kapujához. Be volt zárva, és biztonsági kamerák néztek le rá mindkét oldalról. Aztán lassan kinyílt a kapu, és egy hosszú, kavicsos út kanyargóit előttük, olívfák között.

Magát Les Roques-ot egy kilométerrel később pillantották meg. Hatalmas, régi kastély volt, körülötte számos kőépület, melyek kisebb szálláshelyek lehettek. Óriási, ősfás telken jártak, körös-körül olívfák és szőlőlugasok.

Minél közelebb értek, annál csinosabb és sznobabb volt a látvány. Márvány teraszok borostyánnal és más, egzotikus növényekkel díszítve. Még a taxi hátsó üléséről is olyan panoráma tárult Frankie elé, amitől elállt a lélegzete. A város házainak vörös és barna tetői, a tenger csillogó kékje lenyűgözően szép volt. Te jó ég, mit nem adna, ha itt maradhatna néhány napig. Hogy össze tudja szedni magát, és feltöltődjön.

- Elvehetem a csomagjait? - kérdezte tőle egy fiatal srác, aki Ralph Lauren rövidnadrágot, és hozzá passzoló pólóinget viselt. Kinyitotta neki a taxi ajtaját.

Frankié kiszállt. Nem semmi, itt még a levegő is drágának tűnik. Csupa rózsailat, és ki tudja még mi minden. Ideúton olvasta a

repülön, hogy a szigeten kevés a víz, de ennek itt nyomát sem látta.

- Oöö, nem. Csak egy találkozóra jöttem.

- Egy vendégünkkel?

Na igen. Gondolhatta volna, hogy ez nem fog könnyen menni. Ez a srác nem egy egyszerű portás, ő azért is van itt, hogy a vendégeket ne zavarhassa olyasvalaki, mint például Frankié James. Több hasonló srácot látott a bejárat közelében. Inkább voltak örök, mint portások.

A srác válaszra várt.

Nem, azért jöttem, hogy Senor Vaccaróval találkozzak. Ezt majdnem kimondta, de aztán mégsem. Ösztönösen érezte, hogy nem fog ilyen könnyen sikerülni. Nem lesz könnyebb, mintha mondjuk Tommy Riley-val akarna találkozni anélkül, hogy valaki beajánlotta volna.

- Igen - felelte Frankié. - Azért jöttem, hogy Mr. Brosnannel találkozzak. Mr. Pierce Brosnannel. - Bennfentes mosolyt villantott fel. - Angol újságíró vagyok a *Sunday Times*-től.

Nem tűnt a legjobb ötletnek, de Frankié értett a hazugságokhoz, és ez bejött. A srác elmosolyodott, és bevezette Frankie-t a boltíves kőkapun, egészen az udvaron található recepcióig. Hellyel kínálta egy kovácsoltvas asztalnál, egy szökőkút mellett. Papagájok repkedtek az egzotikus növények ágai között, az elrejtett hangszórókból klasszikus zene szólt finoman. Sőt, nem is! Egy valódi zenész volt ott. Egy Öreg olívafa alatt ült és hegedűn játszott.

- Hívtuk a szobájában, de nem veszi fel. Mikorra beszéltek meg a találkozót?

- Nézzük csak... - Frankié látványosan megnézte az óráját, hogy a srác lássa, mennyire drága - ... ó, fél órával előbb jöttem. Nos, mit is lehetne itt...

- Esetleg egy kávé?

- Nem, az árt a szívemnek. Megmondom, mi lenne a legjobb. Most szálltam le a gépről, kinyújtóztatnám a lábamat, elmennék egy kis sétára, ha nem gond.

- Természetesen, uram - mondta előzékenyen. - És ha érdeklí a botanika, arrafelé talál egy információs füzetet egy térképpel, rajta a ritka és egzotikus növényekkel, melyek kertünket díszítik.

- Kitűnő. - Frankié mindent megtett, hogy ne nevesse el magát. Legutóbb akkor hallotta a *botanika* szót, amikor Szpartak tekert neki egy hatalmas spanglit karácsonyestére.

A hotel mögött él a család, ezt mondta Isabella. Magához vett egy botanikus füzetet, és elindult. Egyetlen nehézségbe ütközött. Elég nehéz volt megállapítani, hogy hol lehet a kastély hátulja. Az épület ugyanis szerteágazóan szétterült, és minél többet ment a rendezett, kavicsos utakon, annál inkább összezavarodott. Persze segített volna, ha meg tudja különböztetni egymástól a különféle növényeket, de erre a képességre odahaza sosem volt szüksége. És még valami zavarta. Ha már a hotel bejárata is olyan, mintha egy erődbe lépne, akkor milyen lehet a családi rezidencia?

És ekkor egyszer csak megtalálta. A semmiből előkerült egy beton autóút, melyet magas, árnyékos fák vettek körül. A kerítés túloldalán piros körben a *No Passado, Prohibido* felirat. Nem kellett Xandra segítsége a dekódoláshoz - eszedbe ne jusson bejönni. És alapesetben, ha mondjuk csak várost nézne, vagy botanikai sétán lenne, akkor szót is fogadna a táblának. De ma nem.

A kerítés felett szögesdrótot látott, a legerősebb fajtát, ami arra való, hogy mindenkit távol tartson. Frankié viszont volt annyira kíváncsi és eltökélt, hogy ne foglalkozzon ezzel. Úgy volt vele, hogy minél többet gondolkodik, annál valószínűbb, hogy megfutamodik, és ezt nem tehetette meg. Most vagy soha. Meg kell tudnia. Nincs olyan opció, hogy nem deríti ki. Attól előbb-utóbb megőrülne.

Nekirohant a kerítésnek, kicsit arra számítva, hogy megadja magát, de rendkívül erősen állt, ezért kénytelen volt felmászni rajta.

Valahol jobbról kutyaugatást hallott, a francba. A táskájával elfedte a szögesdrótot, és azon keresztül átcsusszant a kerítés fölött. A túloldalon leugrott.

Az út végén egy ugyanolyan gyönyörű házat pillantott meg, mint amilyen a hotel volt, csak feleakkora lehetett. Több száz méterre állt tőle a hegyoldalban. Frankié kilépett az útra, hogy felmérje a terepet. Innen látszott a hotel és a város is, lejjebb a hegyoldalban. Tőle balra terült el, és csak kertek és kerítések állták az útját abban az irányban.

Oké, a francba is, most már gyerünk. Itt az ideje találkozni az öreggel. Csak remélni tudta, hogy Senior Vaccaro itthon van, és hogy

senki sem áll az útjába. Elindult az úton, az árnyéka előtte magasodott, a nap égette a tarkóját, és izzadság csörgött végig a hátán.

Próbálta megnyugtatni magát. Végül is lehetséges, hogy Señor Vaccaro kedves ember. Frankié folyton felidézte, hogy miért csinálja ezt az egészet. A képeslap ... amit lehet, hogy az anyja küldött. A fenébe is, lehet, hogy ő is itt van. A gondolat megrázta. Hirtelen minden nagyon valóságos lett.

A kutyák még mindig ugattak, és most meg is látta őket. Nem csak a kutyákat, hanem az őröket is. Hárman voltak. Francba. Felé menetelnek, a kutyák rángatják őket. Dobermannok. Remek. Miért mindig dobermannok?

Az egyik őr Frankie-re mutatott, és kiáltott valamit.

32. fejezet

Rohanjon el? Az nem jó ötlet, mert bűnösnek tűnne. Ha rohanni kezd, a fickók elengedik a pórázról ezeket a rohadt bundába bújt krokodilokat, és ennyi volt, nincs esélye. Kizárt, hogy elmeneküljön előlük. Egy perc alatt széttépnék.

Az egyik őr megállt Frankie-től két méterre. A kutyája úgy vicsorgott, mintha hónapok óta nem kapott volna enni. Frankié nyugalmat erőltetett magára, mert úgy tudta, hogy a kutyák megérik a félelmet.

A fickó spanyolul üvöltözött, és a bokrok felé mutogatott.

- Mit mondasz, haver? *No comprendo*. Nem értem. - Frankié arra nézett, amerre a fickó mutatott, és most látta, hogy kamerák fedik le az egész területet. Még a botanikus kertben is volt egy. A fenébe, úgy tűnik, egész végig látták minden lépését.

A másik két őr is megérkezett a másik két kutyával. Az őrök arca egyforma volt - ikrek. Frankié nem mozdult. *Csak a kutyákat ne engedjétek rám*. Tuti széttépnék. Újabb kiáltozás, és az egyik őr a táskájára kezdett mutogatni.

- Jól van, persze, odaadom. - Frankié óvatosan a földre tette a táskát, és hátralépett. A fickó felkapta a táskát, átkutatta, a tartalmát a földre szórta.

- Látod, haver? - mondta Frankié. - Nincs benne semmi gyanús. - Mit hisznek ezek, hogy betörő?

A fickó ekkor meglátta a borítékot, és kinyitotta. Frankié anyjáról készült fényképek hulltak mindenfelé. A fickó felkapta az egyiket, és mérgesen rázta Frankié orra előtt. Felismerte az anyját? Nem, valami másról van szó. *Paparazzo, paparazzo*, ezt mondta.

- Mi? - Ó, a francba. Olyan fotósra gondol, mint akik folyton zaklatják Lady Dit. Talán azt hiszi, hogy azért jött, hogy lesifotókat csináljon a celebekről. A fenébe is, így visszagondolva nem volt jó ötlet azt mondani a recepción, hogy újságíró.

- Nem. - Felemelte mindkét kezét. - Nem vagyok *paparazzi*. Nincs is fényképezőm. Nézd! - A táskára mutatott.

Ekkor egy autó motorja bőgött fel. A három biztonsági őr hátra nézett. A kutyák viszont továbbra is Frankie-re koncentráltak.

Az autó közeledett feléjük, és felverte a port az úton. Frankié szíve, ha lehet, még gyorsabban kezdett verni. Itt az erősítés, nem mintha eddig túl sok esélye lett volna.

- *Inglés?* - kérdezte az egyik iker.

- Micsoda?

- *Inglés?* - Frankie-re mutatott. - *Inglés?*

- Igen. Sí. *Inglés*. Kurvára angol vagyok.

- *Inglés!* - kiáltotta a fickó a két társának izgatottan, és még valami mást is hozzátett, amit Frankié nem értett. Az örök röhögni kezdtek.

- Megbasztam húgod - mondta az egyik, ahogy visszafordult Frankié felé.

- He?

- Megbasztam húgod, faszkalap - mondta, és a mosolya vigorra szélesedett.

- Mi van? - Frankié nem hitte el, hogy jól hall.

Az egyik iker felnevetett, és mondott valamit a másik kettőnek spanyolul, amin mind a hárman nevettek. A nyitott tetejű dzsip egyre közelebb ért, már csak ötven méterre volt tőlük. Az egyik ör megint Frankié felé fordult.

- Levágom a fejed, és beleszarok a lyukba - mondta.

Most mi van? Frankié azt sem tudta, hogy erre mit kellene mondani. Levágja a fejét? Ezek a szemetek kést is hordanak maguknál? A fickó mondott még valamit, de ezt már elnyomta a dzsip motorjának a hangja.

Frankié nagyot nyelt. A dzsip hátuljában ülő férfi pontosan úgy nézett ki, mint akinek egy hatalmas puska van a hátán. A dzsip csikorogva megállt a kavicsoson, a motor leállt.

- Azért jöttem, hogy mindenkit seggbe rúgjak, és ragozzak - mondta az iker. - És rengeteg rágom van.

Frankié csak bámult rá.

- Elég.

Az utasajtó kinyílt, és egy izmos, bajuszos, alacsony férfi szállt ki. Idősebb, mint a kutyás örök. Vastag szálú, ősz haja volt, és széles homloka. Egyenesen Frankie-hez lépkedett. Nyugodtan ment el az ugató, ideges kutyák mellett. Ettől abbahagyták az ugatást. Nagyon megijedtek a férfitől. Ez nem jó jel.

- Te - mondta Frankie-nek. - Nem látszol valami vidámnak.

- Oöö ... ez azért van, mert épp azzal fenyegetett meg a társa, hogy levágja a fejem ... és mondott még valamit, ami még borzalmasabb...

A férfi nem szólalt meg, csak a szemöldökét ráncolta.

- Az a másik meg seggbe rúgásról és rágógumizásról beszélt - folytatta Frankié.

- Rágógumi? Á! - A bajuszos fickó bólított, és egy mosolyserűség jelent meg az arcán. - *Entiendo*. A testvérével egy egész nyáron keresztül bujkáltak a hegyekben, egy régi *fincában*, ahol semmi mást nem csináltak, csak amerikai filmeket néztek DVD-n.

- VHS-en - javította ki az egyik iker, bocsánatkérő vállrándítással.

Oké ... Frankié próbált mosolyogni, mert úgy látszott, náluk ez a kedélyes csevegés. Viszont inkább a *bujkálás* maradt meg benne, nem a *rágógumi*. Mi másért bujkáltak volna a hegyekben, ha nem azért, mert elkövettek valami nagyon, de nagyon rossz dolgot?

- Mit csinálsz erre? Miért jöttél ide? - kérdezte Señor Bajusz.

A férfi a puskával a hátán lassan szintén kiszállt a kocsiból, és a bajuszos mellé állt, kezébe fogva a fegyvert.

Jól van, bassza meg, nincs más választás. Itt az ideje elmondani az igazat.

- Vaccaro - mondta. - Señor Vaccaro.

A bajuszos szeme tágra nyílt. - Mi van vele?

- Azért jöttem, hogy megpróbáljak beszélni vele.

- Volt időpont?

- Nem.

- Ismered?

- Nem.

- És mégis úgy döntöttél, hogy belógsz a birtokára?

- Gondoltam, úgysem engednének be, ha egyszerűen idesasszézok, és bekopogok.

- Sasszé? - A férfi zavartan nézett rá. - Mint a táncban?

Frankié máshogy próbálkozott. - Tudom, hogy ő nagyon fontos ember. Mert... - milyen szót is használt Isabella? - ... mert *influyente*. - Frankié nagyot nyelt. - És miatta ... a nő a fényképeken ... - Frankié az egyik iker felé biccentett a fejével, aki még mindig a kezében tartotta a képet.

A fickó átadta a fotót a bajuszosnak, aki felvett egy olvasószemüveget, és alaposan megnézte. Frankié észrevette, hogy egy kicsit megrebbent a szeme alatt a bőr. Ennyi elég volt.

- Ismeri...

- Itt várj.

- Ismeri. Igaz? - Frankié egy fél lépést tett előre. Ez hiba volt, mert a kutyák azonnal felugrottak, fogaikat vicsorítva.

- Azt mondtam, várj! - Senor Bajusz mondott valamit spanyolul az egyik őrnek, aki a kutyája pórázát a másiknak adta, majd összeszedte a földre hullott fotókat, és visszarakta az összesét a táskába.

- Jippijé, faszfej! - mondta az egyik iker, aztán leguggolt a kutyájához, és óvatos mozdulattal egy darab szalámit tett a szájába, a csillogóan fehér fogak közé.

A következő tíz perc nem repült el gyorsan. Inkább vánszorgott. Egyre forróbban sütött a nap, és egyre több izzadság folyt le Frankié tarkóján. Az örök folytatták az idióta idézetek sorát, amitől, ha nem is fejlődött Frankié spanyoltudása, viszont egyre jobban értett Chuck Norrisul.

Frankié igyekezett nem kiengedni. Ha a férfi visszament a házba, az azt jelenti, hogy Vaccaro itthon van?

A dzsip hamarosan visszatért, ezúttal gyorsabban. Jó volt a megérzése? Tényleg köze van egymáshoz az anyjának és ennek a családnak? Lehet, hogy végre szerencsével jár?

Senor Bajusz kiszállt a kocsiból, és Frankié azonnal megérezte, hogy most sem volt szerencséje. A férfi spanyolul ordítózni kezdett az örökkel. Te jó ég. Frankié érezte, hogy megfagy a vér az ereiben. Öten voltak egy ellen, illetve nyolcán, ha a kutyákat is számoljuk. És nyilván számolni kell, mert máris látja, hogy a vérét akarják azok a dögök. Frankié gyorsan körülnézett, hogy merre érdemes futni, mert jól tudta, hogy ebből futás lesz.

A bajuszos a többiek mellé ért. Frankié telefonja volt a kezében. A földre ejtette, és darabokra taposta. A belső zsebéből egy pisztolyt vett elő, és pontosan Frankié szeme közé célzott vele.

Senor Vaccaro egy üzenetet küld...

Frankié nem szólalt meg.

- Ha szerencséd van, és egy darabban kijutsz a birtokról, akkor mondd meg annak, aki küldött...

Aki küldött? -Várjon! - Frankié tiltakozni akart.

- ... hogy a következő, akit ideküld, egy golyóval a fejében fogja végezni... Futás, seggfej! Kapsz húsz másodperc előnyt. Aztán elengedem a kutyákat.

33. fejezet

A taxis visszafelé már nem volt olyan beszédes, mint az odaúton. Érthető, ha az utasod kavicsokat szed ki az arcából, elszakadt az öltönye, és hiányzik az egyik cipője.

Mit is kérdezett tőle, amikor idehozta a reptérről? Hogy híres színész, vagy DJ? Most egyiknek sem látszott, egyből erre gondolt, ahogy Frankie-re nézett a visszapillantóban. Inkább olyan, mint egy ... mi a frász történt, amitől úgy néz ki, mint egy csavargó? Még szerencse, hogy Frankié előre kifizette, mert ilyen állapotban biztos, hogy nem vette volna fel.

A táskáját magánál tartotta Senor Bajusz, és elvesztette a repülőjegyét is ahogy átmászott a kerítésen, miközben a pokol kutyái a sarkánál ugráltak. A pénzköteggel is kiesett a zsebéből futás közben, és most valószínűleg a dobermannok rágcsálják kéjesen.

Legalább az útlevele megvan, hálistennek, abban, ami megmaradt a zakója zsebéből. Nem mintha sokra menne vele, de végül is van még nyolc órája a repülő indulásáig, és addig még sok minden megtörténhet. Mindenekelőtt valamit meg kell tennie.

A taxis sávot váltott, követve a repülőtér felé vezető táblát.

- Nem, haver - mondta Frankié, és kihajtogatta az egyetlen megmaradt képet az anyjáról és a képeslapot. - Változott a terv. Vigyél inkább Palma óvárosába, egy AJ Duomo nevű kis olasz étterembe.

*

- Frankié?

- Igen. Meglepetés! - Ezt sikerült elég csajosan mondani, amivel nem igazán segített a beazonosításában.

- Te jó ég! Mi történt?

- Hosszú.

- De az arcod ... a ruhád ... a *cipőd* ... - A lány finoman megérintette Frankié fekete szemét az ujjá hegyével. - Gyere be gyorsan, megmosdatlak.

Az étterem csendes volt, és csodásán hűvös. Isabella leültette Frankie-t egy homályos sarokasztalhoz. Nem látta az a néhány vendég, aki még ott volt az ebéd után. Két nagy család fecsegett

boldogan a kávé fölött, és volt ott egy kisebb társaság is, egy idősebb hölgy meg egy sokkal fiatalabb, alighanem az unokája lehetett. Jobb is, hogy nem látták, mert borzalmasan nézett ki. Valószínűleg elájultak volna, ha meglátják. Egy pillanat alatt el tudott volna aludni. Fájt minden egyes porcikája.

- Tessék-mondta Isabella, és leült mellé. - Egy tál meleg vizet hozott és egy szivacsot, amivel elkezdte lemosni az arcát. - Ki tette ezt veled?

Frankié még mindig nem döntötte el, hogy elmondja-e a lánynak az igazat. Meséljen a kis útvjáról Senor Vaccaróhoz, és arról, hogy éppen a lánytól tudta, hogy hol keresse? Egyszerűbb lenne, ha semmit sem mondana, elfelejtené a Vaccaro családot, és eltűnne innen. Talán jobb lenne valamit hazudni arról, hogy megtámadták és kirabolták, és hogy kell neki egy kis pénz ahhoz, hogy visszamenjen Ibizára, és aztán folytathatná tovább az életét.

Valóban lehet, hogy ez lenne a biztonságosabb mindkettőjüknek. De nem tudta elfelejteni Senor Bajusz arckifejezését. Tényleg felismerte az anyját? Lehet, hogy Frankié egyetlen lépésre került attól, hogy megoldja a rejtélyt? Most adja fel?

- A főnököd.

- Tessék?

- Senor Vaccaro.

- Ő ... ő vert meg így?

Hát igen. Ez egy reális lehetőség volt.

- Nem ő, nem személyesen - felelte Frankié. - Ő parancsolta ... az embereinek. Volt ott egy fickó, aki neki dolgozik. Egy alacsony, izmos pasi, bajuszos.

- Giovanni?

- Giovanni?

- Igen, ő a ... hogy is mondják ... helyettese?

- *Consigliere*. Igen, ő volt az.

Az utolsó család is távozott, és már csak Frankié, Isabella és a két hölgy maradt az étteremben.

- De hogyan? Hol történt ez? És különben is, hogy kerülsz ide megint?

Frankié elmondott neki mindent, amilyen gyorsan és érthetően csak tudta. Elmesélte - kihagyva a drogos és piás részleteket -, hogy

hirtelen rájött, hogy az anyja és a Vaccaro család között kapcsolat van.

- Istenem, még nem tudtam megmutatni neki a fotót, amit adtál. Tehát erről van szó? Gondolod, hogy az anyád és Senor Vaccaro rokonok? És akkor te is a rokona vagy?

Örült gondolat volt, és érdekes módon Frankie-nek eddig nem is jutott az eszébe. Annyira koncentrált az anyjára, és arra, hogy tényleg ő küldhette-e a képeslapot, hogy arra nem is gondolt, ő maga hogyan illik a képbe. Bárcsak el tudta volna mondani ennek a Giovanninak, hogy a nő a képen az anyja, de nem volt rá esélye.

- Igen - mondta.

- De ha tévedsz ... ha nem tőle kaptad a képeslapot, és ha nem kötődik ehhez a helyhez ... akkor nagy hiba volt, hogy elmentél hozzá. És lehet, hogy ez nekem is rossz. Elmondtad neki, hogy tőlem tudtad, hol találsz?

- Nem.

- Helyes. Ez legalább jó hír. De nem lenne szabad itt lenned. Veszélyes. Most különösen veszélyes.

- Miért?

A lány lehalkította a hangját. - A nő miatt ... látod azt a nőt ott?

- Az öreget?

- Igen. Ő az anyja ... Senor Vaccaro anyja. Minden vasárnap itt ebédel, és sokszor Senor Vaccaro is...

De Frankié már nem figyelt rá. Már felállt a székről.

- Ne, Frankié, várj!

Frankié már odaért a nők asztalához.

- Elnézést kérek. Kérem, nézze meg ezt a képet - mondta Frankié, és elővette az összegyűrt fotót a zsebéből. Az idős asszony elé tette.

- Felismeri ezt a nőt?

A fiatal nő felállt, és szörnyülködve nézett Frankié vérfoltos zakójára és összezúzott arcára. - Kérem, távozzon. Itt tilos kéregetni - mondta, és eltolta a fotót, hogy az idős asszony ne lássa.

- Nem, nem erről van szó - mondta Frankié. - Nem kéregetni akarok, csak...

De a nő nem figyelt rá. A pincéreknek kiáltott. Frankié megkerülte, és az idős asszony kezébe adta a fényképet.

- *Que pasa?* - hallott ekkor egy nyers hangot.

Frankié egy súlyos kezet érzett a vállán. Ne csináld. Visszafogta magát, és ösztönei ellenére nem csapott oda.

- Figyelj, haver, csak szeretném... - kezdte Frankié, miközben megfordult.

- Frankié, te vagy az! - mondta a nyers hangú férfi, és Frankié Isabella bátyjával találta magát szemben.

Aztán egyszerre kezdtek beszélni, Isabella, a bátyja és az idős asszony kísérelője. Aztán újabb hangok csatlakoztak, és Frankié mozgást érzékelt a háta mögött.

Francba. Senor Bajuszt pillantotta meg, pontosan akkor, amikor a férfi meglátta Frankie-t. Nem volt egyedül, három öltönyös melákkal érkezett, de nem azokkal, akikkel Frankié találkozott a birtokon. És most? Frankié gyorsan körülnézett. A futás kizárt, sehova sem tudna elrohanni, csak a konyha felé. De ott máris ácsorgott vagy féltucat szakács, akik elzárták az utat.

Úgy tűnt, nincs kiút. Meg kell védenie magát, amennyire csak lehetséges. Giovanni rettentően dühös tekintettel sietett felé. Látszott rajta, hogy ha kell, a saját kezével tekeri ki a nyakát.

- Sajnálom - mondta némán Isabellának. Tényleg sajnálta. A lány bajba kerülhet, és ennek csakis ő az oka. Maga mögé húzta Isabellát hogy megvédje.

Újabb kiáltást hallott, ahogy az újonnan érkezők félretolták az útból az idős hölgy kísérelőjét és Isabella bátyját. Frankié így máris Giovanni elé került, aki láthatóan nem akart beszélgetni, ezért Frankié nem vesztegette az idejét a próbálkozásra. Összeszorította a fogát, mert tapasztalata szerint ez a legjobb módszer arra, hogy az ember ne harapja el a nyelvét, amikor megütik. Az a legkevesebb, hogy megpróbálja a földre küldeni ezt a szemetet, amiért tönkretette az öltönyét.

Elhajolt az első ütés elől, egy klasszikus horog volt, nem okozott gondot. Jó hír, hogy ez a faszi csak egy utcai harcos. Nem volt képzett verekedő, ezért Frankié magasra emelte a térdét, és hasba rúgta. Aztán éppen időben lépett hátra, hogy elkerülje a következő fickó öklét.

Négyen rohantak rá, de most józan volt, nem úgy, mint az előző este Ibizán. Készen állt a bunyóra. Az első fickót állon rúgta, annyira pontosan és erősen, hogy hallotta a reccsenést. Aztán megfordult,

kivédett egy ütést jobbról, és egy rúgást is. Francba, ez a fickó már sokkal képzetesebb, és a többiek is ügyesek.

A *consigliere*, Giovanni, újra talpon volt, és vérező orral üvöltött az embereivel. Körülvették, és úgy döntöttek, hogy nem sietik el a dolgot. Érthető, hiszen senki sincs Frankié oldalán, és senki sem fogja hívni a rendőrséget. Frankié hátralépett egyet. Aztán még egyet. Már a falhoz ért a háta. Aztán előrelépett, mintha támadni akarna, amitől az olaszok kissé meghátráltak. Így pont lett elegendő helye ahhoz, hogy rúgni is tudjon. Felemelte a karját, hogy tudjon védekezni. Az első támadását jobbra tervezte, de biztos volt benne, hogy nagyon fájdalmas lesz, ami következik.

- *Lasciato!*

Frankié feszülten figyelt, mert úgy gondolta, ez egy felszólítás a támadásra. De senki sem mozdult.

- Állj!

Ezt nem lehetett félreérteni. Frankié most már látta, hogy nem a *consigliere* kiáltott. Isabella bátyja jött felé az idős asszonnyal, aki reszketeg kezében tartotta a fotót. Zihálva mondott valamit, amit Frankié elsőre nem hallott jól, de másodjára megértette.

- Priscilla.

- Igen! Igen! Ő az! - kiáltotta Frankié. - Ő az, Priscilla!

A *consigliere* megvetően nézett Frankie-re. *És akkor mi van?* - ez áradt a tekintetéből. Mert ő már a birtokon is nagyon jól tudta, hogy ki van a képen.

- Priscilla James, az anyám - mondta Frankié. Ezúttal nem csak egy kis rezzenést látott a *consigliere* arcán. Hanem teljes döbbenetét.

Az idős asszony eltipeggett két fickó mellett, akik arra készültek, hogy bevezessék Frankie-t a spanyol kórházak élvezetébe.

- Anjád? - kérdezte, és ráncos arca még jobban összegyűrődött.

- *Madre* - szólalt meg Isabella. Előrelépett, és finoman megfogta az asszony karját. - *Il suo nome e Frankié James di Londra. Ő itt Frankié James Londonból - fordított Frankie-nek. - E dice che questa donna é sua madre. E io lo credo.* Azt mondja, hogy ez a nő az anyja. És én hiszek neki - tette hozzá.

A *consigliere* vonakodva, de átvette a fotót az asszonytól. Frankie-re nézett, majd a fotóra, aztán megint Frankie-re. Ha hasonlóságot

keres, az szívás, mert az anyja szőke a képen, Frankié haja viszont sötét, mint az apjáé. Az anyja alacsony és törékeny, Frankié viszont erős, mint egy ház.

Isabella megint a segítségére sietett. - *Gli occhi* - mondta a fotóra mutatva, aztán megint fordított. - A szemed.

- Kérdeztem már, ki küldött? - szólalt meg Giovanni.

- Senki.

- Akkor ... hogyan?

- Ezt ... ezt kaptam nemrég. - Frankié elővette a képeslapot, és átnyújtotta Giovanninak. Tudta, hogy ha most ugranak rá, esélye sincs, mert nem tud védekezni a karjával.

A *consigliere* biccentett az egyik emberének, aki óvatosan előrelépett, és elvette a képeslapot. Frankié majdnem meggondolta magát, mert ha a képeslapot is elveszik, akkor semmije sem marad. Semmi, ami alapján azt gondolhatja, hogy az anyja életben van. De aztán odaadta. Nem volt más választása, innen már nem hátrálhat ki.

Giovanni megnézte a fotót a képeslapon, aztán megfordította. Zavartnak látszott, de aligha az angol szöveg miatt.

Mondott valamit az embereinek, akik egy helyben maradtak. Giovanni hátat fordított Frankie-nek, és az étterem hátuljába ment. Frankié beszélgetés hangját hallotta. Előbb tompa, aztán felemelt hangok jöttek. Frankié magasra nyújtotta a nyakát, hátha lát valamit, de Giovanni emberei elálltak az útját, semmit sem látott. Aztán szétnyíltak, utat engedve Giovanninak.

- Jól van, gyere velem - mondta Frankie-nek. - Elviszlek hozzá.

- Kihez?

- Senor Vaccaróhoz. Vár téged.

34. fejezet

Senor Vaccaro markáns arcú ember volt, hatvan felé járt, és ropogósra vasalt fehér inget, valamint farmernadrágot viselt. Nem hasonlított Frankié anyjára, és persze Frankie-re sem. Még a szeme sem.

Egy hosszú faasztalnál ült, az asztalfőn. Az étterem hátsó részében, egy privát helyiségben, egy tányér érintetlen étel mögött, a kezében egy pohár vörösborral.

Frankie-t Giovanni két embere kísérte az asztal túlsó végén egy székhez. Senora Vaccarót a fiatal nő kísérte az asztalhoz, és leült a fia mellé. Az asztalon már ott volt a képeslap és a fotó Frankié anyjáról.

- Ha igazat mondasz, akkor mi rokonok vagyunk - szólalt meg Senor Vaccaro. Ugyanolyan hibátlan angolsággal beszélt, mint a *consigliere*.

Te jó ég, Frankié alig tudta elhinni, amit hallott. Tehát mégsem örült meg, mert ez ugyanaz a Vaccaro család, amelyik rokonságban áll az anyjával. És akkor tényleg az anyja küldte a képeslapot.

- Igen.

- Ha... - mondta Senor Vaccaro.

- Mi okom lenne hazudni?

- Az attól függ.

- Mitől?

- Itt én kérdezek.

- Rendben. Elnézést. Kérdezzen bármit. Esküszöm, hogy nincs semmi eltitkolnivalóm.

- Hány éves vagy?

- Huszonnégy.

Vaccaro fordított az anyjának, aki nem szólalt meg, csak bólintott.

- A fivéredet hogy hívják?

- Jack. Ő huszonkét éves.

Újabb gyors fordítás, újabb bólintás.

- Az anyád teljes neve?

- Priscilla Maria Balistreri, *íjászt* jelent - mondta Frankié. Az örege mindig viccelődött ezzel, azt mondogatta, hogy az anyja célba talált, amikor hozzámert feleségül.

Újabb fordítás, de ezúttal az asszony sűgott valamit. Tekintetét Frankie-re szegezte.

- Mi a gyerekkori neved ... a *becenevedé* - Úgy mondta ezt a szót, mintha nem ismerné. - Hogy hívott anyád téged és az öcsédet, amikor kisgyerekek voltatok?

Frankié elmosolyodott. Akármi is történt, akármennyire is benne van a levegőben, hogy ez a banda kiveri belőle a szart is, ha rosszul válaszol, ahogy az anyja hívta őket gyerekkorukban, az mindig mosolyt csalt az arcára.

- Laurel és Hardy - mondta.

Most a Senora is elmosolyodott. Csak egy pillanatra, de Frankié észlelte, és tudta, hogy átment a teszten. Senor Vaccaro is érzékelte az anyja reakcióját. A válla leereszkedett. De mit jelent ez? Frankié kinézett az ajtón, ahol behozták. Lehet, hogy az anyja odakint áll, és hallgatózik? De nem látta őt, csak Isabellát, Giovannit és még néhány embert.

- Itt van? - kérdezte Frankié. - Itt van az anyám? Kérem, mondják meg. Csak miatta vagyok itt. Akármiért is jött ide, akármiért is nem jöhet haza ... nem érdekel. Nem az én dolgom, csak...

A szája kiszáradt. Nem tudta kimondani azt, amit a kisgyerekek olyan könnyen kimondanak. *A mamát akarom ... vissza akarom kapni a mamát...*

- Itt volt - mondta Senor Vaccaro.

- Hogy érti? - Frankie-t rossz érzés kerítette magába. - Történt vele ... történt vele valami? - Mikor volt itt? A képeslapot a múlt héten küldte.

- Ezt nem tudom megmondani.

Nem tudja, vagy nem akarja? Mi folyik itt? Senor Vaccaro hazudik neki? Adrenalin áradt szét Frankie-ben, és félig felemelkedett a székről. - Maguk voltak? Csináltak vele valamit?

- Nem, dehogyis. Anyád családtag, soha nem bántanánk. Csak arról van szó, hogy régóta nem hallottunk róla.

- De hogy lehet ez? Nem értem - mondta Frankié. - Ezt a képeslapot ... ezt innen küldte nekem. Látja ön is, hogy a képen ott van...

- Igen - mondta Senor Vaccaro. - De ez a képeslap nem mostani. Ez egy régi lap. Az utca sokat változott, az üzletek nagy része már

nincs meg.

- És ez mit jelent? - Ez még semmit sem jelentett, hiszen a képeslapok gyakran régi képeket ábrázolnak. De most jutott Frankié eszébe, hogy Sky apja is valami hasonlót mondott, amikor megnézte a lapot.

- Nézd meg jobban, az írás is kopott - folytatta Senor Vaccaro, és magasra tartotta a képeslapot. - Ezt a lapot régen írták. A postai jelzés elmosódott, de ... a bélyeg is régi. Csoda, hogy egyáltalán eljutott hozzád.

- Nem, ez nem lehet. Hiszen a múlt héten kaptam.

De ahogy ezt kimondta, bevillant, amit Slim mondott. Hogy fizetni kellett a postásnak ahhoz, hogy egyáltalán kézbesítse a lapot. Ó, nem. Ez nem lehet igaz.

A Senora súgott valamit a kísérője fülébe, aki gyorsan a kezébe adott egy szemüveget. Az asszony lassan felvette a szemüveget, és elvette a lapot a fiától. Újabb suttogás következett, és a fiatal nőt kiküldték a szobából a képeslappal.

- Hé, az az enyém! - kiáltott Frankié. - Hová viszi?

- Ezt az éttermet nemrég újíítottuk fel - mondta Senor Vaccaro. - Kérlek, légy egy kis türelemmel.

Frankié visszasüllyedt a székébe. Hitetlenkedve nézte az olaszokat. Nem tudta, mit mondjon. Kavargóit körülötte a világ. Lehet, hogy igazat mondanak?

Isabellára pillantott, aki komor arccal állt az ajtónál. De a szeme egy kicsit sem volt komor. Frankié aggodalmat és kedvességet olvasott ki belőle. Márpedig a lány ismeri ezeket az embereket. Frankié úgy érezte, hogy Isabella biztosan szólna neki, ha a Vaccarók átvernék. Ismét az asztal túlsó végére nézett, és látta, hogy a Senora szeme könnyben úszik.

- *Fűi lo. Lo hice* - hallotta Frankié a háta mögül.

Frankié megfordult, és a Senora kísérőjét pillantotta meg. Egy másik öregasszonnyal volt, aki fekete özvegyi kendőt viselt. Egy mosogatórongyot tartott szottyadt kezében.

- Mit mond? - kérdezte Frankié.

- Azt mondja, hogy itt volt - fordította Isabella.

A takarítónő még mondott néhány gyors mondatot Frankié feje fölött. Senora Vaccaro sziszegett valamit az asztal másik végén.

Frankié megfordult, és látta, hogy a takarítónő keresztet vet, mintha imádkozna.

- Azt mondja, hogy megtalálta a lapot a padlón, ott, ahol a régi fűtőtestek voltak a felújítás előtt - mondta Isabella. - Hazafele bedobta a postaládába, mert azt hitte, hogy elfelejtették feladni. Most azt gondolja, hogy lehet, hogy csak beesett a radiátor mögé évekkel ezelőtt ... azt mondja, sajnálja, ha bajt okozott, és nagyon buta volt...

- Nem - mondta Frankié. - Köszönöm neki.

Csak ennyit tudott mondani. Úgy érezte, még mélyebbre süllyed a székben. Ennyi lett volna az egész? Csak egy illúziót követett? Egy szellemet? Egész idő alatt? Az öregének és Jacknek volt igaza?

Frankié sosem tudta elfogadni, hogy az anyja egyszer csak eltűnt. Azt sem, hogy valami szörnyűség történt vele Angliában, ami miatt soha többé nem hallottak róla. De ez nem is igaz, most már tudja. Oka volt annak, hogy az anyja elment, és itt rejtőzködött, a Vaccaro családnál. Az, hogy már nincs itt, nem jelenti azt, hogy nem lehet életben. Csak máshol rejtőzködik.

- Mióta? - kérdezte kiszáradt ajkakkal. Senor Vaccaróra nézett. - Azt mondta, hogy rég nem hallottak róla. Mióta?

Senor Vaccaro állta a tekintetét. - Nyolc éve - felelte csendesen. - Sajnálom, Frankié. Tényleg nagyon sajnálom.

Ez volt az első alkalom, hogy kimondta a nevét.

- Mondja el. Mondja el, mi történt. Miért jött ide az anyám?

Senor Vaccaro bólintott. - Kezdjük az elején. Az anyád az én másodunokatestvérem, gyerekkorunkban sokszor volt nálunk, amikor még Szicíliában éltünk.

Frankie-nek zakatolt az agya. Akkor ő és Senor Vaccaro milyen rokonságban állnak? A Senora szomorúan mosolygott rá, és a könnyeket törölte a szeméből.

- Aztán ideköltözött a családom a nyolcvanas évek elején, mert volt otthon egy kis problémánk.

Senor Vaccaro a *consigliere-te*. pillantott. Frankié épp elég hasonló embert ismert otthon ahhoz, hogy tudja, miféle problémáról lehet szó. Olyan probléma, ami miatt nem árt dobermannokat és testőröket tartani a birtokodon. Másfél évtizeddel később.

- Az anyád 1988-ban jött ide. Apám szerzett neki lakhelyet.

- '88, abban az évben tűnt el ... vagyis nem tűnt el, csak ... elment... - ezek szerint a saját akaratából jött ide. - ... ott hagyott minket egy szó nélkül...

Senor Vaccaro lefordította az anyjának. A Senora sűgött valamit.

- Azt mondja, hogy az anyád nagyon szeretett titeket. Téged is és az öcsédet is. És meghasadt a szíve, amikor el kellett hagynia benneteket. De muszáj volt, nem volt más választása.

- De miért? - kérdezte Frankié. - Miért jött ide? - Miért hagyta ott őket minden magyarázat nélkül?

- Ezt nem tudom pontosan. Csak annyit tudok, hogy megrémült, és védelmet kért, meg egy helyet, ahol meghúzhatja magát.

- Kitől kért védelmet? Mitől félt?

- Azt nem tudom. Sajnálom, Frankié, erről csak az apámmal beszélt.

- Nem lehetne tőle...

- Ő tavaly meghalt.

- Sajnálom - mondta Frankié.

- Amit neki elmondott, az már a sírban marad vele.

- Azt mondja, nyolc éve érkezett ide. Meddig volt itt?

- Hat hónapig. Talán egy kicsit tovább. Nevet változtatott és az étteremben dolgozott. Itt írhatta a képeslapot.

- Mi lett az új neve?

- Elena Toscano.

- Kérem, adja ide a képeslapot.

Senora Vaccaro mondott valamit a kísérőjének, aki Frankie-hez sietett, és odaadta neki a lapot. Frankié újra elolvasta az anyja szavait.

Segítettél, amikor szüksége volt rád.

Tudtam, hogy így lesz.

Még mindig nem értette. Mert ha Senor Vaccarónak igaza van, és az anyja tényleg nyolc éve írta ezt a lapot, akkor nem arról van szó, hogy megköszöni neki, amit tavaly tett az öccséért. De akkor miről van szó? Az elmosódott postai pecsétre pillantott. Az évet nem tudta

kivenni, de a hónapnál mintha ezt látta volna: J-U-L. Lehet, hogy spanyolul is hasonlóan van a július?

- Beszélte arról, hogy az öcsém egyszer ... egyszer majdnem megfulladt? - kérdezte. Csak ez jutott most eszébe abból az időszakból. Amikor Jack leugrott a hídról a Regent's csatornába.

Újabb suttogás következett. Senora Vaccaro gyorsan bólintott.

- Igen.

- Akkor talán erről lehet szó - mondta Frankié. - Az nagyon régen történt. - Fogalma sem volt, honnan tudott erről az anyja. - És aztán mi történt? Miért ment el innen? És hol van most?

- Emlékszel, hogy korábban azt mondtam, okod lehet arra, hogy hazudj? És azt gondoltam, hogy valaki ideküldött.

- Igen.

- Megvan az okunk arra, hogy óvatosak legyünk.

Óvatosak. Ez aztán a szépen becsomagolt kifejezés. Annyira óvatosak, hogy majdnem megették őt a kutyáikkal.

- Idejöttek érte - folytatta Senor Vaccaro. - Itt keresték, Pálmán. Londonból jöttek érte.

- Miféle emberek?

- Rossz emberek. Nagyon rosszak. Én nem találkoztam velük, mert akkoriban máshol voltam. Apám találkozott velük. - Egy fotóra mutatott a falon. Néhány öregfiú, akik ugyanebben a teremben esznek.

- Ő az apám. Az asztalfőnél. Látod a sebhelyet az arcán?

Csúnya sebhely volt. Egy vágás, keresztül az állán. Akármit is csináltak vele, az biztos, hogy nagyon fájdalmas volt. - Ezt ők tették vele? Ezek az emberek?

- Igen. Meg akarták tudni, ahogy most te is, hogy hol van az anyád.

- De nem mondta el nekik.

- Nem. - Büszkeség suhant át Senor Vaccaro arcán. - És anyád még aznap elment. Soha nem tért vissza. Nem tudjuk, hová ment, mert azóta sem hallottunk róla.

Frankié úgy érezte, mintha fejbe csapták volna. Könnyek gyűltek a szemébe, és mindent megtett, hogy ne fakadjon sírva. Mert ez egy katasztrófa. Megtalálta az anyját, és abban a pillanatban újra elvesztette.

- Nagyon köszönöm önnek - szólalt meg végül. - És az apjának is. Köszönök mindent, amit az anyámért tettek.

Senor Vaccaro felállt, és odament Frankie-hez. A vállára tette a kezét. - Ne legyél olyan szomorú - mondta.

- Ne? - Frankié hangja hirtelen nagyon vékonyan hangzott, mint egy kisgyereké.

- Ne. Mert bár nem tudjuk, hogy hová ment, azt tudjuk, hogy volt nála pénz. Sok-sok angol pénz. Annyi, amennyiből eljuthatott egy biztonságos helyre.

35. fejezet

Frankié a Vaccaro családnál vacsorázott, az új rokonainál. Ez volt élete legfurcsább étkezése, de nem az étel miatt. Csodás volt a caprese saláta, a gombás rizottó és a *brodetto*, és ezek megoldottak egy másik rejtélyt. Frankie-t a gyerekkorára emlékeztette az étel illata ebben az étteremben. Senora Vaccaro elmagyarázta, hogy azért, mert a halragu alapja régi családi recept, amit Frankié anyja Szicíliában tanult, amikor még gyerek volt. Az étteremben ő tette fel az étlapra, és ezáltal mindig emlékeztek rá.

Kérdezték a londoni életről, az Ambassadorról, az apjáról és Jackről. Mindkettejükről sok mindent tudtak, azt is, hogy az apja börtönben ül, és az öccse tavalyi esetét is, amikor majdnem ő is börtönbe került. Mindkét eset nagy port kavart fel az itteni angol közösségben. Senor Vaccaro és Giovanni perfekt angoltudásukkal folyamatosan követték a híreket a *Daily Bulletinben*.

Arról is kérdezték Frankie-t, hogy miért jött a Baleár-szigetekre, és ő csak félig-meddig mondott igazat. Arról nem beszélt, amiért még este vissza kell repülnie Ibiza-ra, már csak azért sem, mert ő maga sem tudta pontosan, mit fognak csinálni. Azt mondta nekik, hogy kollégákkal érkezett üzleti ügyben. Felmerült benne, hogy vajon Jeremy-t és a családját ismerik-e. Végül is miért ne ismernék az Ibiza-t irányító tíz család egyikét? Hiszen ők meg Mallorca turistaforgalmának jó része felett diszponálnak.

A legtöbbet azon járt az agya a vacsora alatt, hogy amint megtudta, hova menekült az anyja nyolc éve, máris elvesztette a fonalat. A név is zavarta, amit az anyja felvett, amikor itt élt. Elena Toscano. Vajon ezen a néven hagyta el Pálmát? Vagy megint nevet váltott? Senor Vaccaro nem tudta, hogy volt-e új személyazonossága, vagy sem. Elképzelhető, hogy az idősebb Vaccaro intézett neki új igazolványt. Lehet, hogy teljesen más néven utazott tovább. Ha egyszer már megváltoztatta a nevét, hogy eltűnjön mások szeme elől, akkor miért ne tette volna meg még egyszer?

Végül Isabella vitte ki a repülőtérré. Senor Vaccaro, aki egyszer csak elárulta, hogy Carlo a keresztneve, és ragaszkodott hozzá, hogy Frankié Carlo bácsinak szólítsa, felajánlotta, hogy ő maga viszi ki. De Isabella azt mondta, hogy neki nem gond, mert úgylis arra menne.

Carlo bácsi mindent megtett, hogy Frankié útja minél könnyebb legyen. Visszaadta a repülőjegyet, mert mint kiderült, a kutyák azt nem tépték szét. Ugyanezt nem lehetett elmondani a készpénzről. Miszlikbe tépték az összesét, mielőtt a káromkodós ikrek meg tudták volna állítani őket. De Carlo bácsi mindenért kárpótolta. Adott neki egy nagy halom pesetát, és még azon felül is egy keveset, amiből új ruhát tud venni a reptéren.

Frankié búcsúzaskor leírta a telefonszámokat, mert a telefonja rípiyára tört a Vaccaro-birtokon. Megígérte, hogy telefonálni fog, és amint lehet, újra eljön hozzájuk. Isabella kis Fiatjából visszanezve tudta, hogy itt néhány életre szóló barátságot kötött. Senora Vaccaro sírt, és a fia vigasztalta. Még azok is, akikkel verekedett - beleértve Giovannit is -, integettek neki, bár nem volt mindegyiküknek hibátlan a mosolya.

Isabella egész úton fecsegett, mintha mindazt, ami ma történt, csak a tévében látták volna. Frankié értette az okát. Ő is úgy érezte, mintha nem is az övé lenne az élete, mintha mindaz, amit eddig tudott volna, hamis lenne. Semmi sem érheti meglepetésként.

Isabella segített kiválasztani néhány ruhát a reptéri Lacoste butikban. Új sportzakó, póló és farmer, és egy új edzőcipő, amitől sokkal magabiztosabb lett a járása.

Isabellának tetszett, amit lát, ahogy tetőtől talpig végigmérte Frankie-t. A vonzalom egyértelműen látszott a tekintetében. És ez kölcsönös volt. Frankié már tegnap is nagyon dögösnek találta a csajt, ma viszont teljesen más szemmel nézett rá. Isabella kiállt mellette, és valószínűleg megmentette egy nagy veréstől. Frankié kézen fogta a lányt, és követték a vámhoz vezető táblákat.

Milyen jó lenne most elszökni vele valami egzotikus helyre. Ahelyett, hogy elbúcsúznának, és Frankié visszamenne Ibizára, hogy az örült oroszok szétverjék a fejét.

- Tehát - mondta a lány.

Eljutottak arra a pontra, ahonnan csak az utasok mehetnek tovább. Akiknél jegy volt, azok átmentek a kapun, és beálltak a vámhoz vezető hosszú sorba. Akiknél nem volt jegy, azok hazamentek.

- Tehát - mondta Frankié mosolyogva.

- Igen?

- Hát szóval ... már voltunk így korábban is, igaz?

- Így? - A lány zavartan nézett körül.

- Nem, nem így, nem pont *így*. Úgy értem, hogy már voltunk ilyen helyzetben. Amiben most. Hogy el kellett köszönni. Tegnap az étteremnél is ilyen volt ... tudod ... furcsa.

- Rosszul fiira?

- Nem, nem rossz ... csak érdekes, furcsa, hogy búcsút veszünk egymástól.

- A, értem. - A lány felnézett Frankie-re. - És mit gondolsz rólam?

- Azt, hogy...

- Hogy?

- Kedves vagy.

- Kedves?

Újra próbálkozott. - Csodás.

- És a csodás jobb, mint a kedves? - A lány megfogta a kezét, jó erősen. - Vagy rosszabb?

- Nem, sokkal jobb.

Frankié látta, hogy a lány mosolyog. - Oké - mondta Isabella közelebb lépve. - Rendben van. Én is azt gondolom, hogy kedves vagy ... és talán egy kicsit csodás is...

- Csak egy kicsit?

- Lehet, hogy nagyon.

- Csak az a baj...

- Mi?

- Hogy úgy viselkedtem, mint egy fütyi.

- Fütyi?

- Igen. Az olyan embert jelent, aki folyton rossz döntéseket hoz ... aki rosszul csinálja a dolgait. - Ilyenből tényleg volt bőven. Sharon ... Sky ... meg hogy idejött Tommy Riley embereként...

- Nekem nem tűnsz rossz embernek.

- Nem is akarok az lenni, de valamit még el kell intéznem, mielőtt... - lenézett a kezükre - ... mielőtt visszajönnék.

Látta az elutasítást a lány szemében.

- Nem arról van szó - mondta Frankié, és szorosan magához ölelte a lány kezét. - Nagyon kedvellek. Csak az...

- Időzítés.

- Igen. Pontosan. Minden problémám ... minden, amit el kell intéznem ... el kell intéznem pár dolgot, hogy újra az lehessenek, aki lenni akarok.

- Az igazi Frankié James?

- Igen. - Frankié megint a kezükre nézett, az ujjai már összefonódtak. - Ígérem, hogy visszajövök. - Amint kimondta, tudta, hogy így is lesz.

- Mikor?

- Nyár végén?

- Ide?

- Igen.

A lány Frankié szemébe nézett. Aztán bólintott, mint aki most hozott meg egy döntést. - Akkor mondom, hogy mit csináljunk. Találkozzunk még egyszer. Illetve talán először. Az igazi Frankié Jamesszel.

- Jó. Ez jó ötlet. Nagyon tetszik.

- De addig is adok valamit, hogy emlékezz rám.

- Mit?

Nem kellett sokáig várnia az ajándékra. A lány lábujjhegyre állt, és finoman szájon csókolta.

*

A Mandalay Hotelben a szobájába érve az ágyra huppant, és a plafont bámulta. Nem tudott elaludni. Mi történhetett az anyjával?

Valaki felnyomta Mallorcán? De ki? Nem tudta elképzelni, hogy a Vaccaro család, ők még mindig nagyon szeretik. Akkor lehet, hogy valaki Londonból, akivel tartotta a kapcsolatot.

Ez volt a másik szál, ami zavarta. Honnan tudott az anyja arról, hogy Jack majdnem megfulladt? Valaki elmondta neki, különben nem született volna meg a képeslap.

Az örege? Nem valószínű. Már akkor is alig álltak szóba egymással, amikor az anyja még Londonban élt. Valaki más volt. Olyan valaki, aki ismerte az anyját és Frankie-t is, annyira, hogy tudta, mikor mit csinál. Valaki a klubban? Vagy a közelében? Szíves Üdvözlettel? Vagy Slim? De miért küldtek volna az anyja után embereket, ha annyira szeretik őt?

Rossz emberek. Carlo bácsi azt mondta, rossz emberek keresték az anyját. De miféle rossz emberek? Elég kegyetlenek ahhoz, hogy felvágják egy öreg ember arcát. Egy gengszter? Mint Hamilton vagy Riley? Vagy egy zsaru? Egy olyan szemét zsaru, mint Snaresby.

Frankie-nek eszébe jutott még valami, amit az anyja mondott neki az eltűnése napján, amikor Frankié megígérte neki, hogy vigyázni fog Jackre. *Nem számít, mi történik velem vagy az apáddal, vagy bárki mással.* Mintha már akkor tudta volna ... hogy valaki eljön érte ... és az apjáért is...

De *miért* jöttek el érte? Ez volt a következő kérdés, amit Frankié nem tudott megválaszolni. Akárki is keresi az anyját, annyira fontos neki, hogy kinyomozta merre van, és utána jött. Tehát az anyja vagy tett valamit ellene, vagy tudott valamit róla, vagy volt nála valami, ami kell neki.

És itt jött be a pénz kérdése. Honnan a fenéből volt az anyjának annyi pénze? És hol lehet most azzal a sok pénzzel?

36. fejezet

Hajnali öt órakor szólalt meg a telefon. Grew közölte Frankie-vel, hogy legyen tíz perc múlva a hotel előtt. Egy gyors zuhany után felkapta az új ruháit, mert a fenébe is, ha egyszer a pokolba kell menni, akkor akár ki is öltözhet a gyilkoláshoz.

Megnézte magát a tükörben, amiről eszébe jutott, ahogy tegnap észrevette, hogy Isabella vizslatja a Lacoste butikban. Emlékezett a csókra is. A lány képes volt megcsókolni ezt a szétvert, eltorzult arcot. A gondolattól elmosolyodott, mert ha a lánynak tetszett a tegnapi állapotában - másnaposán, szétesve és széttépve -, akkor ez a lány tényleg kedveli őt.

Három autó várakozott a hotel előtt. Mercik, és nem is akármilyenek. Sötétített ablakok, csillogó króm dísztárcsák, igazi gengszter tempó, pont olyan autók, amilyenekre a zsaruk figyelnek. Persze alighanem megvették az itteni zsarukat.

A harmadik autó hátsó ajtaja halkán kinyílt, ahogy Frankié lesétált a hotel lépcsőjén. Jézus nézett ki, mosolygott. Az ő arca sem volt a legrózsásabb állapotban. Kezet fogtak Frankie-vel. Grew-nak igaza volt, ők kerten eleinte nem voltak puszipajtások, de az Indigó Blue-ban történtek után bajtársak lettek.

Jézus arrébb húzódott, helyet csinált Frankie-nek. Ő is öltönyt vett fel. Grew ült a másik oldalán, pólóban és farmerban. Mérgesen nézett Frankie-re.

- Megint késtél, de talán mostanra sikerült kijózanodnod - morogta, ahogy Frankié beszállt az autóba.

Frankié vissza akart vágni, de meggondolta magát. Grew nem volt csacsogós kedvében. Biztos nehéz éjszakája volt a bőrvessel.

- Milyen messze van a villa? - kérdezte Frankié.

- Időben meg fogod tudni. Mi a frász történt az arcoddal?

- Semmi. Csak a bunyó a klubban. Vagy már nem emlékszel?

- Én mindenre emlékszem - mondta Grew. - Gyerünk, induljunk!

Ez már a sofőrnek szólt. Valami helyi fickó vezette az autót. Felkapcsolta a fényszórót, ezzel jelezte a többi autónak, hogy indulhatnak.

- Gumimacit? - Jézus megkínálta Frankie-t.

- Miért is ne? - Frankié érezte, hogy Grew aligha hozott croissant-okat.

- A sárgákat ne vedd ki - mondta Jézus. - Az mind az enyém.

- Jól van. - Frankié kivett egy zöld gumimacit, és szopogatni kezdte. Halkan elindultak.

Valamikor útközben elbóbiskolt. Arra ébredt, hogy a Merci megáll a másik kettő mögött egy csendes országút kis pihenőjében. Alattuk a völgyben éppen ki tudta venni egy épület tetejét a fák között.

Grew cigire gyújtott.

— Te a lányra koncentrálj - mondta Frankie-nek. - Csak kapd el, és hozd ide a kocsihoz.

Végül is Tommy Riley is ezt mondta, amikor Londonban magához hívatta, hogy beváltsa a szívességét, csak éppen azóta minden megváltozott. Akkor arról volt szó, hogy meg kell győznie a lányt. Most meg? A francba. Ez nagyon másként hangzik.

- *Kapjam el?* - kérdezte hitetlenkedve. - *Viccelsz?*

- Van rajtam bohócsapka?

Nem. Nem volt. - Senkit sem kapok el - tiltakozott Frankié. - Addig biztosan nem, amíg engem nem akar valaki elkapni. Egy lányt meg végképp nem kapok el.

- Tommy-nak dolgozol, ami azt jelenti, hogy nekem dolgozol. Azt csinálod, amit mondok neked, baszod.

- Csak azért, mert tartozom neki, még nem csinálhat belőlem emberrablót!

- Először is, dehogynem. Pontosan ezt jelenti, hogy tartozol neki. Viszont ha meg akarod nyugtatni az érzékeny lelked, ifjú barátom, akkor gondold arra, hogy szó sincs emberrablásról.

- Akkor minek nevezed, amikor valakit elkapsz és az akarata ellenére bedugod egy kocsiba? Én találkoztam a lánnyal, és biztos lehetsz benne, hogy nem akar velünk jönni. Mi ez, ha nem emberrablás?

- Ezzel megvéded. Mert ha nem teszed meg, akkor nagyon jó eséllyel csúnyán meg fog sérülni. De még rosszabbul is járhat.

Frankié csak bámult rá. *Rosszabbul?* Tehát meg is halhat.

- Azt hittem, azért jöttünk ide, hogy meggyőzzük a lányt, jöjjön haza. És hogy ti megtaláljátok Duke-ot. Gondolom, ez megtörtént.

- Igen, de az oroszok is beszálltak. - Grew benyúlt a nagy sporttáskába, ami a lábánál feküdt. - És ez azt jelenti, hogy ebből nagy balhé lehet. És nem akarom, hogy Gaz Landy lánya a balhé közelében legyen.

Elővett egy pisztolyt. Frankié csak egyszer fogott ilyet a kezében, azt, amit az örege elrejtett a bojler mögött. De ez sokkal modernebbnek és veszélyesebbnek tűnt.

- Használtál már ilyet?

- Nem - felelte Frankié. - És nem is akarok.

- Az most nem számít. Kibiztosítasz, célzol, lösz, ennyi. - Grew a sofőrt célozta meg, és úgy tett, mintha lelőné.

- Azt mondtam, nem - tiltakozott ismét Frankié.

- *Én* meg azt mondtam, *igen*.

Grew átadta a fegyvert Frankie-nek. Ahogy nézett rá ... kizárt, hogy ne vegye el tőle. De az is kizárt, hogy használja.

- Jól van - mondta, és a zakója belső zsebébe tette a fegyvert.

- És én? - szólalt meg Jézus. - Hogyhogy ő kap fegyvert, én meg nem kapok?

- Ne aggódj, kicsim - mondta Grew. - Nem feledkeztem meg rólad.

- Elővett még egy pisztolyt a táskából, és odaadta a spanyolnak.

Jézus elvigyorodott. - Nézd! - mondta Frankie-nek. - Az enyém nagyobb, mint a tiéd.

Tényleg nagyobb volt. Borzalmasan nézett ki.

- Ne felejtse el - figyelmeztette Grew Frankie-t. - Csak a lányt. Duke-ot és az oroszokat bízd ránk, meg a fiúkra.

- Milyen fiúkra?

- Rájuk.

Összesen nyolcán szálltak ki a másik két autóból. Frankié nem is lepődött meg, hogy ugyanazokat az arcokat látja, akiket Jeremy klubjában, a Kooksban is. Ezek a fickók hajították ki az oroszokat. Ahogy most fel voltak szerelve, nem tűntek annyira barátságosnak, mint azon az estén. A főnökük a liverpooli fickó volt, akivel Frankié szerencséjére nem tűzött össze. Jimmy. Ahogy egy kézmozdulatra felsorakoztak, abból látszott, hogy katonai kiképzést is kaptak.

Frankié követte Grew-t és Jézust az autótól balra. Jimmy és az emberei jobbra indultak. Már is meleg volt, a nap szikrázóan sütött le

az utat szegélyező olívfákra.

- Tegnap este volt itt egy megfigyelőnk - mondta Grew. - Tanja és néhány lány abban a kis vendégházban alszik ott lent. Duke, az oroszok és még néhány arc, akiket magukkal hoztak, a nagy házban vannak.

Átmásztak egy kapun, majd óvatosan leereszkedtek a túloldalon. Jézus ment elől, zárt egységben lopakodtak a réten. Frankié már nem látta Jimmy csapatát, ők már a nagy ház közelében lehettek. A házból csak két kéményt és a tető egy részét látta.

Két perc múlva a vendégházhoz értek. Jézus a szájához emelte az ujját. Mi az? Frankié körülnézett. Semmit sem látott, de a halántékán érezte a szívdobogását. Aztán ő is meglátta. Ketrecek. Kutyák? A francba, már megint? Még látta maga előtt a tegnapi kutyákat Carlo bácsi birtokán. És hallotta is a borzalmas hangjukat, ahogy a bokája után kaptak. Ki tudja, lehet, hogy mégis szüksége lesz a pisztolyra?

Jézus ment előre, fegyverét most már maga előtt tartotta. Visszanézett a másik kettőre, és vigyorogva OK-jelet mutatott a mutató- és hüvelykujjával. A ketrecek felé biccentett. Szerencsére üresek voltak. Elfutott a ketrecek mellett, és átbújt a sövény nyílásán. Frankié és Grew követte.

A kis vendégház pálmafák gyűrűjében állt a sövény túloldalán. Senkit sem láttak, csak a kabócák hangja hallatszott. A ház oldalához értek, egy teraszhoz. Uszóruhák száradtak a napozóágyakon. A mélykék vizű úszómedence felett narancssárga szitakötő repült el. Egy kovácsoltvas asztalon fél üveg rozét láttak négy pohárral. Az asztal körül négy fonott szék, a padlón egy doboz cigi és egy hamutartó. Kingston, ugyanaz a márka, amit Kicsi T szívott a Kooksban.

- Halkan, mint amikor anyád hasában voltál - suttogta Grew. Az ablakokra nézett. Egyiken sem volt lehúzva a redőny, és a függönyök sem voltak behúzva. - Rossz érzésem van. Lehet, hogy kirepültek a kismadarak.

- Várjatok - szólalt meg Frankié. - Bemegyek, körülnézek.

Duke egy kicsit sem érdekelte. Annak viszont örült volna, ha ő találkozik először Kicsi T-vel, és nem a két társa. Inkább ő próbáljon meg értelmesen beszélni vele. Mert akármit is csinált ez a Duke,

sokakat felbosszantott vele. Frankié attól tartott, hogy akár a lányt is felhasználják arra, hogy megszerezzék Duke-ot. És ebben a katyvaszban, amivé Frankié élete vált, egy dologban biztos volt: ha van rá lehetősége, hogy vigyázzon egy tizennyolc éves lányra, akivel gyerekkorukban barátok voltak, akkor ezt kötelessége megtenni.

Grew bólintott, és Frankié finoman betolta a nehéz faajtót, ami a ház boltíves folyosójára nyílt. Az ajtó nem volt bezárva, egy kis lökéstől nyikorogva tágra nyílt. Frankié várt egy másodpercet, hallgatózott, és biztos volt benne, hogy Jézus ott áll mögötte kezében a pisztollyal.

Frankié semmit sem hallott, és bement a házba. Körülnézett a nappaliban és a konyhában. Utazótáskákat, ruhákat, cigipapírokat és egy csomag füvet talált a fekete márványpulton. A lámpa égett, de senkit sem talált.

- Tanja! Tanja, Frankié vagyok. Frankié James. Tudom, hogy most valószínűleg nem akarsz találkozni velem, de beszélnem kell veled.

Semmi válasz. Megint próbálkozott, miközben felment a meredek kőlépcsőn. Az emeleten egy hűvös, homályos folyosóra ért, ahonnan négy szoba nyílt. Mindegyikbe benyitott. Az első háromban semmi, de a negyedikben talált egy táskát. Női ruhákat, egy neszesszert, egy tárcát, és abban egy údevelet talált.

Tudta jól, hogy kinek az arcát fogja megtalálni benne. Nem tévedett. Kicsi T. Nem lehetett több tizenöt évesnél, amikor ez a fotó készült, de egyértelműen ő volt. Ahogy körülnézett a szobában, az ott hagyott tárgyak nagyon rossz érzéssel töltötték el.

*

Mindhárman újra a Merciben ültek, és elhajtottak a rezidencia felől. Grew nem szólalt meg azóta, hogy visszajött a nagy házból. Lila arccal tért vissza, de Frankié nem tudta eldönteni, hogy a melegtől, a fáradtságtól, vagy az idegességtől lilult-e el a bőre. Még Jézus sem merte megkérdezni tőle, hogy mi a frász történt odabent.

A másik két autó még mindig a kis pihenőben parkolt, Jimmy és az emberei viszont nem voltak a közelben. Grew elővett egy cigit és a Lúgért, és rágyújtott. Az ablakon kibámulva hatalmas füstfelhőt fújt ki a tüdejéből.

- Oké - mondta végül sóhajtva.

- Oké? - kérdezte Jesús meglepetten.

- Nem, kurvára nem oké - vágott vissza Grew. - Annyira kibaszottul távol van az okétól, amennyire csak lehet, hogy bassza meg.

Hosszas káromkodások közepette elmondta nekik, hogy mi történt a házban. Illetve inkább mi nem történt. A rajtaütés nem sikerült, mert senki sem volt ott, akin rajta lehetett volna ütni. Sem az oroszok, sem Kicsi T, sem Duke. Semmi. Csak egy üzenet.

- Miféle üzenet? - kérdezte Frankié.

- Tényleg tudni akarod?

Tényleg tudni akarta. Riley adott neki egy feladatot, hogy vigye vissza a lányt, és az a lány még mindig nem volt velük. - Meg kell ölnöd, ha elmondod? - kérdezte.

- Csak ha elmondod másnak is.

- Csak vicceltem.

- Én nem. - Grew elnyomta a cigit a sporttáskáján. - Tommy adott némi pénzt Duke-nak - kezdte. - Elég sok pénzt, hogy menjen el Amsterdamba, és vegyen árut. Sokat. Tablettákat... kokót... amit ide akart küldeni.

- Nekünk - tette hozzá Jesús. - A mieinknek. A bátyámnak.

Oké, Frankié most megértette. Azt a sok mocskot Riley üzleti partnereinek kellett volna eljuttatni, akik szétterítették volna a szigeteken. - Hadd találjam ki - mondta. - Duke nem adta át a cuccot.

Jesús bólintott. - Úgy van.

- Úgy gondoljuk, hogy a kis fasz inkább megállapodott az oroszokkal, akik nagyon szeretnék itt megvetni a lábukat - mondta Grew.

- De nem fogják - mondta Jesús. Tényként jelentette ki.

- A pénzt nyilván meg akarta tartani magának - folytatta Grew -, hogy aztán eltűnjön a Föld színéről. Kicsi T-vel az oldalán. Akit amolyan emberi védőpajzsként használ. Úgy gondolta, hogy az apja és a keresztapja valószínűleg nem fog vadászni rá, mert félnek, hogy a lánynak is baja esik.

Ebben tévedett, hiszen Riley ideküldte őket. Nem érdekelte annyira a lány jólléte, mint az eltűnt embere. Illetve az ő és Gaz

embere, mert ezek kerten szoros partnerek lehetnek. Sakálok. Kicsi T így nevezte őket. Még ha nem is tudja, hogy mit művel a hapsija - ami még mindig lehetséges -, ez akkor is igaz.

- És ekkor jelentünk meg mi - folytatta Grew. - Éppen amikor Duke arra várt, hogy megérkezzen a szállítmány Amsterdamból, és ezzel lezárja az üzletet. Ami úgy néz ki, meg is érkezett tegnap este, legalábbis a feltépett csomagokból, amiket Jimmy-ék találtak a házban, erre lehet következtetni. - Grew sötéten elvigyorodott. - Azt hiszem, az oroszok okosabbak, mint ahogy Duke gondolta. Közel tartották magukhoz. Nem tévesztették szem elől, hogy tudják, megbízhatnak-e benne. És azt hiszem, itt kezdtek el rosszul alakulni a dolgok.

- Rosszul?

- Bizony, nagyon rosszul. Már ami Duke-ot illeti. Beadott valami marhaságot az oroszoknak, valószínűleg arról, hogy ő a nagyfiú, akinek az anyagát el kellene adni, de amikor mi megjelentünk, az oroszok alighanem gyanút fogtak, hogy a cucc, amiért olyan sok pénzt adtak, valaki másé lehet. Valakié, akinek igen jók a kapcsolatai. - Grew lassan megcsóválta a fejét. - És valószínűleg ekkor döntött úgy, hogy ideje lelépni.

- Lelépett? - kérdezte Frankié.

- Bizony. Valamikor tegnap este fogta a pénzt, és itt hagyta Kicsi T-t, nehogy túl hamar észrevegyék, hogy eltűnt. Az oroszoknál hagyta az összes cuccot, és ők rájöttek, hogy mi szeretnénk visszakapni. - Grew a zsebébe nyúlt, és elővett egy összehajtott papírt. - És vissza is adják, amennyiben átadjuk nekik a pénzt, amit Duke-nak kifizettek...

- Szóval erről van szó? Cserét akarnak?

- Duke és a pénzük Kicsi T-ért és a cuccért. Így helyreállna az egyensúly, és nem kellene egymással foglalkoznunk. És Duke ... azt csak a jóisten tudja, hogy vele mit akarnak, de biztos vagyok benne, hogy nem egy meleg kézfogás lesz a vége.

Frankié az üzenetet nézte, és közben maga előtt látta Kicsi T-t. Szegény lányt előbb elszédítette az a szemét Duke, aztán elrabolták az oroszok. Szerencsédén lány csak emberi csali lett ebben a gengszterháborúban, és ha nem jönnek össze a dolgok, akkor nem sokat fog élni az élete az oroszoknak.

- És most mi lesz?

- Na igen, ez a millió dolláros kérdés. Szó szerint, ami azt illeti. Mert még nem tudjuk, hol lehet ez a tetű. Hidd el, én még inkább el akarom őt kapni, mint az oroszok, mert elég bajt okozott már a gátlástalanságával. Igaz, Jézus?

Jézus bólintott.

- Például aggasztó droghiányt hozott létre ezen a gyönyörű szigeten - mondta Grew. - És ezt a hiányt a mi anyagunkkal kellene betölteni. Az oroszok már nekiláttak, de aztán rájöttek, hogy itt náluk nagyobb halak vannak a bizniszben. És kedves barátaink kénytelenek voltak innen-onnan beszerezni anyagot. Sky például Mallorcára ment érte.

- Sky?

- Ugye nem gondoltad komolyan, hogy *pata negrát* hozott? Elég béna volt, amikor azt mondtad, hogy valami Cielo nevű csajjal voltál egész nap.

Te jó ég, Frankié teljesen hülyének érezte magát. Grew mindenről tudott.

- Nem tudom, hogy mit műveltél Mallorcán - tette hozzá Grew. - Nem tudom, mi volt a sztori azzal a képeslappal, amit mindenkinek megmutattál odaát, és azt sem tudom, miért szabattad át az arcodat.
- Grew mélyen a szemébe nézett. - De azt tudom, hogy te nem akarsz átverni minket, mint ez a nyomorult Duke. Kedvellek téged, haver, mert ha nem kedvelnék, már rég kicsináltalak volna.

Frankié továbbra sem szándékozott elárulni, hogy miről szólt a képeslappos ügye. - Akkor most mi lesz? - kérdezte.

- Nincs változás. Meg kell találnunk Duke-ot.

- Hová mehetett?

- Jeremy máris figyelteti a repteret és a kikötőket. Nagy előnye az ilyen kicsi szigetnek, hogy ha elég befolyásod van, semmi sem történhet a tudtod nélkül.

- Nem látták még?

- Nem, és ez két dolgot jelenthet. Vagy talált egy magánhajót, vagy a szigeten tűnt el. Ami elég nagy baj lenne, mert rengeteg pénz van nála, amivel sokáig ki tudja húzni valahol. De van egy olyan érzésem, hogy fel fog bukkanni, mert nem ismeri elég jól ezt a szigetet ahhoz, hogy el tudjon tűnni a radarról.

Frankié ezen gondolkodott, és közben elértek Ibiza óvárosának széléhez.

- Lehet, hogy nincs is szüksége rá - mondta.

- Mire?

- Arra, hogy ismerje a szigetet. Lehet, hogy elég, ha talál egyeden jó búvóhelyet.

37. fejezet

A *Barbár majom* mérgesen bögve fordult be a félhold alakú kis öbölbe a sziget északkeleti partjánál. A fedélzeten ezúttal nem volt olyan nyugodt a hangulat, mint a legutóbb. Nem volt meztelen fürdőzés, és nem volt váliumos pihenés sem. Senki sem kínált helyi sajtot finom kenyérrel. Volt ott viszont két fegyveres fickó, az egyik Grew, a másik Jézus. A kormánynál egy helyi arc, mellette Jeremy pásztázta a fehér homokos partot egy katonai távcsővel.

Ezt a kis csapatot Frankié csődítette ide. Akármi is történik, akárki is sérül meg, annak ő lesz az oka. Akár Jeremy emberei, akár azok, akik a parton várják őket abban az elsötétített étteremben.

Vagyis *chiringuitóban*, egész pontosan ez áll azon a gyufásdobozon, amire Kicsi T felírta a telefonszámát Frankie-nek. Restauranté Ca'n Costa, a régimódi étterem, melyet Duke egyik régi haverja vezet. A tökéletes hely az elvonulásra, ahogy Kicsi T mondta, egyben a sziget legjobb tengeri kajájának lelőhelye. Nem mintha ezt ma megkóstolnák. Már csak azért sem, mert még mindig csak reggel kilenc volt, és ezen a korai órán a szigetlakok még nem ébredtek fel az előző éjszaka élvezeteit kiheverő alvásból. Láttak ugyan két szörföst, de nem találkoztak senki mással egész úton a Botafoch Marinától. Az öböl strandja is kihalt volt, mint a dodó.

Lehet, hogy rossz a megérzése, és Duke mégsem itt bújt el? Ebben az esetben Kicsi T szénája nagyon rosszul áll. Jeremy megparancsolta a kormányosnak, hogy állítsa le a motort 200 méterre a parttól. Horgonyt vetettek, és átszálltak abba a csónakba, amit eddig maguk mögött vontattak. Csak négyen értek bele, de ez nem volt gond, mert a kormányos maradt a motorcsónakon, kezében egy távcsöves puskával.

Jeremy és Jézus halkán evezett, tökéletes összhangban, mintha már milliószor csinálták volna. Hogyan is nem látta Frankié első pillantásra, hogy testvérek?

Rosszul érezte magát, de nem a tenger miatt, ami nyugodt volt, mint egy pohár víz, hanem a pisztoly súlyától, ami a zakója zsebét nyomta. Imádkozott, hogy ne legyen kibiztosítva. Nagyon nem akarta használni, de tudta, hogy az ő akaratának itt nem lesz sok szerepe.

A fivérek kiléptek a csónakból, amint sekély részhez értek, és kihúzták az érintetlen fehér homokra. Jézus biccentett Frankie-nek, hogy kövesse, Grew pedig Jeremy után ment, aki gyorsan elindult az étterem jobb oldala felé.

Frankié szája olyan száraz volt, mint a forró homok, amin lépkedett. Jézus és ő villámgyorsan az épület bal oldalához értek, ahol egy tűzrakó helyet találtak. Legyek tucatjai repkedtek lustán egy ott hagyott halfej körül. A hamuból vékony füstcsík szállt fel. Valaki volt itt tegnap éjszaka - és lehet, hogy még mindig itt van. Márpedig ez a hely csak pénteken és szombaton van nyitva, tehát nem egy átlagos vendég lehetett. Frankié és Jézus is megdermedt, mert fojtott hangokat hallottak bentről. Mintha egy pasi és egy nő lett volna. Beszélgetnek? Vagy csak a tévé megy?

Jézus az ajkára szorította a jobb mutatóujját. Bal keze már a pisztolya ravaszára simult. Az ajtóhoz lopakodott, és benézett a koszos ablakon. Megint felemelte az ujját. Jelez valamit, *de mit?* Azt, hogy várjunk? Nem, mert máris nyúl a kilincsért. Akkor egyet jelez? Csak egy ember van bent?

Jézus félreugrott, amint hallotta a kiáltást. És éppen időben ugrott, mert lövés dördült, és szétrobbant az ablaküveg. Aztán kitárult az ajtó, és valaki kivetődött rajta. Jézus elrepült, mert az ajtó telibe találta.

Az a valaki, aki kitört a házból, megbotlott a tűzrakó hely köveiben, és Frankié lába előtt esett hasra. Egy fekete sporttáska repült ki a kezéből, és egy pálmafa törzséhez csapódott.

Frankié ekkor látta meg a fegyvert a tűzrakóban. Akárki is volt ez a fickó, a fegyverért nyúlt. Francba. Cselekedni kellett. Rátaposott a tetovált csuklóra. A csuklóhoz tartozó fickó Frankié felé fordult, de Frankié térdre rogyott, hogy még nagyobb súllyal nehezedjen a csuklóra.

Aztán kiosztott egy ütést a fejére. Egy pillanattal azelőtt látta, hogy ez Duke, mielőtt eltörte volna az orrát. De nem sikerült kiütni a mocskot. Duke gurgulázva üvöltött valamit. Megfenyegette? Ennek most nincs sok értelme. Jézus már rávetette magát, hátraszorította a másik karját, Frankié pedig kicsavarta azt, amelyiken térdelt. Közben Jeremy is megérkezett, és kicsavarta Duke kezéből a fegyvert.

Grew ebben a pillanatban ért oda.

- Megvagy, te mocskos kis féreg! - mondta vigyorogva.

- Más nincs bent? - kérdezte Frankié. Még mindig hallotta a tévét.

- Nincs. - Grew Duke-ra nézett, akinek Jézus a fogai közé nyomta a pisztolya csövét. - Ugye? - kérdezte.

Duke kis nyüszítést hallatott, majd balra és jobbra mozdította a fejét. Ennyire futotta ebben a szorult helyzetben.

- Helyes - mondta Grew.

- Kérlek - nyögte Duke, miután Jézus kihúzta a pisztolyt a szájából.

- Mit akarsz?

- Kérlek... - Duke riadtan nézett körbe segítségért, vagy ötletért, vagy bármiért, ami kihúzhatja ebből a szituációból - ... uram - mondta végül.

Grew leesett állal bámult rá. Aztán nevetni kezdett. Egyre hisztérikusabb nevetésbe csapott át, már a térdét kezdte csapkodni, és könnyek csorogtak az arcán.

- *Uram?* - mondta. - *Uram?* Nem, Duke, ennél sokkal több kellene. Egy kis meghunyászkodás nem húz ki a csávából. - A fejét csóválta. - *Uram? Te jó ég!* Bárcsak Tommy hallaná ezt.

Frankie-nek eszébe jutott, ahogy Duke viselkedett a klubban. Állati magabiztos volt, igazi királynak érezte magát. Most pedig könnyek folynak le az arcán. Megszívta, és ezt nagyon jól tudja.

- Kötözzétek meg! - mondta Grew.

Jeremy és Jézus megfordították Duke-ot. Az arcát a hamuba nyomták. Duke kapálózni kezdett, mint a partra vetett hal. Ki akart szabadulni, mert a hamu még forró volt. Fojtott hangon nyöszörgött, de csak annyit ért el, hogy Jézus a pisztolya agyával a tarkójára csapott egy nagyot. Pörkölődő szőr szaga szállt fel a hamvak közül.

- A francba, muszáj ezt? - kérdezte Frankié, és hátralépett.

Senki sem reagált. Semmi értelme tiltakoznia. Úgysem tehet semmit sem Duke-ért, még akkor sem, ha akarna. Ez a nyomorult meg akarta őt ölni, és csőbe húzta a saját barátnőjét, szóval miért is akarna segíteni neki?

Hátat fordított nekik, és a tenger felé nézett. A motorcsónakon látta megcsillanni a fegyver csövét. A távolban feltűnt egy vitorla.

Aztán az öböl szélén, közelebb hozzájuk, beúszott a képbe egy másik motorcsónak.

- Társaságot kapunk - mondta.

- Hosszú, keskeny, fehér hajó, brit zászlóval? - kérdezte Grew. A pálmafánál gubbasztott, kezében a sporttáskával.

- Igen.

- Azok a mieink. Baleár Bob érkezik a fényesen csillogó motorcsónakjával, hogy megmentsen minket. - Grew Frankie-re vigyorgott. - Mi vagyunk a jófiúk, nem tudtad?

- Nem.

- Pedig ez a helyzet, és úgy látom, sikerrel zárjuk a napot. - Grew a táskába túrt, és egy marék pénzt vett elő. - Dollár, a kedvenc valutám bűnözéshez, annyira jól használható. Lehet, hogy ez a Duke gyerek nem is annyira ostoba.

Bob motorcsónakja lassított, és megállt a *Barbár majom* mellett. Volt vele még valaki, de Bob állt a kormánynál, ilyen távolról is jól látszott narancsszínű arca.

- Te meg mit nézel? - kérdezte Grew.

Frankié megfordult, és látta, hogy Duke-tól kérdezte, aki talpon volt, de nem festett valami jól. Karjait hátrakötözték, és vér csordogált az orrából ott, ahol Frankié megütötte. A haja - már ami megmaradt belőle - fehér volt a hamutól, és hólyagos volt az arca.

- Valaki másra számítottál, igaz? Aki elbújtatott itt, ugye? Hátha eljön érted, és megment téged, hogy megint el tudj bújni valahol? Ne reménykedj ilyesmiben. Ha valaki érted jön, kinyírjuk. Innen, kisbarátom, csak egy sarló-kalapácsos hajó vihet el téged.

Duke szeme kitágult a hamu alatt.

- Így van, öregem - folytatta Grew. - Nem hallottál róla? A kis orosz haverjaid hagytak nekünk egy üzenetet, amiben alkut kínálnak. Te és ez a táská aprópénz, cserébe Kicsi T-ért és az anyagért.

Duke kiköpött egy adag hamut - De neki ehhez... - kezdte.

- Semmi köze? Az oroszok nem így látják. Ugyan már, azt hitted, hogy csak úgy elengedik? Ne bassz fel, tudom, hogy magára hagytad a lányt, milyen gyáva szar alak vagy. - Hidegen elmosolyodott. - Ne aggódj, Duke, nem fogunk átadni téged a ruszkiknak.

- Ó, istenem! - Duke térdre rogyott. - Hála az égnek!

A nyomorult. Mennyire megkönnyebbült. Grew igazat mondott - nem érdekelte a lány, csak önmagát akarta kihúzni a szarból.

- Nem, nem, te közölünk való vagy - tette hozzá Grew.

- Nagyon köszönöm, Grew, és esküszöm, bármit is kell tennem, megteszem. Neked, Tommy-nak, esküszöm, bármit...

Grew keményen felpofozta, teljes tenyerével, amitől újra vérezni kezdett az arca.

- Nem adunk át téged *egyelőre*, mert előbb mi akarunk játszodozni veled egy kicsit.

Duke ordítani kezdett, de ez nem volt jó ötlet. Grew kezében már ott volt a szigetelőszalag, és egy pillanat alatt beragasztotta vele Duke száját.

- Igen, öcsém, baszhatod.

Duke egy pillanatra Grew-ra bámult, próbált valamit mondani, de nem lehetett érteni. Aztán lehanyatlott a feje.

- Vigyétek be - mondta Grew. - Nem akarom, hogy egy erre tévedő szörfös meglássa, ahogy átadjuk Tommy jókívánságait.

Jeremy és Jézus bevonszolták Duke-ot az épületbe.

- Bejössz? - kérdezte Grew Frankié-től. - Végül is veled is kibabrált ez a tahó.

- Nem.

- Jól van. Nem a te stílusod, igaz? Megértem. Akkor várd meg Bobot, és kérd meg, hogy szóljon az oroszoknak. Keressen egy biztonságos helyet a cseréhez. - Elővett egy kamerát, és vigyorogva megmutatta Frankie-nek. - Hadd szórakozzon Tommy is egy kicsit. Szeretné ő is látni, hogy Duke mennyire sajnálja, amit tett.

38. fejezet

Frankiét azt a feladatot kapta, hogy kísérje haza Kicsi T-t. Kétes megtiszteltetés volt ez, mert úgy érezte, kevés szerepe volt abban, hogy a lányt elválasztották Duke-tól. Mégis, egyetlen mondat hangzott el a lány szájából onnantól, hogy a testőrök beültették a Mercibe a Mandalay Hotel előtt, egészen odáig, hogy a testőrök mosoly nélkül biccentve elköszöntek tőlük a repülőtéren a beszállási felvételnél, mégpedig ez: - Remélem, fájdalmas és magányos haláloz lesz.

Ez a megjegyzés nagyon is átgondolt volt, nem zsigerből jött, ezen gondolkodott Frankiét, ahogy Gatwick felé repültek. Néha átpillantott a lányra, aki mereven bámult ki az ablakon. Végül is, ő csak annyit tudott az egésztől, hogy Frankiét csúnyán elárulta őt és a hapsiját. Frankiét úgy érezte, szerzett magának egy életre szóló ellenséget.

Nem tudta, hol jött létre a csere, amit az oroszok javasoltak, de annyi bizonyos, hogy sikeresen alakult. Mindenki megkapta, amit akart.

Kivéve persze Duke-ot. Őt átadták az oroszoknak, akik nem üdvözölték valami szívélyesen, ahogy Grew fogalmazott. Duke miatt időt és presztízst vesztek, hiszen máris be kellett fejezniük az ibizai ténykedésüket az ellenük összefogó konkurencia miatt.

Csak a jó ég tudja, mit tettek vele. Frankiét csak remélte, hogy gyorsan végeztek vele. Bár ahogy visszaemlékezett Szergej arcára, amint feltúrta az ingujját, és arra készült, hogy elpáholja Frankie-t a Kooksban, az alapján ez nem tűnt valószínűnek.

Az viszont biztos volt, hogy Kicsi T egy szót sem hitt el abból, amit mondtak neki Duke-ról. Még azt sem hitte el, hogy meg akarta lopni Riley-t. Úgy tudta, hogy éppen a fordítottja történt. Teljesen elhitte, amit Duke beadott neki. Azt hazudta neki, hogy Riley el akarta venni a pénzét, és ezért kellett gyorsan lelépniük. De akkor Duke miért hagyta ott a lányt az oroszoknál? Ez sem győzte meg Kicsi T-t, aki azt gondolta, hogy ez egy nagyobb, átfogó terv része, ami valamilyen csodálatos módon azt eredményezte volna, hogy ők ketten együtt élhetnek szabadon és vadon, mint Bonnié és Clyde szerencsésebb reinkarnációi.

Grew butának tartotta a lányt, de Frankié máshogy látta. Egy kicsit tetszett is neki, hogy ez a helyzet, és legalább a lány nem annyira elbaszott életű, mint a többiek, mert még hisz a romantikában, és abban, hogy a világ nem csupa kígyó és farkas.

A vámnán kívül nehézfiúk várták őket. Nem volt nehéz kiszűrni őket. A lány persze el akart távolodni tőlük, és ők hagyták is. De nem engedték el a szemük elől. Kicsi T szabadsága jócskán megcsappant, az is lehet, hogy örökre. Ez attól függ, hogy Riley és Gaz miként dönt a folytatásról.

Frankié úgy érezte, elvégezte a munkát. Ibizán elköszönt Grew-tól és Jesústól. Ők kerten úgy döntöttek, ott maradnak a szezon végéig. Ahogy Frankié a Gatwick Expresshez sétált, hogy vonattal menjen Londonba, egy alacsony, öltönyös pasi állt elé, és ezt mondta: - Gaz nagyon hálás, hogy hazahoztad a lányát. Itt a kártyám, neki dolgozom. Ha valaha valamit tehetünk érted, csak szólj.

Frankié nem válaszolt - nem akart kapcsolatba lépni még egy bűnözővel. A zsebébe csúsztatta a kártyát, a *chiringuitos* gyufásdoboz mellé. Ugyanakkor nem teljesen bánta a dolgot. Duke árulása és veresége az ő előnyére vált. Nem tudhatja, hogy mikor lesz szüksége segítségre egy Gaz Landy szintű embertől.

*

Mire hazaért, már várta egy üzenet a rögzítőjén. Grew küldte.

- Minden rendben, öcskös. Jesús, Bob és én hiányolunk téged. A három muskétás nem az igazi d'Artagnan nélkül. Viszont van egy hírem, de nem tőlem hallottad. A két zsaruról van szó, akikre kíváncsi voltál. Kicsit körbekérdeztem, nem kell tudnod, hogy kinél, és szereztem némi infót.

Frankié szíve hevesen kalapált. Nagyon fontos volt ez neki. De máris rossz előérzete volt ... *nem tőlem hallottad*. Ez azt jelenti, hogy Grew akár bajba is kerülhet, ha kiderül, hogy tőle származik az információ. És *nem kell tudnod, hogy kinél...* ez arra utal, hogy Frankié sosem fogja megtudni, honnan jött a füles. Tehát akármiről is van szó, ezt a forrást nem tudja még egyszer használni, hogy többet tudjon meg.

- Az első zsernyák, Craig Fenwick. Snaresby igazat mondott neked, tényleg Ausztráliába költözött, és címem is van hozzá, amit majd elküldök neked, ha hazamegyek. A másik zсарu, James Nicholls ... na ő egyáltalán nem halott, sőt, még mindig Londonban él, és most fogsz kurvára meglepődni, mert lelkésznek állt, el tudod ezt képzelni, egy zсарu, akinek lelkiismerete van. Azt hiszem, valami nagyon csúnya dolgot művelhetett.

A francba. Grew beolvasta a lelkész címét, és Frankie előkapott egy tollat, hogy fel tudja írni. Telefonszám nem volt hozzá, mert Nicholls nincs benne a telefonkönyvben. De ez nem számít. Ez nem fogja Frankie-t távol tartani a kiugrott zсарutól.

*

Frankie korán kelt másnap. Jó érzés volt újra saját pályán lenni, újra a saját szabályai szerint játszani. Xandra és Slim örültek neki, ahogy beértek, és meglátták Frankie-t a felmosóval a kezében.

Leültek hárman, és egy kávé mellett végignézték az utóbbi napok számláit. Frankie megígérte, hogy lesz egy közös szabad estéjük, azon felül, hogy bonuszt is fognak kapni. Nagyon sokat dolgoztak, amíg Frankie távol volt, és ő rendkívül hálás volt ezért. Nem mintha vége lett volna a nagy menetnek, hiszen holnap következik a nagy nap, az év meccse, sőt, az évtized meccse. Anglia és Németország az elődöntőben, június 26-án, szerda este. Az Ambassador zsúfolásig tele lesz.

Frankie-nek addig is volt még elintéznivalója. Először is a zсарu, James Nicholls. Lehet, hogy nem kell elsietni. Végül is úgy tűnik, nyugalmas életet él, és aligha fog hirtelen eltűnni. Frankie-ben felmerült, hogy szépen lassan kellene megközelíteni az ürgét. Esetleg elmenni a templomba vasárnap, meghallgatni a miséjét, felmérni ezt a szemetet. Ugyanakkor türelmetlen is volt, vágyott rá, hogy minél hamarabb szemtől szembe kerüljön vele. Akár meg is ijeszthetné, hadd lássa, mit hoz ki belőle.

Aztán ott van még Jack és az örege. Mindkettőjükkel találkozni kell, hogy elmondja nekik, mit tudott meg Mallorcán. Ezt mindenképp meg kell tennie. Rájuk is tartozik, még akkor is, ha nekik nem számít sokat. És lehet, hogy tényleg nem számít, mert bár sikerült

lenyomozni az anyját Pálmáig, de ott megint elvesztette a nyomát. Szinte olyan, mintha mi sem történt volna. És lehet, hogy ők így fogják látni, hogy semmi sem történt, mert az anyja még mindig nem került elő.

De Frankié nem így látta a helyzetet, mert bár nem találta meg, de azt kiderítette, hogy az anyja nem halt meg, csak eltűnt az életükből. És még van remény arra, hogy talál hozzá újabb nyomot. Annyit biztosan megtanult ebből a kiruccanásból, hogy ebben jó - emberek megtalálásában. Talán azért, mert sosem hajlandó feladni.

Felment a lakásba, és átöltözött a futóruhájába. Gyönyörűen sütött a nap. Megkerülte a Hyde Parkot, és visszafutott a Sohóba. Felmerült benne, hogy kerül egyet a West End-i Rendőrállomás felé, hogy szándékosan összefusson Sharon Grangerrel, már ha éppen ott áll az épület előtt. Sokszor gondolt erre az elmúlt egy évben, de ma nem tűnt igazán csábítónak az ötlet. Ha jobban belegondol, Sharon nem igazán jutott az eszébe az elmúlt napokban. És talán nem csak azért, mert egy rakás örült bűnözővel kellett megküzdenie, hanem azért is, mert inkább Isabella járt az eszébe. Az a csók nyomot hagyott. Mi lesz, ha holnap este győz a csapat? Akkor egy lépéssel közelebb kerül a nyereseményhez. És talán egy lépéssel közelebb lesz ahhoz is, hogy visszamenjen Pálmára, ahogy megígérte a lánynak.

Felcsöngetett Jack új lakására, de nem volt válasz. A mobilján sem érte el. Elindult az Oxford Streeten, aztán a Soho Square-nél balra fordult. Aztán egyszer csak földbe gyökerezett a lába.

A James Boys Gym előtt állt. A terem neve hatalmas, vörös betűkkel pompázott fekete háttér előtt. Tommy Riley nem pazarolta az idejét. Frankié szívét elöntötte a büszkeség. Vissza kell jönnie egy kamerával, hogy meg tudja mutatni az öregének. Imádni fogja. És nem csak büszkeséget érzett, hanem reményt is, mert ez egy nagyszerű kezdet lehet Jack számára. Talán itt biztonságban lesz, és végre kezd valamit az életével.

Jacket odabent találta, és megint alig hitt a szemének. Nemcsak a táblát cserélték ki, hanem Jacket is. Melegítőben és edzőcipőben volt, Frankié majdnem elnevette magát. De sikerült megőriznie a komolyságát. Jack éppen GoGo jójót hallgatta, sőt, még jegyzetelt is.

- Jól mennek a dolgok, JoJo? - kérdezte Frankié.

- Ha ilyen jól figyel, akkor egy nap ő lesz a legokosabb főnököm - mondta JoJo mosolyogva.

- Minden oké, bratyó? - kérdezte Jack vigyorogva. Meg is ölelte Frankie-t. - Milyen volt a potyaút? - Hátralépett egyet. - És mi a frász történt az arcoddal?

- Ja, igen. Az egyik fickónak nem tetszett, ahogy táncolok - mondta az első dolgot, ami az eszébe jutott.

- A nyomorult. Gondolom, ő szarabbul néz ki, mi?

- Ja. Te viszont szépen gyógyulsz. Attól tartok, már nem fognak behívni a *Frankenstein* castingjára.

- Szia Frankié.

Frankié megfordult a női hang hallatán. Meglepetten látta, hogy Tiffany köszönt neki, a belga étterem pincérnője. Fekete, testhez álló futócuccban, mint aki készül a maratonra. Frankié szélesen elmosolyodott, mert eszébe jutott, hogy a lánynak ő tetszett meg először. Most már persze nem. Már csakis Jack számít. És hogy ezt bebizonyítsa, arcon is csókolta az öccsét.

- Nem zavartalak meg titeket? - kérdezte. Láthatóan észrevette Frankié sebeit, de nem mondott semmit.

- Nem, csak beugrottam. Csak látni akartam Jacket.

- Hát mi szépen haladunk - mondta a lány.

Jack felmordult, de Tiffany csak mosolygott.

- Ne rinyálj! Megegyeztünk.

- Miben? - kérdezte Frankié.

Tiffany az ujjain számolta. - Nincs cigi, nincs drog, van viszont heti négy futás.

- És miért jó ez neki? - kérdezte Frankié.

- Megkapja a társaságot - felelte Tiffany vigyorogva.

Jack a haja tövéig elpirult. Igazi változáson esett át, megbűvölte ez a lány.

- Indulnánk is, oké? - kérdezte Jack. - Később találkozunk. Vagy holnap?

- Igen, igen, holnap. Gyertek át a meccsre. Focit még szabad néznie, ugye? - kérdezte Frankié a lánytól.

- Csak akkor, ha nem kell folyton elmagyaráznom neki a lesszabályt - felelte Tiffany mosolyogva.

- Jól van. Akkor holnap.

Frankié megint megölelte Jacket, aztán a párocska elkocogott.

Holnap is elég lesz beszélni Jackkel. Majd a meccs előtt elmesél neki mindent az anyjukról.

Frankié még öt percig beszélgetett jójával, aztán megígérte neki, hogy jövő héten beugrik egy öklöző edzésre. Miért is ne? Végül is az öcsikéje vezeti ezt a kócerájt, nem igaz?

Mielőtt kilépett volna a teremből, a szeme sarkából meglátott egy mozdulatot. Felnézett az emeletre. Listermant látta az üvegkalitkában. Felemelte a kezét, de csak köszönt, nem invitálta magához. Aztán megfordult, és leült az asztalhoz.

Frankié az ajtó felé nézett, ahonnan a legutóbb azok a nagydarab fickók jöttek ki fekete aktatászákkal. Mit is mondott akkor Tam Jackson? *Semmi olyan, amivel foglalkoznod kellene. Külön bejáratuk van, ami azt jelenti, hogy külön üzletről van szó. Oké?* Nem, ez nem oké. És nem is lesz oké, amíg Frankié meg nem bizonyosodik afelől, hogy ami ott folyik, az nincs hatással az öccse életére.

39. fejezet

Frankié mindig is szerette Kew Gardenst, mert nyugodt volt, kiszámítható és biztonságos. Az anyja arról álmodozott, hogy egy nap ide költöznek, és Szíves Üdvözlettel is. Sokszor viccelődtek ezen, amikor Frankié még gyerek volt. Csak az örege tiltakozott, ő utálta ezt a környéket. Azt mondta, ez már nem is London, hanem a nyomorult Surrey.

Frankié leparkolt a Caprival az állomás mellett, egy kis, patkó alakú utcában. Azon gondolkodott, vajon mit dob ma neki az élet.

Elég hamar megtalálta a házat, amit keresett. Egy kellemes, fákkal szegélyezett kis utcában, ahonnan látszott a templom tornya. Az a jó az ilyen előkelő helyeken, mint Kew, hogy ha kérdezősködsz az utcán, altkor az emberek segítenek, és nem tartanak attól, hogy ki akarod rabolni őket, ellentétben a Sohóval.

Egy kedves, idős asszony engedte be a házba, ahol James Nicholls tiszteletes lakott. Azt is elmondta, hogy a tiszteletes a második emeleten lakik. Frankié éppenhogy ki tudott préselni magából egy mosolyt, mert már nagyon dolgozott benne az adrenalin. Nem szabad megfélemlenie a tervéről. Gyors lesz és kemény. Semmi valódi erőszak, de a falhoz fogja szorítani az ürgét, elmondja neki, hogy kicsoda, és mit akar megtudni.

Nem volt benne biztos, hogy meg tudja félemlíteni. Elvégre Nicholls zsaru volt, és ha Snaresby haverja, akkor ő is egy nagy szemét lehet, akit nem könnyű sarokba szorítani. Valószínűleg könnyedén le tudja majd nyomozni Frankie-t, és lecsukhatja tettlegességért, ha Frankié átlép egy bizonyos határt.

Jobb lesz, ha az agyával játszik egy kicsit. Elmondja neki, hogy tudja, ami az öregével történt, az nem volt helyes. És azt is elmondja, hogy hivatalosan vizsgálják az ügyet. Még ha ez nem is teljesen igaz.

Felrohant a lépcsőn és megkereste a lakásszámot. Keményen megkopogtatta az ajtót, ami kinyílt - ez rossz jel. Frankié mindenre felkészülve, maga elé emelt ököllel ment be a lakásba, a legrosszabbra számítva.

Ekkor meglátta a testet. A holttestet. Holtnak látszott, ahogy lógott a nappali lámpájának kampóján.

A picsába. Frankié egy pillanatig nem jutott lélegzethez. James Nicholls tiszteletes szeme tárva volt. Az áliára száradt a nyála. A lába alatt egy eldőlt széket látott.

Biztos, hogy ez ő? Ő kell, hogy legyen. Teljes templomi ruhában volt. Hosszú fekete csuhában, vagy hogy hívják. Ugyanaz a savanyú arc, mint ami egy fotóról nézett rá a kandalló párkányáról.

Volt ott egy másik fotó is, ami felkeltette Frankié érdeklődését. Nicholls valamivel fiatalabb volt rajta, és egy bárban állt elég részegen, körülötte egy csomó zsarú. Ez lehetett a nyugalmazási bulija? Frankié gyomra összerándult, mert persze hogy Snaresby-t pillantotta meg közvetlenül Nicholls mellett. És még három fickó állt a tömeg közepén. Egymás vállát átkarolva, egy külön csoportot alkottak. Mindnyájan vigyorogtak arra, aki a fotót készítette, és ezáltal mintha ő is rajta lett volna a képen.

Frankié lüktető szívvel nézett körül a szobában. *Gondolkozz!* Mit tegyen most? Kutassa át a lakást? De mit keressen? Aktákat? Mappákat? A számítógépen keressen? Bármit, ami kapcsolódik az ügyhöz. A fenébe is, egy próbát megér. Az íróasztalhoz rohant. Két fiók nyitva volt, mintha valaki átkutatta volna őket. Számítógépet nem talált.

A francba. A kezére húzta a kabátja zsebét, hogy ne hagyjon ujjlenyomatot. Kinyitotta a többi fiókot. Csak irodaszereket talált. Benézett a többi szobába is, de nem látott semmi érdekeset.

A szíve már úgy kalapált, mintha ki akarna ugrani a mellkasából. Ki kell jutnia innen, minél gyorsabban. Eszébe jutott, hogy tavaly egy másik lakásban egy másik holttest mellett ébredt, és hamarosan már hallotta a zsaruk szirénáját. Most is erről van szó? Megint csőbe húzták? Vagy valami ennél szomorúbb dolog történt?

Körülnézett. Félig megevett ebéd az asztalon a tévé előtt. A tévé be volt kapcsolva, le volt némítva. Az X-akták előzetese ment. Basszus, bárcsak itt lenne Mulder és Scully!

Ahogy elindult kifelé a lakásból, magához vette a fotót, amin Snaresby és a többiek is szerepeltek. Nem igazán tudta, hogy miért, de valami megragadta a képen. Úgy néztek ki, mintha ők uralkodnának a világ fölött. Ekkor vett észre a keret sarkában egy foltot, ami egy elmosódott rúzsfoltnak lehetett.

Olyan gyorsan sétált el a háztól, amilyen gyorsan csak tudott. A picsába, vajon az öregasszony, aki beengedte, fel fogja ismerni? Nem valószínű, mert sapkában volt. És mi van a biztonsági kamerákkal? Nem rémlik, hogy egyet is látott volna. De ha meg is látta valaki, mit számít? Nem tudta, hogy Nicholls mennyi ideje lehet halott. Elég régen ahhoz, hogy Frankie-t ne lehessen meggyanúsítani? Órák óta? Vagy régebben? Napok óta?

De nem csak ezzel kellett megbirkóznia. Hanem azzal is, hogy Nicholls halott volt. Véleden egybeesés? Persze, lehetséges, hogy rátört a depresszió, vagy ki tudja, micsoda. Lehet, hogy ezt tervezte már hetek óta. De az is lehet, hogy nincs itt semmiféle véleden. Frankié pont most kereste, és holtan találta. Lehetséges, hogy a két dolog összefügg.

Lehet, hogy valaki elárulta neki, hogy Frankié keresi. Vajon tényleg volt valami titka ennek a pasinak?

És mi van akkor, ha valaki öngyilkosságnak álcázta a dolgot? Frankié megtanulta tavaly, hogy a bűnesetek nem mindig olyanok, mint amilyenek látszanak.

Az autójába ült és elsietett a Kew Bridge-en keresztül a Westway-re, és haza. *Gondolkodj!* Ki tudott róla, hogy ma el fogsz menni hozzá? Nem mondta el senkinek sem. Ma délelőtt döntötte el, miután előkészítette a klubot az esti meccsre.

De ettől még lehetséges, hogy volt, aki tudott róla, hogy egyszer el fog jönni. Grew ... igen, Grew tudta, hogy Frankié tudja Nicholls lakhelyét ... és azt is, hogy érdeklődik a pasi iránt az örege ügye miatt. És mi van azzal, akitől megtudta, hol lakik Nicholls? Akivel neki nem kell foglalkoznia? Vajon Grew elmondta neki, hogy Frankié miért keresi Nichollst? És mi van Riley-val? Grew elmondta neki az egészet? Vajon Grew a saját szakállára szerezte meg az információt? Vagy azért, mert Riley utasította?

És ott van Snaresby is. Mert, a francba is, Frankié elmondta neki a kórházban, hogy tud Fenwickről és Nichollsról. És Snaresby azt is tudta, hogy Frankié látta az ügy aktáit, és hogy valamit tenni fog.

Aztán ott van még Lomax és Dolf is. Hallhatták, amikor elmondta az egészet az öregének, és azt is mondta, hogy mindent megtesz azért, hogy tisztázza az apját. *A félelem a múltban rejlik*, jutott

eszébe az a nyomorult üzenet, amit a Capri szélvédőjén talált. Lehet, hogy aki ezt írta, figyelmeztetni akarta?

Lehet, hogy Nicholls még életben lenne, ha Frankié nem találta volna meg?

*

- Újra itt van! Újra itt van! Újra itt van a nagy csapat!

Frankié már a Poland Streetről hallotta az üvöltést az Ambassadorból. Leparkolt a kocsival és sietett a klubjába. Szpartak integetett neki a székről, ami a bejárat előtt állt.

- Erős este? - kérdezte Frankié, amikor odaért.

A nagy ember megölelte, mint egy hatalmas medve.

- Erős bizony.

Frankié vigyorogva végigsimította a feje tetején az új, piros taréjt.

- Ez meg minek? - kérdezte az orosz óriás.

- Szerencsét hoz. Hogy az angol csapat nyerjen. Sok pénzem van ezen a meccsen, haver. Egyébként - tette hozzá Frankié - a legutóbbi orosz, akivel találkoztam, meg akart ölni. Remélem, te barátságos vagy.

- Hol van az a szemétláda? - kérdezte Szpartak és körbefordult. - Szívesen jómodorra tanítom.

- Majd később mesélek róla, haver. De előbb szeretném megnézni a meccset.

- Újra itt van a nagy csapat ... Juuuules Rímet még mindig csillog ... haaaarminc év után is...

Frankié átnyomakodott a tömegben, a bárpulthoz. A klub tele volt, mindenki izgatottan várta a meccset. Fél perc, és kezdődik. Valaki a nevét kiáltotta, körülnézett, de nem jött rá, ki volt. Olyan sok mindenkit ismer itt. Slim, Xandra, Maxine, Dickie Bírd, Jack, Tiffany, Al, és még a rohadék Tam Jackson és néhány embere is itt volt.

De más arcok jutottak az eszébe, ahogy elhangzott a kezdő sípszó, a tömeg még hangosabb lett, és Frankié a kivetítő felé fordult. Az utóbbi napok arcai. Isabella, Sky, Jeremy, Jesús, Grew, Szergej, Carlo bácsi, Duke, Kicsi T, Baleár Bob, és az örege meg az anyja.

És még náluk is erősebben látta maga előtt a zsarukat azon a fotón, amit még mindig a kezében szorongatott, annyira erősen, hogy érezte, ahogy az üveg elreped.